

DEVRİMCİ SOL

MART 1980/ 1

Devrim İçin Savaşmayana Sosyalist Denmez !

**KURTULUŞA
KADAR
SAVAŞ !**

POLİTİK DURUM VE DEVRİMCİ GÖREVLER

Türkiye, yeni-sömürgecilik ilişkilerine gireli beri, tarihin en büyük bunalımını yaşamaktadır. Bu gerçeği, bugün, oligarşinin ekonomi yazarları, "işadamları" politikacıları dahi kabul etmektedir. Çünkü, ekonomik ve siyasal bunalım öyle reddedilecek, üzeri perdelenecek bir seviyede değildir.

Ekonomik ve siyasal bunalım sonucu, iktidara geçen hükümetlerin ömrü de uzun olmamakta, bir kaç ay veya bir kaç senede yıpranıp yerini bir başka partinin hükümetine bırakmaktadır.

971'den beri, CHP-MSP, I. ve II MC, CHP-Bağımsızlar ve AP "azınlık" hükümetlerinin durumu budur. Bir noktadan sonra da, (CHP iktidarı vasıtasıyla) ordu devreye sokulmuştur.

Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerin kaderi budur. Ekonomik ve siyasal bunalımın giderek derinleşmesi, yani oligarşinin yönetememesi, (oligarşi içi) tekel grupları arasındaki çelişkilerin sertleşmesi, devrimci muhalefetin varlığını hissettirmesi, AP "azınlık" hükümetini daha 36. gününde bir ordu muhtırasıyla karşı karşıya bırakmıştır.

Ordunun muhtırası, yalnızca AP veya CHP'ye yönelik değildi. Çünkü, sorun yalnızca yıpranmış AP'yi iktidardan alıp, yerine bir başkasını koymak değildi. Sorunun özü, oligarşinin *bütün* kurumlarının yıpranması ve yönetememesi idi. Ordu bu noktada, müdahale yani "koruma ve kollama" durumunda olan tek güçtü.

Yeni-sömürge ülkelerde, ordunun dolaysız iktidara gelmesi, en son tercih edilen bir yoldur. Çünkü bu yöntem, sınıf çelişkilerinin son derece keskinleştiği bir noktada gündeme gelir ki, bu nokta, çoğu yeni-sömürge ülke tecrübelerinin gösterdiği gibi devrimle sonuçlanabilmiştir. (Devrimciler açısından sorun subjektiftir yani örgütlenmedir.)

Ama, işin diğer ve gerçek bir yanı da, oligarşinin ve de emperyalizmin, ordunun dolaysız yönetimine (açık-faşizme) kaçınılmaz olarak başvurmaktan başka "çare"sinin de olmadığıdır. Sıkıyönetimin ilan edilmesi, ve halen kaldırılmaması bir yana, ordunun muhtıra vermesi, bu gerçeği doğrulamaktadır.

AP'ye (veya özünde bütün "Anayasal kurumlara") verilen muhtıra, bir "12 Mart muhtırası"ndan da farklıdır. 12 Mart muhtırası sonucu, ordu içinde Kemalistler tamamen temizlenmiş ve ordu emperyalizmin bir "işgal ordusu" haline gelmiştir. (Elbette 12 Mart Muhtırasının esas amacı bu değildi, sosyal muhalefeti ezmektir.)

Bugün ordu içinde, Kemalistlerin temizlenmesi gibi temel bir

sorun yok. Ordu, emperyalizmin emirlerini uygulamakla yükümlüdür. Bu yüzden ordunun verdiği muhtıranın amacı, emperyalimin ve oligarşinin çıkarlarını "korumak ve kollamaktır".Ama bunu nasıl yapacaktır?

Artık, bütün koalisyonlar, partiler birer birer denenmiştir. CHP ve AP koalisyonu ise, sömürü çıkarları düzenden bir türlü gerçekleşmemektedir. Öte yandan da, ekonomik bunalım, oligarşinin deyimiyle "anarşi"de durmamaktadır.

O halde ne yapılacaktır? Bu noktada ordunun yönetimi ele alması artık kaçınılmaz bir "görev" durumuna gelmiştir. İşte ordunun muhtırası bunun bir belirtisidir. Ve bugün de, ordunun yönetimi ele geçirmesinden "başka yol yok" propagandasıyla gerekli *zemin* yaratılmaktadır. Bugünden "şu tarihte ordu iş başına geçecek" diye bir şey söylemek mümkün değildir ki, zaten ordu kısmen iş başındadır. Sınıf mücadelesinin sertleşmesi, oligarşinin yönetemezliğinin had safaya varması sonucu, ordu tamamen iktidarın başına geçecektir. İşte bu noktaya gelinmiştir. Bizim söylediğimiz de budur. Bugün bunun zemininin yaratılmak istendiğini söylüyoruz. Örneğin, bugün sıkıyönetim artık yalnız "komünizm"le uğraşmakta, işçi grevlerini yasaklamaktadır.

Ayrıca, uluslararası durumun da bunu gerektiren boyutlarda olduğunu sanırız burada tekrarlamaya gerek yok. Ancak şunu söyleyelim ki, İsrail - Mısır-Türkiye üçgeni ile bir "pakt" kurulmak istenmektedir. Neden? Emperyalizmin çıkarlarını Ortadoğu'da korumak için! Emperyalizm pakta Türkiye'yi nasıl dahil edecek, bütün muhalefet seslerini nasıl kesecektir?

İşte ordunun yönetimi bu yüzden de kaçınılmaz bir hale gelmiş bulunmaktadır. Ordunun iş başına gelmesine, yani cuntaya, Türkiye'de ve uluslararası kamuoyunda bir yığın ilerici-devrimci güç karşı çıkacaktır, engellemeye çalışacaktır. Ancak şunu söyleyelim ki, emperyalizm ve oligarşi açısından, sorun, kaçınılmaz noktasına geldiğinde, her ne pahasına olursa olsun cunta gelir, çünkü başka "çare" yoktur!

Ordunun yönetimi karşısında bir engel de ordu içi durumdur. Evet, bugün ordunun subay ve er kademeleri dahi bölünme noktasındadır. Bir yanda ilerici-devrimciler, diğer yandan faşistler. Ordunun subay yetiştiren okulları, bugün bu tür parçalanmalarla karşı karşıyadır. İşte bu durum, ordunun direkt müdahalesi önünde "düşündürücü" bir engel olarak durmaktadır.

Öte yandan, CHP ve onun Genel Başkanı, bugün "sol" muhalefet yapmaya başlamıştır. Başlangıçta, ordunun muhtırası ile tam bir "uyum" içinde olduğu görülen Ecevit, Demirel'in "ortada meşru bir hükümet vardır" diye direnmesi sonucu bugün "sol" muhalefet yaparak, cuntanın zemininin hazırlanmasına hizmet etmektedir. Bu nok-

tada Ecevit, "Güney Amerika Modeli" diye çığıtkanlık yapmaya başlamıştır. Burada, Ecevit'in amacı, bir yandan CHP-AP yakınlaşmasını istediğini, ama bunun gerçekleşmediğini göstererek, gelecek cunta içinde durumunu bugünden güçlendirmeye çalışmaktadır. Zaten Türkiye'de uygulanan model yıllardır "Güney Amerika Modeli"dir, kendisinininki de öyleydi. Ecevit'de "yasa tasarıları" vs. ile, açık-faşizmin *kurumlaşmasına* çalışıyordu. Bugün Demirel, bu yolu devam ettirmekten başka birşey yapmıyor, zaten yapamazda. Sadece bir nokta vardır, o da, oligarşi-içi sermaye grupları arasındaki çıkar çelişkileri, bu iki partiyi birbirine "zıt" gibi göstermekte ve çeşitli ekonomik tedbirlerin alınmasında çelişikiler keskinleşmektedir. (Örneğin AP azınlık hükümetinin "gizli Başbakan"ı Turgut Özal, Sabancı'nın bir numaralı adamıdır. Ve bu adam bugün iktidarın başındadır. Elbette sermaye grupları bu noktada birbiriyle dalaşacaklardır.) Ecevit'in "sol" muhalefet yapmasının arkasında yatan neden, "Güney Amerika Modeli"nin uygulanması değildir, muhtıranın gerektirdiği propagandayı yapmak, cuntanın hedefinden kendisini çıkartmakadır, bugün, "anti -komünist" yaygarasını tamamen meşrulaştırmaktadır. Ordu Ecevit zamanında nispi de olsa -sağa "karşı"da tavır alırken, bugün bu tavır ortadan kaldırılmıştır. Ecevit bu noktada hedefi "işte bunu yapan AP'dir" diye göstermek gayretindedir.

Böylece, "yasa tasarıları"nın çıkması için elinden geleni yapan Ecevit, bugün "Güney Amerika Modeli getirilmek isteniyor, bütün demokratik haklar kaldırılacak" diyebilmektedir.

Değınilmesi gereken bir noktada, Ecevit'in "Güney Amerika Modeli" demesiyle, kendi kuyrukçularının da aynı nakaratı tekrarlamaya başlamasıdır. Hatta öylesine ki, bir "düzen değışikliğı"nin yapılmak istendiğı dahi ileri sürülmektedir. Şöyle diyor TİP "Yürüyüş"ün 252. sayısında:

"düzenin eskisi gibi sürdürülemezliğiyle ortaya çıkan bunalımın karşısına tekeller de bir 'düzen değışikliğı' önerisiyle, çıkmaktadırlar. Bu işbirlikçi tekellerin devlete egemenliğı düzenine geçiştir."

TİP'in bu görüşü, Ecevit'in görüşünden farksızdır. Sadece bir farkla Ecevit, oligarşinin çıkarlarını, TİP, proletaryanın çıkarlarını savunmaktadır. (!) Türkiye'de yıllardır işbirlikçi tekellerin hakimiyeti vardır her alanda. Bugün ki bunalım da, devlete hakim olan oligarşinin bunalımıdır. "Düzen değışikliğı" safsatası, sadece ve sadece, ülkemizdeki oligarşinin hakimiyetinin ve kanlı politikasını aklamaktan başka, gizli-açık faşizmi inkar etmekten başka bir işe yaramaz.

Türkiye'de, bir cunta hazırlığı planının yapılması, devrimcilerin önüne yeni görevler koymaktadır.

AP azınlık hükümetinin işbaşına geçmesinden ve cunta planlarının yapılmasından sonra, polis-ordu baskısı, operasyonları giderek

arttı. Artık, MHP'li sivil faşistlerin yanısıra daha önemli olarak ordu ve polis teşkilatlarına karış da tavrı almak başta gelen siyasi görevlerimizdendir. Fakat bu noktada önemli olan devrimci şiddet hareketlerini, kitle hareketleri ve örgütlenmesiyle birleştirmektir.

Oligarşi, özel olarak Devrimci Sol'a ve genel olarak da tüm devrimci-ilerici gruplara (TİKP dışındaki) tam bir taarruz içindedir. Toplu tutuklamalar artmaktadır, onbinlerce devrimci- ilerici hapishanelerdedir. Oligarşinin saldırılarına karşı ne yapılacaktır? "Oligarşi saldırıyor, sessiz kalalım" anlayışı tam bir teslimiyetçiliktir. Tavrımız, bunun tersine, oligarşiye karşı mücadelemizin sürekliliğini göstermektedir. Öte yandan, devrimci görevlerimizi yerine getirmenin yanında, örgütsel ilişkilerimizi de *sağlamlaştırmalıyız*. Bu noktada şu ortadadır, bize en büyük darbeyi örgüt-içi hainler ayrılanlar ve de muhbirler vurabilir. Örgütlenmemizi sağlamlaştırmamızın, yığınları, kararsızları aramızdan atmanın önemi bugün her zamankinden çok önem kazanmaktadır.

Diğer sol gruplar ne yapıyor?

Oligarşiye karşı diğer sol gruplar tam bir pasifizm içindedirler. Revizyonistlerin durumunu burada tekrar etmeye gerek yok. TKP, İzmir-Tariş direnişi sırasında gerçek yüzünü göstermiştir. TİP, TİSP vb. "parti"lerin ise sınıf mücadelesi diye bir derterleri yoktur. Kürdistan'daki Kürt milliyetçi grupları ise "aman Kürdistan'a baskı gelir" diye tam bir teslimiyetçilik çizgisine girmişlerdir.

Keskinliği kimseye bırakmayan Devrimci Yol, Kurtuluş, HK ve H. Yolu gibi gruplar ise, pasifizmlerini, bir takım kitle hareketlerinin arkasına gizlemekte, çığırkanlıklarıyla kendilerini avutmaktadırlar.

Bu gruplarında devrimci şiddet, ordu ve polise karşı siyasi görevlerini yerine getirme diye bir sorunları yoktur. Görevleri genel-geçer laflar etmek, "kitleleri harekete geçirmek" vs. dir. Hepsinin deyişleri aşağı yukarı aynıdır.

"Devrimcilere düşen görevler... en geniş halk kesimlerinin muhalefetine güçlü

bir direniş hareketinin etrafında birleştirmek..." (DY. s.34)

"güncel görev kitlelerin devrimci kabarışlarına öncülük etmek, var olan eylem potansiyellerini harekete geçirmek..." (Birlik Yolu, s.7)

"bugün.... yığınların kitlevi devrimci örgütlenmesini yaratma ve güçlendirme görevinin yakıcılığını ortaya koyuyor" (Halkın Yolu, s.95)

Bütün grupların genel-geçer laf etmelerinin arkasında yatan pasifizmden başka bir şey değildir.

Cunta hazırlığının zemininin yaratılmak istendiği bugünkü siyasal ortamda, KIR çalışmasının da önemi her zamankinden daha fazla kendini hissettirmektedir. Bugünkü ortamda, köy-kır çalışmalarına daha fazla ağırlık vermek zorundayız. Unutmamalıyız ki, şehir-kır di-

yalektik birliğini kuramayan bir hareket uzun süreli bir halk savaşı veremez. Kır çalışmalarında köylerin mevcut somut çelişkileri göz önüne alınarak örgütlenmesine çalışılmalıdır. Oligarşinin ordu baskısına karşı çıkılmalı, büyük tefeciler, toprak sahiplerine karşı köylü hareketleri geliştirilmelidir.

Kürdistan'da Kürt miilietçilerinin kurduğu pasifizm çemberi, ancak Devrimci Sol'un önderliğinde kırılabilir. Bugünkü koşullar teslimiyetçi politikalar bize Kürt milliyetçi gruplarını pratikte teşhir etme imkanı vermektedir. O halde Kürdistan'da örgütlenmemizi geliştirdiğimiz oranda, pratiğimizi de yükseltmeliyiz.

Oligarşi ve emperyalizm ne kadar azgınca saldırırsa saldırısın, cuntalarını işbaşına getirsin, baskı yasaları çıkartsın, katliamlarını arttırsın, işçi ücretlerini dondursun, grevleri ertelesin, Kürdistan'da baskılarını sertleştirsın, kendi sonunu hazırlamaktan başka bir iş yapmıyor demektir. Türkiye halkları, dünya halklarıyla dayanışma içinde, halk savaşıyla, oligarşinin ve emperyalizmin düzenine son verecektir.

GELECEK TÜRKİYE HALKLARININDIR!

GELECEK BİZİMDİR!

KÜRDİSTAN'DA OLİGARŞİNİN TERÖRÜ VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ

Sıkıyönetimle birlikte Kürdistan'da baskı ve devlet terörü artmaya başladı. Bu baskı ve terör devrimci mücadelenin olduğu her yerde zaten vardır. 14 Ekim seçimlerinden sonra hızı arttırarak sürmeye başladı. Başlangıçta Diyarbakır gibi Kürt milliyetçilerinin yoğun olduğu yerlerde sıkıyönetimin varlığı ile yokluğu tartışılır bir olaydı. Çünkü bu gibi yerlerde devrimci mücadeleden bahsetmenin imkanı da yoktu. Sivil faşistlerin olmayışıda buna eklenince rahatlarına diyecek yoktu. Sivil ve resmi faşistlerin bulunduğu yerlerde ise devrimci mücadelenin varlığı bu siyasetleri, kendilerinin bulunduğu yerler dışındaki yerleri Kürdistan dışı ilan etmelere kadar vardırıdılar. Orada olanları ise "Türk solu" adıyla adlandırıp, işin kolayına kaçmanın yolunu bulan bu pasifist milliyetçiler pasifistliklerini gizleyeceklerini sanıyorlar. Pasifistliklerine teorik gerekçeler de bulmuşlar. Anti-sömürgecilik tespiti yapan siyasetler "Kürt Solu", yapmayanlar ise "Türk Solu"nu temsil ederler. Ne kadar çok anti-sömürgecilikten bahsedersen o kadar çok ulusal meseleyi savunan olursun. Sanki Marksistlerin milli mesele konusunda

diyecekleri şey yokmuş gibi. Hayatın kendisi ise hiç de böyle olmadığını göstermiştir. Halen de göstermektedir. İşte Kahraman Maraş soykırımını protesto kampanyası bunun en güzel örneği. Bir sürü Kürt milliyetçisi siyasetlerin yaptıkları ortada. Bu siyasetler "provakasyona geliriz, Kürdistan'ı haritadan silerler" teraneleri adı altında hiç bir şey yapmamayı yeğlediler. Bir şeyler yapmak isteyenleri de güçlü oldukları yerlerde engellemeye çalıştılar. Bu nasıl iştir ki, hem Kürt ulusunu en çok kendinin savunduğunu söyleyeceksin, hem de en mütavazi protesto biçimini bile yapmayacaksın. İlk bakışta çelişkili gibi görünmesine rağmen, bu duruma hiç de susmamak gerek, bu pasifist milliyetçilerden başkasıda beklenmezdi zaten. Onlara göre Maraş'ta katledilenler Türk'tü, o da onları ilgilendirmezdi! Kendi milliyetçi siyasetlerinden tek Türk adamları vuruluyorsa onları anmak yeterdi. Başta demiştik ya kendi siyasetlerinin olduğu yerler dışındakiler Kürdistan değilmiş. Ne diye bir de kalkıp Maraş'ı protesto edecekmiş. Doğrusu ya milliyetçiliğin böylesi de görülmemiş, faşist AP hükümetinin kurulmasıyla baskı ve terörün artması milliyetçileri şaşkına çevirdi. Daha evel derneklerinde oldukça rahat olanlar, rahatsız olmaya başladılar. Rahatsızlığın ucu onlara kadar dayanmıştı. Sanki işkence yalnız onlara yapılmış gibi feryatlar başladı. Aslında yıllardır işkence yapılıyor, yıllardır işkencelerde devrimciler öldürülüyor. Bir kez milliyetçi olmaya durasın, dünya onun çizdiği milliyetçi sınırlar içinde döner durur. Milli meselenin, kararlı savunucuları devrimci proletaryadan başkası olmayacağı açık, hem dünya pratiği, hem de ülkemiz pratiği bunu göstermiştir.

Devrimci Sol olarak biz ne yaptık Kürdistan'da. Biz de çok şey yaptığımızı iddia edemeyiz. Kürdistan'da çözülmesi gereken sorunlar bizi bekliyor. Yapmamız gerekenler bizi bekliyor. Neler yapabiliriz. Genel yapabileceğimiz şeylerle birlikte iç ulusal baskıya karşı mücadele vermek zorundayız. Yani kısaca milli baskının her türlü tezahürüne karşı çıkmak gerekir. Bunlar neler olabilir.

Kürt ulusunun kendi dilini kullanamaması, ordunun Kürdistan'da yaptığı tatbikatlara karşı çıkılması, geçmiste haklı olan mücadeleleri genç arkadaşlara aktarma, milliyetçilerin gerçek yüzlerini açığa çıkarma, her türlü şovenizme karşı mücadele vs. milli baskının her biçimine karşı çıkılmadıkça Kürdistan'da örgütlenmeyi sağlamak olanaksızdır.

**KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ ÖRGÜTLENMEYİ GELİŞTİRELİM!
KAHROLSUNUN OLİGARŞİNİN MİLLİ, BASKI POLİTİKASI!**

AYBASTI'DA MİTING YAPILDI

16 Şubat 1980 günü Aybastı'da devrimciler yüzlerce kişinin katıldığı, yoksul köylülerin çoğunluğunu oluturduğu bir mitingle faşizmi, zamları ve ABD ile ikili anlaşmaları kınadılar.

Halkın büyük bölümünü yoksul köylülerin oluşturduğu Aybastı'da miting öncesi köyler dolaşarak faşizmin yalan ve demogojisi anlatılarak, tek çözümün halkın, devrimcilerin örgütlü mücadelesine katılmak olduğu vurgulandı.

"Yolumuz Çayanların Yoludur", "Tek Yol Devrim", "ABD İle İkili Anlaşmalara Hayır", "Zamların Sorumlusu Oligarşi", "Devrimci Sol Yoksul Halkın Yanındadır" sloganları atılarak, ülkenin yaşadığı son bunalımlar ve halk üzerinde uygulanan baskılar vurgulandı.

Devrim andı içilerek dağılan miting sonrasında kamyonlarla köylere dönen kitle, marşlar söyleyerek dağıldılar.

*YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR! *ZAMLARA, HAYAT PAHALILIĞINA, SÖMÜRÜCÜLERİN İKTİDARININ DEVRİLMESİ İÇİN TEK YOL DEVRİM!
*DEV-SOL YOKSUL HALKIN YANINDADIR
AYBASTILI DEVRİMCİ SOL TARAFTARLARI

Uşak'ta Miting

9 Mart Pazartesi günü, Uşak'ta "zamları, pahalılığı ve faşist terörü protesto" mitingi yapıldı. Sinekli'den, başlayıp Dört Yol'da sona eren mitingi DY ve HK düzenledi. Devrimci Sol olarak mitinge katıldık.

Miting, Uşak'ta artık, "Devrimci Sol'un kalmadığı" yolundaki oportünist palavralara iyi bir cevap olmuştur.

YAŞASIN UŞAK'TAKİ DEVRİMCİ KAVGAMIZI!

SAMSUN SIKIYÖNETİMSİZ SIKIYÖNETİM YAŞIYOR

Daha önceden hassas bölge ilan edilen Samsun'da Hatay ve İzmir'de uygulanan sıkıyönetimlere rağmen, sıkıyönetime geçilmeyişi dikkat çekicidir. Hatay'dan hiç de aşağı kalmayan bir baskı ve tenkil politikası uygulanmaktadır.

Faşist sivil ve resmi polislerin suçsuz yere gözaltında aldıklarından günlerce sonra haber alınmakta, MHP'li faşistlerle, resmi güçlerin işbirliği gözle görülür bir hal almaktadır.

Oportünist ve revizyonist siyasetler adım adım geri çekildiği Samsun'da KSD ve DY oportünistlerinde tam bir sessizlik vardır. Gün mücadele günü, savaş günü çığlıkları atan fakat pratikte bir tek adım atmayan bu siyasetler gün geçtikçe kitleye teşhir olmaktadır.

AP binasına, karakollara, faşist işyerlerine ve faşistlere yapılan devrimci şiddet eylemleri, kimin ne söylediğini, ne derece hayata geçirdiğini açık olarak göstermektedir.

*YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR!

*FAŞİST TERÖRE KARŞI DEVRİMCİ ŞİDDETLE
SAVAŞACAĞIZ!

*SAMSUN DEV-SOL,DEV-GENÇ TARAFTARLARI

GEMLİK'TE DEVRİMCİ MÜCADELE VE ÖRGÜTLENMEYİ HİÇBİR BASKI DURDURAMAZ

Uzun süren bir anti-faşist mücadeleden sonra faşistlerden temizlenen Gemlik'te ve civarında devrimci hareketimiz oligarşinin tüm baskılarına rağmen gelişmekte. Devrimci hareketin kitlelerle kucaklaşmasını engelleyemeyen oligarşinin kolluk kuvvetleri çareyi ev ev basarak derimcileri toplamada bulduklarını sanıyorlar. Tarih olaylarını protesto şeklinde gelişen Gemlik Devrimci İşçi Hareketi'nin işi bırakma ve korsan gösteri eyleminin arkasından Orhangazi ve Gemlik noktalarında Bursa, İzmit karayolunun kesilip trafiğin durdurulması oligarşiyi çileden çıkardı. Artan baskınlarla birlikte birçok devrimci arkadaşımız ve Petrol-İş Gemlik Şubesi yöneticileri gözaltına alındılar. Olayları nefretle karşılayan Gemlik halkı ve Çimtaş, Azot Sanayii ve Suni İpek işçileri şalter indirerek, karakolu kuşattılar. Derimcilerin gözaltına alın-

masını ve zam zulüm düzenini protesto eden sloganlarla yarım saat süren korsan miting kitlelerin "Yolumuz Çayanların Yoludur" sloganını atmasından sonra düzenli bir şekilde dağıldı. O esnada karakolda sıkışan polisler daha sonra Bursa'dan getirttikleri yeni kolluk kuvvetleri ile kasabayı doldurdular. Buna rağmen Gemlik halkı işçisiyle, köylüsüyle devrimcilere sahip çıkmasını bildi. Ve bizler bir kez daha gördük ki, kitlelerle kucaklaşan bir devrimci hareket ve onun kullandığı devrimci şiddet yenilmez. Mücadelemiz her türlü baskıya karşı şiddetle karşı durarak sürecek ve devrimcilerin Gemlik halkıyla kucaklaşmasını hiç bir güç engelleyemeyecek.

***YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR!**

***HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞEN DEVRİMCİ ŞİDDET YENİLMEZ!**

GEMLİK DEVRİMCİ SOL

SİLAHLI EYLEMİN HEDEFLERİ KİTLELERİN ANLAYABİLECEĞİ AÇIKLIKTAKI OLMALIDIR

Halk savaşları tarihi; gerici-faşist-sömürgeci devletlerin yıkılması halk iktidarlarının kurulması için silahlı mücadelenin temel alınması gerektiğini ve bunun vazgeçilmez bir mücadele olacağını kanıtlamış ve her geçen gün de kanıtlamaktadır.

İktidarın alınmasında temel yöntem silahlı mücadelenin seçilişi yetmemektedir. Silahlı mücadelenin mücadele yolu olarak seçilmesinden sonra, bu mücadelenin nasıl, ne zaman, hangi şartlarda ve hangi hedeflere yöneleceğinin perspektifini çizmek gerekir.

Öncelikle kitlelerin devrim saflara çekilmesi - bugünün özgül koşullarıyla sivil ve devlet terörüne karşı kendini savunma, muhbirleri, işkencecileri ve faşistleri cezalandırma biçiminde süren devrimci şiddet politik bir bakış açısıyla ele almak zorunludur.

Vuracağı hedefin kitleler içerisinde ne tür sonuçlar yaratacağını, siyasi sonuçlarının ne olacağını, karşı devrimin propagandasının ne tür gelişeceğini düşünerek, eylemin amacı kitlelerce anlaşılabilir kadar açık ve net olmalıdır. Tüm bunları hesap etmeyen, yalnız ve yalnız silahların ses çıkartması veya intikam mantığıyla hareket

edilmesi, en çok görülen ise, siyasetler arası eylem yarışı biçiminde şekillenen eylem biçimleridir ki, bu noktada yukarıda saydığımız özelliklerin hiç biri eylemde aranmamakta ve tek gerekçe mutlaka siyasi hareketin kendi sesini veya "aktif"liğini gözetme olarak ortaya çıkmaktadır. Sonuç ise rastgele suçsuz insanların öldürülmesi biçimindeki olaylar görülmektedir. Bu bakış açısı yer yer askar yer yer ise silahlı mücadelenin reddedilmesi şeklinde kendini gösterir.

Ülkemizde bu anlayışın en somut örnekleri Devrimci Yol ve MLSPB vermektedir.

Ülke çapında faşizme karşı kitlesel mücadeleyi bugünden temel almış tüm gruplar gibi DY de kitlesel nitelikteki bir mücadeleyi örgütlemeye çalışmakta ve buna göre şekillenen örgütlenmesi ve çalışması temel bir özellik göstermektedir. Bu anlayışa rağmen DY kadroları "THKP-C düşüncesini savunuyoruz" ve "Bu çizgi bizim çizgimizdir" düşüncesiyle şartlandırıldığı için, DY'nin kadroları kendi dışında gelişen silahlı eylemlerin etkisi altında kalmakta ve DY tabanı çeşitli huzursuzluklar göstermektedir. İşte DY şefleri de böylesi bu tür huzursuzluğu yok etmek için yer yer reaksiyoner, mutlaka birşeyler yapma ve tabanına ,kendilerinin pasifist olmadıklarına göstermek gayretiyle hedefsiz, amaçsız ve halka zarar veren eylemler gündeme getirmiştir. Yine DY bu "pasiflik" kompleksinden ve devrimci hareketimizle yarıştığından hiç bir zaman silahlı eylemde yaratıcı olamamış ve sürekli teklitçi olmuştur.

DY'nin 2 yıl önceki görüşlerine tekrar bakınız. Çeşitli askeri eylemleri nasıl küçümsediğini görecekinizdir. Oysa bugün dün küçümsediklerini (sağda, solda bomba patlatma) bugün tipik taklit etmektedirler. (Örneğin, bombalı pankart yapma hatırlansın). Hareketimiz Türkiye'de ilk defa bombalı pankartları denediğinde, DY başta olmak üzere alay ediyorlardı. Oysa bugün DY sözcüleri bizden farklı olmadıklarının kanıtları olarak bu tür şeyleri göstermektedirler.

DY'nin reaksiyon eylem çizgisini bir iki örnekle açmak faydalı olacaktır. Necdet Bozkurt'un öldürülmesinden sonra DY'nin Şehit Ahmet Karakolu baskını hatırlansın. Necdet, İskendurun Merkez Karakolunda işkenceden sonra öldürülür. DY ise olaydan bir kaç gün sonra şehrin dışındaki Şehit Ahmet Karakolunu basarak olayla hiç bir ilgisi olmayan hatta MC'nin sürgün ettiği polisleri hedef gözetmeden öldürmüştür.

DY'nin mantığı açıktır. Polisler Nejd'ti katlattı. O halde bizde onlardan bir kaç tane "götürmeliyiz". Ve Bu anlayış rastgele hatta vurulmaması gereken insanların ölümüyle sonuçlanmıştır. Bu anlayış eylemde reaksiyon ve pasifistlik baskısının oluşturduğu kompleksin sonucu ortaya çıkmış, halka zarar veren ve politik amacı olmayan askeri bir bakış açısıdır. Kaldı ki, bir siyasetin aktifliği veya pasifliği bir kaç eylemde değil devrimci bir anlayışla ölçülür.

Oligarşinin işlediği bir cinayetin veya katliamının hesabının sorulmasında önemli olan kitleleri o eylem etrafından tartışmak ve bulunan kesimde hatta diğer halk katmanlarında haklı zeminimizi koruyarak bir yandan kitlelere güven verirken, katliam ve işkencecilerin yüreğine korku salmak ve her an peşlerinde olduğumuzu, kurtuluş yollarının olmadığı düşüncesini uyandırmaktır.

Bu konuda Devrimci Sol'un eylemlerine bakılmalıdır.

Kağıthane'de faşist Erdal Görücü (assubay) bir arkadaşımızı katletti ve bizzat Erdal Görücü bulunarak hesabı soruldu ve halka karış savunuldu. Zaten eylem öncesi hesabının sorulacağını da bütün dost ve düşmanlar biliyordu.

Yine bir arkadaşımıza teslim ol çağrısında bulunmadan bizzat katleden faşist polis İsmail Top hatırlansın. Kendisi bulunarak cezalandırılmıştır.

Oysa DY'nin mantığıyla hareket etmiş olsaydık işimiz daha kolaydı.

Hesap soracağız diye rastgele bir karakolu tarama veya bir kaç polisi öldürme mümkün ve en kolay yoldur. Ama böylesi bir bakış açısı politik olmaktan uzak ve silahlı eylemin kitlelerin örgütlenmesi doğrultusunda yararlı değil, zararlı sonuçlara yol açar.

Yine DY'nin Örnektepe'deki iki erin öldürülmesi olayı da rastgele insan öldürmekten, öte değildir. Eylemde, planın dışında şeyler de gelişebilir ve istenilmediği halde çatışma verilip sonuçta çeşitli olumsuzluklar doğabilir. Ama gerek DY'nin, gerekse MLSPB'nin eylemlerinde bu tip bir plan yoktur. Planları her halükarda yapılacak işin başarılması ve militanların "sağ-salim" kurtulmalarıdır. İşte bu anlayış eylemi politik olmaktan çıkarıp askeri bir bakışa sürüklemekte ve giderek hedefsiz eylemler yapmaya götürmektedir. DY hiç gerekmediği halde Örnektepe korsan eylem planını, var olan jandarmaları enterne etme veya öldürmeden etkisiz hale getirme yerine, direkt vurma planı üzerine eylemi hazırlamış ve çevrede ilericilikleriyle tanınan 2 er öldürülmüştür. Yine bu anlayışın belirgin örneklerinden biri de MLSPB'nin 15 milyonluk soygun hadisesidir. Bu eylem tamamen para taşıyıcılarının öldürülmesine göre planlanmış ve

"kolay yol" seçilerek eylemin tüm politik özellikleri, kamuoyu propagandası ve karşı devrimin saldırıları gözönüne alınmadan, sadece paranın alınması ve rizikosuz bir işten kurtulma yolu seçildiğinden taşıyıcılar enterne edilmeden direkt öldürülmüşlerdir. Böylesi bir eylem çizgisi, giderek oligarşinin anti-komünist propagandasının kitleleri etkilemesine yol açar ve devrimci eylemlerin halk kitlelerinin nezdinde haklılık platformu zedelenabilir.

İşte bu nedenlerle devrimci bir hareketin eylem çizgisi açık ve net olarak belirlenmelidir. Gerçek suçlular ve suçsuzlar ayırt edilmelidir.

Sıradan insanlar, rastgele hedefler devrimcilerin, hedefleri olamazlar. Eylemde "zorunlu vurma" hali doğsa dahi öldüresiye değil etkisizleştirici bir anlayışla hareket edilmelidir.

Oligarşinin anti-propagandaisı her halükarda olacaktır. Ve bunlar basın, TRT ve çeşitli devlet kurumlarıyla propaganda olanakları açısından güçlüdürler. Tüm bunları etkisizleştirebilmek için de Devrimci eylemlerin hedeflerinin öncelikle açık ve net olması, niçin ve neden yapıldığının mevcut olanaklar ölçüsünde bildiri, yazı, gazete ilanları, duvar gazetesi vs. olanaklarla halka açıklanması şarttır.

HAREKETİMİZ İÇİNDE ORTAYA ÇIKAN KÜÇÜK-BURJUVA ZAAFLAR, EĞİLİMLER ÜZERİNE

HER AN HAREKETİ DÜŞÜNEN BİR "HAREKET RUNUNA" SAHİP OLDUĞUMUZ ORANDA, KALICI, DEVRİMCİ BİR "HAREKET" OLABİLİRİZ. PARTİYİ OLUŞTURMAK BİR ANLAMDA, "HAREKET RUHU"NA SAHİP KADROLARIN YARATILMASI DEMEKTİR. LENİN'İN DEDİĞİ GİBİ "GÖNÜLLÜLER ÖRGÜTÜ" BUDUR.

Hareketimizin bugüne kadar verdiği pratik ve örgütlenme, bir yandan, hareketimiz içindeki küçük-burjuva hastalıkları ortaya çıkardı ve aynı zamanda da tedavi etti, öte yandan da, yeni kılıflar altında küçük-burjuva eğilimlerin ortaya çıkmasına vesile oldu.

Bilindiği gibi bir hareket, ancak ve ancak, içindeki küçük-burjuva ideolojisine karşı sürekli bir mücadele çizgisi verdiği oranda gelişir ve güçlenir. "Sürekli" bir mücadele diyoruz, çünkü; hareket içinde (ve genel olarak proletarya hareketi içinde) küçük-burjuva ve burjuva ideolojisi tamamen yok olmaz, varlığını şu veya bu şekilde sürdürmüye çalışır. Bu açıdan hareket içinde küçük-burjuva eğilimlere karşı iki yanlış eğilim kendini gösterir. Birincisi, küçük-burjuva eğilimlerin, hastalıkların artık yok olduğunu, herşeyin düzeldiğini sanan "sol" eğilim, ikincisi de, küçük-burjuva eğilimlerin üzerine liberal bir şekilde gitmek, küçümsemek, onları yok saymak. Küçük-burjuva eğilimlere karşı mücadelede ortaya çıkan bu iki yanlış eğilime karşı da mücadele verilmelidir.

Bir hareket içinde ortaya çıkan yanlış eğilimlerin kaynağı, hareket içinde çeşitli sınıftan insanların varlığıdır. Küçük-burjuva kesimlerin varlığı, proletarya kesiminde burjuva ideolojisinin etkisi, hareket içinde çok çeşitli hastalıkların ortaya çıkmasına neden olur. Küçük-burjuva hastalıklara karşı verilen mücadelenin başarısızlığı da, hastalıkların gelişmesine vesile olur.

Çoğu kere sorulur; küçük burjuva eğilimlerin, hastalıkların yok edilmesi nasıl olacaktır? Bu soruya tek cevap verilebilir, sürekli mücadele ve yine sürekli mücadele... Küçük-burjuvazi ve de burjuvazi varlığını sürdürdükçe, hastalıklar da şu veya bu biçimde kendini gösterir, hareketi yıpratmaya, içten içe kemirmeye başlar. Hele bizim gibi, faşizmle yönetilen, baskı ve şiddetin sürekli gündemde olduğu bir ülkede, küçük-burjuvazinin kararsızlığı, yılgınlığı, harekete daha şiddetle yansır, zor günlerde geriye dönüşler, yılgınlıklar artar. Bu açıdan, şiddetli darbelerle karşılaşmak

istemiyorsak, bir an bile küçük-burjuva hastalıklara karşı mücadeleyi ihmal etmemeliyiz.

Hareketimiz bugüne kadar küçük-burjuva eğilimlere karşı sürekli mücadeleyi sürdürmeye, proletaryanın devrimci görüşünü kadrolarda egemen kılmaya çalıştı. Fakat, biryandan da yeni hastalıklar ortaya çıktı. Bu konuda hareketimizin daha genç ve tecrübesiz oluşu, hataların, küçük-burjuva eğilimlerin üzerine tam bir kararlılıkla gidememesi de, hastalıkların bir nedenidir.

Şimdi bugüne kadar ortaya çıkan çeşitli küçük-burjuva eğilimleri ortaya koymaya çalışalım. Böylece bu hastalıklara karşı mücadeleyi daha da güçlendirebiliriz.

SIYASİ FAALİYET İÇİNDE SORUMLULUK DUYMAMA

Hareketimizin içinde, siyasi faaliyetlerin tutarlı bir rotada yürüyebilmesi, kadroların sipasi hareketin sorumluluğunu duyup duymasına bağlıdır. Zaten, bir kadronun kendi "bireysel çıkarlarına" göre değil de hareketin genel çıkarlarına göre hareket etmesi, siyasi faaliyeti hayata geçebilmesinin temel nedenidir. Bu duyguya, her an hareketli düşünen bir "hareket ruhuna" sahip olduğumuz oranda, kalıcı, devrimci bir "hareket" olabiliriz. Partiyi oluşturmak bir anlamda, "hareket ruhu"na sahip kadroların yaratılması demektir. Lenin'in dediği "gönüllüler örgütü" budur. Hareketin çıkarlarını herşeyin üstünde tutan bir "RUH"u kadrolara hakim kılmamız, bugün hareketimizin önündeki temel görevlerden biridir.

Sorumluluk duymama nedir?

Bu herşeyden önce bireyciliktir; yani kadronun hareketin genel çıkarlarından önce "kendi"ni düşünmesi, daha doğrusu "kendi"ne göre görevlerini ayarlamasıdır. Bu anlayışın *doğrudan* yansıması, siyasi faaliyette yaratıcı olmama, söyleneni yapma, verilen görevi her şart altında muhakkak yerine getirememesi, sorumluluklarının devrimci harekete değil de sanki kişilere bağıymış gibi hareket etme gibi daha da sayılabilecek eğilimlerdir. Sorumluluk siyasi faaliyette, memur anlayışına tekabül eder. Bugün hareketimiz önündeki temel sorun bu anlayışı yok etmek, sorumluluk duyan, hareket ruhuna sahip yaratıcı kadrolar yetiştirmektir. Bu noktadaki eksiklik, diğer küçük-burjuva eğilimlerin de güçlenmesine yardımcı olacaktır.

Mao şöyle diyor: "... Bazıları devrimi gerçekleştirecek olanın bizzat kendileri olduğunu kavramamakta, sorumluluklarının devrime karşı değil de, sadece kendi kişisel üstlerine karşı olduğunu düşümlerler. Devrime karşı takınılan bu pasif 'memur' tavrı da bireyciliğin bir yansımasıdır."

Sorumluluk duygusu, hareket ruhu zayıf olan arkadaşlar, kendi içlerinde sürekli bir mücadele vermelidirler, bunu yapmadıkları oranda bireycilikleri, görevden kaçmaları dışa vuracak ve gerileyeceklerdir. Hiç kimse doğuştan, hareket ruhuna sahip olamaz, sorumluluk duymak gibi proleter tavrı bir anda kazanamaz; ama bütün sorun bu doğrultuda her arkadaşın, kendi içindeki küçük-burjuva eğilimlere karşı mücadeleyi ihmal etmemesidir.

Bu küçük-burjuva eksiklik, pratikte, bir arkadaşın ancak *verilen* görevlerin yerine getirilmesi gibi (hatta görevlerin yerine getirilmemesi noktasına dahi varabilir) memur anlayışı dışında yaratıcılığını ortaya koyamaması gibi, bir hastalığı da yaratır. "Hareket bana bu görevi verdi, gerise karışmam" anlayışı, devam ederse, öyle bir hale gelir ki, artık görevler dahi yerine getirilemez olur. Bu anlayış, hareket içinde sadece ve sadece verilecek görevleri bekleyecek insanlar yığını yaratır. Böylece uyuşuk, memur kadrolar hareketi zayıflatmağa başlar.

Hareket ruhuna sahip olan kadroların yaratılması, kadrolaşma süreci denen sürecin ta kendisidir, başka birşey değildir.

SİYASİ FAALİYETTE BAŞARISIZLIĞI MAZERETLERLE ÖRTMEYE ÇALIŞMAK.

Küçük-burjuva eğilimlerin, bireyciliğin engellemesi yüzünden, siyasi görevlerini yerine getiremeyen bazı arkadaşlar, bu başarısızlıklarının nedenini cesaretle bir şekilde açıklayacak proleter kararlılığa sahip olamayınca, kendi üstlerine karşı, bir takım mazeretler bularak, görevin yerine getirilemediğini açıklamaya çalışmaktadırlar. Halbuki

sorun, üst sorumluya karşı "mazeret" bulmak değildir, sorumluyu kandırmak değildir; bu noktada sorun, devrime karşı sorumluluğun gereklerinin yerine getirilip getirilmediğidir. Sorumluya gösterilen "mazeret" inandırıcı olabilir, ve başarısızlığın üzeri örtülebilir, ama bunu yapan siyasi kadro, kendi içindeki küçük-burjuva yanı güçlendirmekten, harekete zarar vermekten başka bir iş yapmamış demektir. Böylesine bir küçük-burjuva eğilimi, bazen "iyi niyetli" bir görünümde de ortaya çıkabilir. Başarısızlığının karşısında üzüntüye kapılan kimi arkadaşlar, bunu açıklamaya cesaret bulamadıkları için "mazeret" yoluna başvurmaktadırlar. Nasıl ortaya çıkarsa çıksın, siyasi faaliyette, örgütlenmede başarısızlığı mazeretlerle açıklamaya çalışmak, her açıdan harekete zarar veren *tehlikeli* bir küçük-burjuva eğilimidir. "Mazeret" eğilimi, küçük-burjuva kararsızlığının, karamsarlığının bir yansımasından başka birşey değildir; iyi niyetli "mazeretçi"ler ise, Stalin'in "geveze" örneğine çok benzerler. " O işi *yapacaktım ama* bu işim çıktı, şöyle oldu da, böyle oldu *yapamadım*" anlayışı görünüşte, pek tehlikeli görünmese de, aslında hareket ruhuna kökten karşı olan çok tehlikeli bir anlayışa varabilir. Bugün saflarımızda bu anlayış varlığını sürdüren tehlikeli

eğilimlerden biridir. Bu eğilimi düzeltmenin tek yolu açık sözlü olmak, başarısızlığı kabullenecek cesarete sahip olmaktır. Stalin şöyle diyor: "Bolşevikler gerçekten Bolşevik olmak istiyorlarsa, kendilerinde yanlışlarını açıkça kabul etmek, yanlışlarının nedenlerini açıklamak, bu yanlışları düzeltme yollarını belirtmeye yeterli yürekliliği bulmak ve böylece Parti kardolarına doğru eğitim ve doğru siyasal öğrenim vermek zorundadırlar." Mazeret eğilimlerinin çeşitli biçimlerini şöyle sıralayabiliriz:

-Verilen görevleri "yapıyor" görünme. Üst sorumlulara, görevlerini yerine getiriyormuşçasına aldatmacılık yapmak.

-Daha da ileri giderek, "mazeret" bulayım derken yalan söylemek. Yalan söyleyecek kadar ileri giden bir kadro, "Nasıl olsa yalanım ortaya çıkmaz" diye düşünür. Bu düşünce onu üst sorumlulara yalan söyleyecek kadar tehlikeli yollara sürükler.

-İdeolojik kılıflarla, görevlerinin yerine getirilmemesini açıklamaya çalışmak. Görevini yerine getiremeyecek kadar, küçük-burjuva bencilliğinin bataklığına saplanan bir insan, başarısızlığını cesaretle açıklayamayınca, "bu iş ideolojik olarak yanlıştır, kafama yatmıyor, Türkiye'nin şartlarında böyle bir iş olurmu?", "eğer bu işi yaparsak ne gibi siyasi sonuçlar doğar iyi hesaplamak gerekir", "bu işi yaparsak devrim zarar görür", "kadroları düşünmek gerekir, riske girmeye değmez" vb. mazeretlerle, başarısızlığının üzerini örtmeye çalışanlar, tembelliklerini küçük-burjuva bireyciliklerini ideolojik kılıflarda gizlemeye çalışanlar, iflah olmaz bir yola girmiş demektir.

-Kendi başarısızlığını, gizlemek için, başka arkadaşlarının eksikliklerini ya da genel eksiklikleri ön plana çıkartmak. Örneğin, bir görev yerine getirilmemesinin nedeni sadece ve sadece tembelilik olduğu halde, bunu genel eksikliklerle ya da başka arkadaşlarının da aynı hatayı işlediğini öne sürerek, kendi hatasını-tembelliğini-görmemeyi tercih etmek.

Bu yolların hiç biri, bir siyasi kadroyu kesinlikle ilerletmez; tersine sürekli bir gerileme çizgisine sokar. Hareketimizin kadrolaşma açısından başarısı ve örgütlenmeyi ilerletebilmesi, "mazeret teorisi"nin -ya da eğiliminin- yok edilmesinde gösterilen başarıya bağlıdır. Çünkü "mazeret teorisi" yaratıcılığın, özeleştiri cesaretinin en büyük düşmanıdır.

DISİPLİNSİZLİK

Bir siyasi hareketin örgütlülüğünün sağlamlığı, kadroları arasındaki disiplini sağlamlığına bağlıdır. Disiplinin sağlamlığı, disiplinin ne olduğunun kavranmasına çok yakından bağlıdır. Disiplin, hiçbir zaman siyasi faaliyetten ve sorumluluktan bağımsız, sadece ve sadece "askeri" olarak ele alınamaz. Öte yandan disiplinin, siyasi sorumluluk diye ayaklar altına alınması da hiç mi hiç mazur görülemez. Disiplinden mekanik olarak söylenen şeylerin olduğu gibi yerine getirilmesi, yani bir anlamda "robotluk" da anlaşılmaz. Disiplin, siyasi görevlerin yerine getirilmesinde kesin bağlılık ve görev azmi ister, disiplin kişinin her şeyden önce kendi iç mücadelesinin bir yansıması olarak uygulanmalıdır. Disiplin, kesinlikle siyasi faaliyetin hayata geçirilmesini -örgütsel ilişkiler ağı içinde- bir araçtır. Kimi siyasi gruplar, disiplinli, siyasi faaliyetten, kadronun sorumluluk anlayışından kopararak, sadece ve sadece mafia disiplin anlayışıyla aynı tutarlar. Şüphesiz ki, böyle bir disiplin anlayışı, ilk bakışta "katı" olarak gözükür, ama bu "katı"lık mafia katılığından başka bir şey değildir. Halbuki disiplin, kesinlikle siyasal faaliyetin bir aracı olarak ele alınmalıdır. Devrimci örgütü, mafia örgütünden ayıran kriterlerden biri disiplinin neye hizmet ettiğidir. Aynı kriter, burjuva örgütleri, ordusu, polis içinde geçerlidir.

Disiplin konusunda bir başka yanlış anlayış da, disiplinin siyasi sorumlulukla bağının kavranamamasıdır. Kimi arkadaşlar, disiplini "kendi" sorunlarına bağlı olarak ele almakta, istedikleri yerde disiplin istediği yerde de disiplinsizlik yapmaktadırlar. Böylece, arkadaşlar, kendi iç kavgasında küçük-burjuva yanlarının istediği, rahatına geldiği yerde disiplini uygulamakta ve siyasi hareketin görevlerinin yerine getirilmesinde ise disiplinsizliğe -ve de "mazeret teorisi"ne- başvurmaktadırlar. Bunun yansıması ise ilginç sonuçlar ortaya çıkarmaktadır.

Örneğin, bir kadro, kendi içinde, küçük-burjuva yanına uyduğu için, basit, uygulanabilir görevlerde "çok" disiplinli(!) olabilmektedirler, disiplin adına konuşabilmektedir; fakat bu disiplin anlayışını siyasi diğer görevlere aynı şekilde uygulamamaktadır. Yani, kendi iç mücadelesinde, küçük-burjuva eğilimlere boyun eğdiği oranda disiplinsiz (veya basit konularda "çok" disiplinli) siyasi sorumluluğu ağır bastığı oranda da, siyasi görevlerinde disiplinli olabilmektedir. (Çok tabiidir ki, siyasi sorumluluğu hayatın her alanında uygulayan bir kadro, basit çok basit konularda da disiplinlidir.)

Disiplini kendi rahatına göre ayarlayanlar, istediği yerde disiplinli olup, siyasi görevlerinde disiplinsiz olanlar, bu eksikliklerini yok ettikleri oranda gelişebilirler.

İLLEGALİTE

Gizli-açık faşizmle yönetilen bir ülkede yaşıyoruz. Örgütlenmemizde temel illegalite(gizlilik)dir. İlegaliteyi kavradığımız ve pratiğe uyguladığımız oranda örgütlülüğümüz, siyasi polis, MİT'e, orduya karşı bağımsızlık kazanır ve darbelerden etkilenmez. İlegalite konusunda ortaya çıkan yanlışlıkları şöyle sıralayabiliriz:

-İlegaliteyi siyasi faaliyetten ayırmak ve sadece, bir takım ilişkilerin ve kişilerin "gizlenmesi" olarak illegaliteyi kavramak. Bu şekilde bir "illegalite" anlayışı, herşeyden önce, siyasi bencillığe, kişinin kendini korumasını herşeyin üzerinde görmesine, dayanır. Böylesine bir "ilegalite"de, siyasi mücadeleyi sürdüremez, önderlik edemez, sadece bir takım kişileri "korur". (Aslında böylesine bir "ilegalite" kişileri de korumaktan, saklamaktan çok uzaktır.) Bu illegalite anlayışını, MLSPB, Acil vb. örgütlenmelerde görmekteyiz. Onlar, siyasi ilişkileri, kişileri korumak, "ilegal örgütlenmek" adına, kafalarını kuma gömeler, siyasi pratikten uzaklaşıp, kendilerini sınıf mücadelesinden saklarlar. Yani illegalite adına pasifizmin çarklarını döndürürler.

-İlegaliteyi küçümsemek. Kimi arkadaşlarda illegal örgütlenmeyi, siyasi örgütlenme, ilişkilerinin gizliliğinin, herkesin her şeyi bilmemesi gerektiğini küçümserler. Pratikte de, siyasi örgütlenme ilişkilerini, legal-detay ilişkilerle bir birine karıştırırlar. Kimi arkadaşlar ise, örgütsel ilişkilerin gizli tutulmasının önemini anlayamadıkları için, ev, akraba ilişkileri, not alma, takip edilip edilmediğini kontrol etme, çevresinde nasıl hareket edileceğini bilme, kiminle ne konuşacağını hesaplama vb. konularda hatalar yaparlar; illegalitenin küçümsemesinin sonuçları bugün pratikte ortadadır. Bu yüzden bir çok kadromuz polisin eline düşmüştür.

-İlegalitenin hayata geçmesi, siyasi örgütsel ilişkilerimizin saklı

tutulması, bugün en önemli sorunlarımızdan biridir. Bu konuda ne aşırı illegalite hastalığına, ne de küçümseme hatasına düşmemeliyiz. Bilmeliyiz ki, illegalite, siyasi örgütsel ilişkileri saklı tutulması, gevezeliğin yapılmaması, legal ilişkilerle birbirine karıştırılmaması demektir. Bu şekildeki bir illegalite anlayışı siyasi faaliyetin önünde bir engel değildir, tersine siyasi faaliyeti geliştirir.

SORUMLU YÖNETİCİLER SİYASİ İLİŞKİLERİ NASIL SÜRDÜRMELİ, ÇALIŞMALARI NASIL DENETLEMELİDİRLER?

Siyasi çalışmamızın sistemli bir şekilde daha ileriye gidebilmesi, örgütlenmemizin sürekli gelişme kaydetmesi, kadroların pratik içinde sınanması ve yeni, genç kadroların ortaya çıkarılması için doğru bir denetleme yönteminin uygulanması şarttır. Bu olmadan kadrolaşmadan, örgütlenmeden ve siyasi çalışmadan bahsetmek mümkün değildir.

Partileşme süreci, aynı zamanda, sistemli-disiplinli -hataları ortaya çıkarıcı bir denetleme mekanizmasının oluşturulması demektir. Buyüzden, bugün denetleme mekanizmasında bir çok eksikliklere sahibiz, yönetici arkadaşların denetleme yöntemlerinde bir çok hataya rastlıyoruz.

-Denetleme mekanizmasının temel ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Demokratik merkezîyetçiliği kavramak, sorunun özüdür. Teoride, herkes demokratik merkezîyetçilik üzerine, çok laf edebilir. Bu zor değildir. Önemli olan pratik işleyişte, küçük-burjuva zaaf ve eğilimlerden kaçınarak, mücadele ederek, demokratik merkezîyetçiliği hayata geçirebilmektir. Demokratik merkezîyetçilik, en kaba anlamıyla, örgütsel işleyişte, yukarıdan aşağıya merkezi kararların, işleyişin esas alınması, aşağıdan yukarıya önerilerin, eleştirilerin, yukarıya iletilmesidir. Önemli olan, merkezi yanla, demokratik yanın uyumlu ve birbini olumlu yönde etkiler şeklinde ele alınmasıdır. Denetleme mekanizmasındaki bütün hatalar, iki yanın uyumlu ele alınmasından kaynaklanmaktadır.

Demokratik merkezîyetçilik, örgütün içinde bulunduğu aşama ve kadroların durumuyla çok yakından ilişki içinde ele alınmalıdır. Örgütlenmenin durumuna ve kadroların genel seviyesine bağlı olarak ele alınmazsa, demokratik merkezîyetçiliğin bütün ilkeleri kağıt üzerinde kalır, bürokrasi doğar, ya da laçkalık yaygınlaşır. Kadrolaşmanın seviyesine uygun olmayan "katı", "mekanik" merkezîyetçilik anlayışı, DK, Acil siyasi gruplarında görüldüğü gibi mafia tipi merkezîyetçiliğe varır, veya merkezîyetçilik tamamen elden bırakılırsa, herkesin herşeyi bildiği, herkesin kendi başına hareket ettiği bir ortam doğar. Bu iki tip,

yanlış anlayıştan da kaçınmalı, demokratik merkeziyetçiliği birbirine uyumlu iki öge olarak pratiğe uygulamalıyız.

-Denetleme mekanizmasında, demokratik merkeziyetçiliği uyumlu olarak ele almak ne demektir? Yukarıdan aşağıyla kararların uygulanması, çalışmaların sonuçlarının değerlendirilmesi vs. ile aşağıdaki kadrolardan, halktan öneriler alınması, eleştirilerin, düşüncelerinin, taleplerinin öğrenilmesi yolunun birleştirilmesidir. Yanlışca yukarıdan aşağıya kararların uygulanmasını beklemek, "görev verdimde olmuyor" gibi şikayetlerle denetlenmenin olamayacağı, çalışmalar hakkında gerekli bilgilerin, mazemelerin edilemeyeceği, aşağıdan kadro ve sempatizanların eğilimlerine göre doğru kararların alınamayacağı bilinebilir.

Bu yanlış eğilim, denetlemenin yalnızca yukarıdan aşağıya yapılması, yönetici arkadaşlar da bugün varlığını sürdürmektedir. Bu eğilimin yok edilmesi, kesinlikle, aşağıdan yukarıya denetlemenin hayata geçirilmesine bağlıdır. Stalin'in denetleme konusunda söylediklerini aklımızdan çıkarmamalıyız:

"Bazı yoldaşlar, kişilerin yalnızca yukarıdan önderler aslarının çalışmalarının sonuçlarına göre incelediklerinde sınanabileceğini düşünürler. Bu gerçek değildir. Kişileri ve görevlerin uygulanmasını sınanmanın etkili yöntemlerinden biri olarak yukarıdan inceleme, tabi ki gereklidir.

Ama yukarıda sına ve denetleme çalışmasının bütünü tamamlamaktan çok uzaktır. Denetlemenin bir başka türü daha vardır. Bu denetleme, yığınların, asların önderleri inceledikleri, hatalarını belirttikleri ve onlara bu hataları düzeltme yollarını gösterdikleri aşağıdan denetleme türüdür."

Stalin, aşağıdan denetlemenin öneminin doğrudan önderlikle bağını da vurgulamaktadır:

"Biz önderler, şeyleri, olayları ve insanları sadece bir yandan denebilir ki, yukarıdan görürüz; bunun sonucunda görüş alanımız az çok sınırlıdır. Yığınlar ise, tersine, şeyleri, olayları ve insanları diğer yandan, denebilir ki, aşağıdan görürler; bunun sonucunda onların görüş alanları da belli bir ölçüde sınırlıdır. Soruna doğru bir çözüm bulmak için, bu iki deney birleştirilmelidir. Ancak böyle bir durumda önderlik doğru olacaktır."

Aşağıdan yukarıya denetlemenin önemi büyüktür ve Stalin'in dediği gibi bu doğru önderlik yapabilmenin bir kriteridir. Aşağıdan denetlemenin kabaca üç amacı vardır. Birincisi kadroları denemek, hatalarını ortaya çıkarmak, ikincisi, siyasi kararların uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmek, siyasi faaliyeti denetlemek, üçüncüsü, ortaya çıkan sorunlara, doğru çözümler getirmek, alınacak kararlar için aşağıdan öneriler, talepler hakkında bilgi almak.

Denetim mekanizmasını bu şekilde aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya uyumlu bir şekilde ele almak, önderliğin, siyasi faaliyeti yürütmenin, örgütlenme yapmanın temel yöntemidir.

Denetleme mekanizmasının sıhatli işlemesi için, yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya denetleme yapmanın bir çok yöntemi bulunmalıdır. Salt tek yöntemle, raporla, konuşmayla vs. yetinilmemeli aşağıdan kadrolarla konuşulmalı, ortaya çıkan bir sorun, eleştiri, veya bir siyasi görev yerine getirilemeyişinin nedeni detay araştırılmalı, en küçük bir hatanın dahi üzerinde durulmalıdır. Bu konuda ortaya çıkan hatalı eğilimleri şöyle özetleyebiliriz:

-Siyasi faaliyetin denetlenmesinde bürokratik: bürokratik ilişkileri, devrimci ilişkilerden ayıran en önemli kriter, *önderlik* sorunudur. Bazı arkadaşlar, sadece "alt"taki arkadaşlardan "hesap" sormakta, "hesap" almaktadırlar. İlişkilerde bürokratik, ilişkilerin sadece alt-üst ilişkisi haline dönüştürülmesi, siyasi faaliyete önderlik-denetleme rolünün bir kenara bırakılmasıdır. Bürokratinin varacağı yer, ilişkilerde sekterliğin, yersiz eleştirilerin yapılmasını, ortaya çıkmasıdır. Kimi arkadaşlar, bürokrati o kadar ileri götürmüşlerdir ki, "ben söyledim, ama 'alt'taki arkadaşlar yapmıyor" anlayışını, görevlerin yerine getirilmemesinde "mazeret teorisi"ne malzeme haline getirmişlerdir. "Ben söyledim ama yapılmadı" anlayışı, tipik bürokrat anlayışıdır. Önemli olan siyasi faaliyeti örgütlemek, bir siyasi görevi muhakkak yapmaktır. Yoksa, bürokratça bir işin olmasını beklemekle siyasi faaliyet yürümez.

-Kimi sorumlu arkadaşlar, sekter-bürokrat olmamasına karşın, "alt"taki arkadaşlara karşı "liberal" davranmaktadırlar. Bu da "ben söyledim de yapmıyorlar" anlayışının bir başka şeklidir. Siyasi ilişkilerde, görevlerin yerine getirilmesinde, denetleyici olmak, işi muhakkak yapmak, hataları ortaya çıkarmak, olaylardan dersler çıkartmak gerekir. Kimi arkadaşlar, bu konuda, "madem olmadı, ne yapalım?" anlayışıyla görevlerin yerine getirilmeyişinin üzerine gitmemekte, hataları ortaya çıkarmamaktadırlar. İşte liberal olarak ilişkilerin sürdürülmesi budur.

-Sorumlu arkadaşlar siyasi faaliyet sürdürürken kadroları tanımalıdır. Bürokrat ve liberal ilişki denetleme kurma sistemi, beraberinde insanları tanımamayı getirir. Bu şekilde, sorumlu arkadaşlara "iş yapıyor" görünen, oysa günlük pratiğinde hiç de öyle olmayan kadrolar "iyi" olmakta, eleştiri getiren kendini "iş yapıyor" gösteremiyen "alt"taki arkadaşlar ise tanınmamaktadır. Oysa bir siyasi sorumlu, bütün arkadaşları, bütün yanlarıyla değerlendirmelidir. Bu konuda sorumlulara 'şirin' görünmeye çalışanlara dikkat edilmeli, görevlerini layıkıyla yerine getiren kadrolar ortaya çıkarılmalıdır.

ELEŞTİRİ-ÖZLEŞTİRİ SORUNU

Bir hareketin en önemli sorunlarından biri de, eleştiri-özeleştirisinin örgütsel ilişkilerin işleyişine hakim olmasıdır. Eleştiri-özeleştiri, bir hareketin yaşayış biçimidir. Eleştiri-özeleştirisinin olmadığı yerde hareket de olmaz. Mesele bu kadar önemli olduğu halde, pratikte öneminin kavranmadığını, hala eleştiri-özeleştiri ruhunun bütün örgütsel birimlerde tam yerleşmediğini görüyoruz. Bu konuda ortaya çıkan yanlış anlayışları şu şekilde özetleyebiliriz.

- Tartışma düşmanlığı. İdeolojik konuların tartışılması, siyasi faaliyet konularının ne yapılması gerektiğinin tartışılması, aslında, başlıbaşına bir konudur. Fakat, hareketimizde genel olarak tartışma alışkanlığının olmaması, eleştiri-özeleştirisinin, siyasi ilişkilere egemen olmamasından kaynaklanmaktadır. Eleştiri, özeleştiri yönteminin tam anlamıyla benimsenmesi ideolojik konularda olduğu kadar siyasi konularda da *tartışma* yönteminin gelişmesini beraberinde getirir. En basit sorun bile tartışılmalıdır, siyasi faaliyetin her biçimi tartışılmalı, dersler çıkartılmalıdır.

- Eleştiriye tahammülsüzlük; kimi arkadaşlar, yapılan eleştirilerin "kişisel" olduğunu sanmakta, eleştirilere kişisel görüntü vermektedirler. Ya da eleştirilerin, çeşitli bahanelerle üzerini örtmeye çalışmaktadırlar. Bunun altında yatan gerçek, eleştiriye tahammülsüzlük, yani küçük-burjuva karamsarlığı, zayıflığıdır. Halbuki, yapılan eleştiriler *doğru* ise buna sevinmek gerekir. Çünkü her doğru eleştiri, hataların düzeltilmesi demektir.

- Yersiz eleştiri; eleştiride bireyciliğin bir yansıması olarak, kimi arkadaşlar, kişisel sürtüşmelerden, kendi başarısızlık ve ya eksikliklerinden ötürü, başka arkadaşlara yersiz (yani subjektif) eleştirilerde bulunurlar. Bu eleştirilerin kaynağında kesinlikle bireysel zaafılar yatar. Böylesine yersiz eleştiriler çeşitli biçimlerde ve de "haklı" görüntülerde ortaya çıkabilir ve sorumlu arkadaşları *yanıltabilir*. Bu açıdan yersiz ve -subjektif- eleştirilerin ortaya çıkarılması için sorumlu arkadaşlar, her eleştiriye *bütün* yanlarıyla dinlemeli, eleştirinin maddi yanlarını araştırmalı, eleştiriye uğrayan kişiyi de dinlemelidirler.

Eleştiriye örgütsel ilişki içinde değil de, orada-burada yapmak: Bu tip arkadaşlar, örgütsel ilişkiler içinde eleştiri yapmaktan çekindikleri için, eleştiriye olup olmadık yerde yapıp, gayri-memunluk yaratıyorlar. Kişiler aleyhindeki eleştirileri de, kişiye karşı- örgütsel ilişki içinde yapmadıkları içinde, halk arasında ki deyimle "fitnecilik" yaparlar. Böylelikle kişileri birbirine düşürür, hareketin eksikliklerini örgütsel ilişkiler içinde çözmeyp, harekete zarar verirler.

- Eleştirilerde yapıcılık; sorumlu arkadaşlar, ortaya çıkan bir hatayı, eksiği kesinlikle eleştirmelidirler. Hataların giderilmesi buna

bağlıdır Ama yapılacak eleştirinin, kişiyi ilerletmesi, yapıcı olması gerekir. Bu noktada şu yanlışlık ortaya çıkmaktadır: Salt "eleştiri" yapıp, çözüm yolunu göstermeme, eleştiriye sadece bürokratik ilişkinin bir gereği olarak kavrama, daha da ileri giderek eleştiri adına, "alt"taki arkadaşları azarlama. Eleştiri yapılırken, karşısındaki insana işin doğrusu da gösterilmelidir, yapıcı olunmalıdır.

-Eleştiride liberallik; Kimi arkadaşlarda eleştiri silahını bir kenara bırakıyorlar, ortaya çıkan hataları, yanlış eğilimleri eleştirmiyorlar. Bu eleştiride liberalliktir. Böylece hatalar meşrulaşmış olur, kişiler işledikleri hataları bir kere daha işleme cesaretini elde ederler. Bunun için eleştiride liberallik, yani hataların üzerini örtmek, yanlışların üzerine gitmemek, son derece tehlikeli bir eğilimdir.

-Aşırı eleştiri; Bazı arkadaşlar da, yapılan bir hatayı eleştirirken, hatayı abarmaktadır. Bu şekilde hatayı işleyen arkadaşın gelişmesi olumsuz yönde etkilenmektedir Bir hatayı eleştirmek gerekir, ama bunu aşırı-abartmak, sanki kıyamet koyacakmış gibi davranmak da, eleştiride mekanikliğe takabül eder. Bu şekilde hareket eden arkadaşlar, eleştirinin, siyasi faaliyete hizmet etmesini, kadrolaşmaya hizmet etmesini kavrayamayanlardır. Tıpkı disiplinin ve illegalitenin mekanikleştirilmesi gibi, eleştiri, söz konusu hatanın ortaya çıkış şekline, kişinin subjektif durumuna bağlı olarak yapılmalıdır. Halbuki bu konuda dengesizlik vardır. Bazı eleştirilerde "sert" olmak gerekirken yumuşak olunmakta, bazı eleştirilerde "normal" daratılması gerekirken aşırılaşmaktadır. Bu bir dengesizliktir. Eleştiride aşırıya kaçma mekanikliğin ta kendisidir. "Ortada bir hata varsa, affetmemek gerekir, acımasız olmak lazım" anlayışı her hataya, her yanlışla uygulanamaz. İşte mekaniklik eleştiride acımasızlığın, ceza uygulamasının her hataya uygulanmasıdır. Bu da, aslında sorumlu arkadaşların işin kolayına kaçmasından başka bir şey değildir. Yeri gelince sert, yeri gelince esnek ama herhalükarda eleştirinin siyasi faaliyete hizmet anlayışı yerine sadece ve sadece eleştiri, her hatanın aşırı eleştirisi, siyasi faaliyetteki kadroları ilerletmez, olumsuzluklar yaratır.

- "Sorumluluk" adına en basit sorunların dahi, sorumluluk ilişkilerine iletilmesi : Bu da eleştiri diye yapılmaktadır. Aslında basit, kendi içinde çözülmesi gereken sorunların hemen "harekete" iletilmesi, çözümden kaçmak yani şikayetçiliktir. Şikayetçiliğin "kendini gösterme" anlayışıyla yakından ilişkisi vardır. Şikayetçi- eleştiri mantığının bir yansıması da, çalışma alanları arasında ortaya çıkmaktadır. Örneğin bir çalışma alanı, diğer bir alanın herhangi bir basit hatasını bulunca, "uyarma" adına bunu harekete iletmektedir. Evet, uyarma şüphesiz ki, iyi bir şeydir ve yapılmalıdır. Ama bunu, başka bir çalışma alanının aksaklıklarını gösterme (ve kendi aksaklıklarını böylece saklama) diye şikayet noktasına vardırmaq yanlışır. Şikayetçilik, bir kişinin (veya

Çalışma alanının) kendi eksikliklerini kamufle etmenin, kendini göstermenin bir yoludur.

- Eleştiri konusundaki dikkat edilecek bir hususta, özeleştirinin iyi niyet adına, art niyetli fikirlerin, hataların gizlenmesi olarak yapılmasıdır. Bazı arkadaşlar ortaya çıkan sorunlarda özeleştiri vermekte, hatalarını kabul etmekte, iyi niyetli gözükmektedirler. Ama bunu, aslında kendi art niyetli düşüncelerinin, hatalarının ortaya çıkmaması, yapıcı eleştiriye istismar etmek için yaparlar. Bu tip özeleştiri günahkarları çoktur. Bu tip insanlar zeleştirilerinin ardındaki niyetlerini zamanla ortaya koyarlar, devrimcilikten vazgeçmeyi *bile* iyi niyetli bir havayla gerçekleştirmeye çalışırlar. Bu tip "iyi niyetli" aslında "gizli hesaplı" insanlara dikkat etmek gerekir.

SIYASİ FAALİYETTE BÖBÜRLENME VE KÜÇÜK İşLERİN KÜÇÜMSENMESİ

Siyasi bilincin geri olması, siyasi sorunların yeterince kavranmaması, küçük-burjuva anlayışını üzerinden atmayan arkadaşlarda, çeşitli şekilde yansır. Siyasi bilinci geri olan arkadaşların, siyasi faaliyete katılması, onları "büyük işler yapıyorum" havasına sokar, basit işleri küçümsemeye, girdiği siyasi faaliyetten ötürü, böbürlenmeye, başkalarını da "küçük işlerin adamı" olarak görmeye başlar. Küçük işlerin küçümsenmesi ve "büyük işler havası", küçük-burjuva sınıf anlayışının *tipik* bir yansımasıdır. Küçük-burjuvazi sınıf olarak, bazı dönemlerde kararlı, atılgan olur, bazen de karamsar, kararsız... Devrimci harekete katılan küçük-burjuva devrimcilerde, harekete yeni katılmanın havasıyla, devrimciliğin "büyük" işler yapmak olduğunu, devrimciliğin, devrimci şiddet hareketlerine katılmak demek olduğunu, geriye kalan siyasi işlerin ise basit olduğunu düşünür. İşte bu, kuvvete tapan küçük-burjuvazi zayıf tavrıdır, güçsüzlüğün bir ifadesi olarak yansır.

Bir devrimci ise, herşeyden önce günlük yaşantısında ve devrimci faaliyetin içinde en basit görevleri yapan bir insandır. Basit işleri yapmayan büyük işleri hiç yapmaz. Zaten bir devrimci için, basit ya da büyük iş diye ayırım olmaz. Bu ayırım, küçük-burjuvaziye aittir, çünkü bir devrimci küçük-büyük iş diye bir ayırım yapmaya ihtiyaç duymaz. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duysun? nemli olan siyasi faaliyetlerin yerine getirilmesi ise, büyük-küçük diye ayırım yapılmaz. Halbuki küçük-burjuva alışkanlıkları olan arkadaşlar ise böyle bir ayırma *ihitiya* duyar, çünkü, zayıflığından ötürü, başkalarına ne kadar "büyük" iş yaptığını göstermeye, "hava atmaya" alışır. Basit işleri küçümseyenler, siyasi faaliyet içinde, yaptıkları işlerden dolayı bbrlenenler ve kendilerini başkalarından "stn" görenler, bu

alışkanlıklarını
üzerlerinden attıkları oranda gelişebilirler.

HALK İLE İLİŞKİDE ORTAYA ÇIKAN YANLIŞLIKLAR

Halk ile ilişkilerimizde, yani kitle çalışmasında, temel anlayışımız, devrimci propagandayla halkı mücadeleye katmak ve örgütlemektir. Yani kitle çalışmasının temeli, devrimcilerin halktan yana olduklarını her olayda ortaya koymaktır, halkı bilinçlendirmek, ona önderlik etmektir.

Kitle çalışmasıia iki temel yanlış ortaya çıkmaktadır:

Birincisi, kitle çalışması küçümsemekte, halkla ilişkiye girilmemektedir. Aslında küçük-burjuva tembelliğin ve karamsarlığının ürünü olan bu tavır "sol" tavır olarak yansımaktadır. Bu anlayış küçük-burjuvazinin tipik aciz anlayışıdır. Kitle çalışmasının küçümsemesi, devrimcilerin hedefsiz, ne yaptıklarını bilmeyen insanlar konumuna indirgenmesidir. Halbuki siyasi çalışmamızın temel hedefi, kitlelere siyasi bilinç

verilmesidir. Bugün bunu gücümüz oranında, etkileyebileceğimiz kadarıyla, bütün enerjimizi kullanarak yapmalıyız. Aksi halde devrimciler ne için mücadele ediyorlar? sorusuyla karşılaşırız. İşte, kitle çalışmasını küçümseyenler bu soruyla karşılaşınca, devrimciliği bırakmaktadırlar.

Kitle çalışmasında bir diğer yanlış anlayış da, "ben kitle ilişkisi kuramam, yeteneğim yok" anlayışıdır. Bu da tipik küçük-burjuvazinin aciz halini yansıtır. Evet, her insan aynı derecede kitle bağı kuramaz, kimisi kendisini çevresine çabuk sevdirmeye yeteneğine sahiptir; ama bir devrimci "ben kitle bağı kuramam" anlayışına sahip olamaz. Çünkü devrimciliğin varlık tarzı, bulunduğu yerde, siyasi faaliyet sürdürme, örgütlenme demektir, kitle bağı kurmak demektir. Kitle bağı devrimci coşku ve ruh ile çok yakından ilgilidir. Yani kitle çalışması bir devrimci için yaşamın ta kendisi yani yaşam biçimi olmalıdır. Devrimci Ruh taşıyan bir insan "kitle bağı kuramam" demesi imkansızdır, bu acizliğin kitle çalışması ile devrimciliği birbirinden ayıran küçük-burjuva güçsüzlüğünün bir yansımasıdır. Bu anlayış da saflarımızda vardır. Hatta kimi arkadaşlar bunu bir "meziyet" haline getirmiştir. "Kitle bağı kuramaz" anlayışı yetenek sorunu değil, devrimci coşku sorunudur.

İkincisi, kitle kuyrukçuluğu: kitle tabanını, sempatisini örgütleme becerisini gösterememe. Bu da "sağ" anlayış olmasına rağmen aslında devrimci coşkunun yerine acizliğin egemen olmasından kaynaklanır. Böylece "sol" anlayışla birleşir. Kitle kuyrukçuluğu, devrimci siyasi çalışma yerine, halkın her istediğinin yerine getirilmesi halkın siyasi çalışmaya sokulamaması, örgütlenememesi, halktan insanlara

görev verilmemesi, vb. demektir. Bu anlayışta olan devrimciler, halka karşı aşırı çekingendirler, halkı örgütlemekten, halktan insanlara görev vermekten, (halktan bağış istemekden dahi) korkarlar. İşte kuyrukçuluk budur. Siyasi faaliyetin neden yapıldığını, devrimcilerinin amacının ne olduğunu kavrayamayan arkadaşlar, halkın sempatisi, desteği karşısında ne yapacağını şaşırırlar, ürkerler. Halkı pratiğe, işe, "ayıp olur, nasıl olur, evli, çoluk çocuğu var, işten atılır" mantığıyla sokmazlar. Halkın desteğini *almak* yerine, hep halka bir şeyler vermek, yardım etmek, işlerini düzeltmek anlayışıyla hareket ederler. (Bu anlayış biraz ileri gittiğinde görülür ki, böylesine bir mantığın temelinde, halkın sorunlarını, açlığını bugünkü düzen sınırları içinde çözmeye çalışan, halkın yoksulluğu karşısında sanki sorumlusu kendisiymiş gibi eziklik duyan ve bunları düzeltmeye uğraşan küçük-burjuva anlayışı yatmaktadır.)

Kitle çalışmasında, halka saygılı, daima halkı koruyan, poliste halktan ilişkileri ele vermeyen, her işte halktan *yana* olduğumuzu ortaya koyan bir çizgi izlemeliyiz. Kitle çalışmasının başarısı buna bağlıdır.

Hareketimiz içinde ortaya çıkan bu eksiklik ve yanlışlıklar, pratiğimizin ürünüdür, çalışmamızın doğal bir sonucudur. Çünkü, yanlışlıkları, hataları ancak bir devrimci çalışma ortaya çıkarır. Hataların, yanlış eğilimlerin olmadığı yerde devrimci çalışma da yok demektir. Bu açıdan, yukarıda *kabaca* ortaya koyduğumuz eksiklik ve hataların tespiti, hareketimizin geliştiğini, bunları üzerinden attığını gösterir. Unutmamamız gerekir ki, siyasi pratiğimiz daha yeni yeni hataları, küçük-burjuva zaafı ortaya çıkaracaktır. Tek yöntemimiz, hatalara karşı acımasız olmak, sürekli mücadele etmektir. Hem oligarşiye ve emperyalizme, hem de kendi içimizdeki burjuva, küçük-burjuva zaaf ve eğilimlere karşı başarımızın *sırrı* her zaman ve kararlılıkla vereceğimiz mücadele olacaktır.

ESNAFIN OLİGARŞİYE TEPKİSİ : KEPENK İNDİRME EYLEMİ

Fotoğraf alt yazı: Esnafın kapadığı kepenkleri Sıkıyönetim, kilitlerini kırarak açmaya çalıştı !

Oligarinin Süleyman Demirel hükümeti, yönetime başladıktan sonra, emperyalizme, bağımlı çarpık kapitalist rejimin kaçınılmaz kaderi olan ekonomik ve siyasi bunalıma "çare" bulabilmek için, halka yönelik saldırılarını arttırdı.

Bir yandan, sıkıyönetim baskı ve terörü, toplu tutuklamalar, polisin baskısı, faşist MHP ve ÜGD'nin saldırıları, katliamları artmaya başladı. Büyük fabrikalardan işçiler atılmaya başladı. Bunun nedeni, fabrikaların tamamen askerileştirilmesi -faşistleştirilmesiydi. Artık patrona ve devlete "ses" dahi çıkartılmayacak, faşistler fabrikalara doldurulacaktı.

Diğer yandan da, ekonomik bunalımın faturasını halka, işçilere, köylülere, esnafa, memura, öğretmene, orta imalatçılara ödettirmek için fiyatlar artırıldı, ücretler donduruldu, paranın değeri iyice düşürüldü. Bu "tedbirler" Demirel'e göre "çare"ydi. Evet, açıkça bugün görülüyor ki, Oligarinin halkı daha da yoksullaştırmaktan, inim, inim inletmekten, baskı ve şiddet altında tutmaktan başka "çare"si yoktur !

İşte "Kepenk İndirme" eylemi bu koşullarda gerçekleşti.

Artan pahalılık, paranın değerinin düşürülmesi karşısında, esnaflar da bundan rahatsız olduklarını belli etmeye başladılar. Özellikle İstanbul mahallelerindeki bakkal, lokantacı, manav, kahveci vb. gibi esnaflar, açıkça devrimcilerin yanında olduklarını gösterdiler. Önce, değişik oportünist grupların "cılız" olarak, kepenk indirmek için, dolayışıkları görüldü. Bu grupların eyleme girişimleri, genellikle başarısız kaldı.

Esnafın oligarşiye karşı tepkisini yönlendirmek ve eyleme dökmek için, Devrimci Sol, 14 Şubat günü için eylem kararı aldı. İstanbul'un tüm mahallelerinde, merkezi yerlerde tüm esnafın dükkanını kapatması için yoğun bir politik çalışmaya girildi.

15 Şubat günü bu çalışmalar sonucunu verdi. İstanbul burjuva gazetelerinin manşetlerinden bile görülüşü gibi "Ölü Şehir" haline gelmişti. Esnafın %90'ın üstündeki kesimi direnişe katılmıştı.

Bu eylem, burjuva gazeteleri, sıkıyönetim ve oportünist gruplar tarafından karalanmaya çalışıldı. "Zor" yoluyla yapılan bir eylem olarak gösterilmeye çalışıldı.

"Politika" ise, kepenk indirme eylemini, revizyonist mantığıyla, "bireysel" bir eylem olarak yansıttı.

Bunların hepsi asılsızdır. Asıl şiddete başvuran, bizzat sıkıyönetimdir. Kepenk indiren esnaf, zor ile evinden alınıp dükkanı açtırıldı; hatta dükkanlar kilitleri kırılıp açtırıldı.

Neden?

Çünkü esnaf oligarşiye karşı haklı bir tepki duyuyordu. Pahalılıktan, yokluktan, büyük spekülatoörlükten esnafta rahatsızdı. Bu rahatsızlığını Devrimci Sol'un eylem çağrısı üzerine eyleme

dönüştürdü. Bunu "zorla yaptırdı" diye açıklamak gerçekleri açıklamaktan çok uzaktır. Çünkü, sıkıyönetimin varlığına rağmen, esnafın, devrimcilerin çağrısına uyması, ancak haklı talepler temelinde mümkün olabilirdi.

Kepenک indirme eylemi, esnafın sıkıyönetimin bütün baskısına, şiddetine, yalvarmalarına, tehditlerine rağmen, devrimcilerin yanında olduklarını gösterdi. Oligarşinin militarist gücüne karşı, devrimcilerin gücüne güvendiğini gösterdi. Bu yüzden esnaf direnişі son derece önemlidir.

Öte yandan bu eylem, esnaf derneklerinin, konfederasyonlarının yöneticilerinin gerici ve oligarşiden yana olduklarını gösterdi. Bu yüzden esnaflar bu yöneticilerini değiştirmek, yerine ilerici-devrimci yöneticileri getirmek için çalışmalıdırlar.

Esnaf direnişі, Devrimci Sol'un önderliğinde yalnız İstanbul'da değil, İzmir-Bornova'da ve Elazığ'da da hayata geçirildi.

- YAŞASIN DEVRİMCİ SOL'UN ESNAF DİRENİŞİ !
- YAŞASIN ESNAFLARIN OLİGARŞİYE KARŞI HAKLI DİRENİŞİ !

(Eylem ikinci resmi)

Resim alt yazısı: Tüm esnaf direnişе katıldı !

KARAKOLLARDA İŞKENCE, POLİSİN SALDIRGAN TAVRI VE KARAKOL BASKINLARI

Oligarşinin baskı teşkilatlarından biri olan polis teşkilatı, en küçük mahalleye kadar yayılmıştır. Mahallelerdeki semt karakolları, emniyet teşkilatının en yüksek kademelerinden ve İçişleri Bakanlıklarından aldıkları emirlerle, halkı yıldırıyor, devrimcilere karakollarda işkence yapıyorlar. En küçük bir "olay" dahi, polisler istedikleri evlere baskınlar yapıyor, emekçi halktan insanları, kadın-çocuk demeden hırpalıyor. Bunun dışında bazı polis karakollarında, gözaltına alınan kadınlar tecavüze dahi uğruyor.

Karakollar, AP hükümetinin iş başına gelmesiyle beraber, tamamen POL-BİR'li MHP'li polislerin karargahı haline getirilmiştir. İlerici-demokrat polisler, oradan oraya sürülmekte, hiçbir karakolda "varlık" etkinlik gösterememektedir. Kaldı ki, POL-DER kapatılmış, POL-DER'li

polisler, sürgünden sürgüne gönderilmişlerdir. Herhangi bir karakolda, bir ilerici polis haksızlığa karışı çıksa, hemen POL-BİR'li faşist polislerce ihbar edilmekte ve sürülmektedir.

Böylece, polis karakolları, devrimcilere, halka zulüm yağdıran, işkence eden bir hale getirilmişlerdir. En küçük bir olayda dahi, karakola düşen devrimciler, dövülmekte, işkence görmekte ve ondan sonra 1. Şube'ye teslim edilmektedir. Daha sonra, 1. Şube'de de işkence devam etmektedir. Hatta kurşun yarası almış arkadaşlarımız, karakollarda yarası hiç bir şekilde tedavi edilmeden işkence görmektedir. Daha sonra aynı tavır, 1. Şube'de de devam etmektedir.

Devrimci Sol, bu duruma sessiz kalamazdı.

Karakollardaki işkencelerin, (ve ayrıca İzmir'de işçilere karşı polis şiddetini) protesto etmek için 3 tane karakol baskını düzenlendi. Bu amaçla karakollardaki polislerin yalnızca silahları alındı. (*) Bir eylemde politik yanın ağırlık kazanması, politik amacına uygun olarak askeri eylemin yapılması son derece önemlidir. Karakol baskınları bunu açıkça göstermiştir. Devrimci Sol'un diğer "sol" grupların farkı, rastgele adam öldürme, rastgele jandarma vurma, gibi politik amaçlarından ziyade askeri yanın "kendini koruma" yanının ağırlık kazandığı eylemlerle farkı, bir kere daha somutlanmıştır.

Ayrıca, karakol-polis teşkilatının "'güçlü" görüntüsü, halkın gözünde ilk defa yıpratılmıştır. Halkın polisleri, karakolların gücüne karşı olan (eskisine nazaran) korkusu zayıflamıştır.

Bu açıdan karakol eylemlerinin rolü önemlidir.

(*)

Burjuva basını karakol baskınını karalamaya çalıştı. Örneğin, Yedikule Karakol baskınında, "anarşist"lerin de yaralandığını, polisin rastgele öldürüldüğü izlenimi verildi. Bunlar tamamen asılsızdır. Ayrıca, "Demokrat"ın da haber anlayışının da oldukça ilginç olduğu ortaya çıktı. "Demokrat", Devrimci Sol adının geçtiği eylemleri "olmamış" gibi kabul etmektedir. Örneğin Tahtakale baskınını, "Demokrat" hiç yazmadı, sanki öyle bir olay olmamış gibi. Ayrıca, "Demokrat" bazı Devrimci Sol eylemlerini, ya kimin yaptığı belli olmayan bir havaya sokmakta, ya da "Dev-Yol" yapmış gibi göstermektedir. Örneğin Elazığ'da zamlarla ilgili 3000 kişilik korsanı, Aybastı mitingini "Demokrat" böylesine bir anlayışla yansıtmıştır. Ayrıca bazı Devrimci Sol eylemlerini de, Politika gazetesi gibi, provokasyon mantığıyla yansıtmaktadır. Örneğin İzmir direnişi sırasında, AP İl binası baskını, "Demokrat", "düşündürücü bir eylem" olarak yansıtmış ve gerici gazetelerin bile gerisinde kalmıştır. Neden? Bu soru "Demokrat"ın, demokratlarını düşündürmelidir.

- KARAKOLLARDAKİ İŞKENCECİLERİ RAHAT BIRAKMAYACAĞIZ!
- İŞKENCE YAPILAN KARAKOLLAR CEZASIZ BIRAKILMAYACAKTIR!

SAVAŞ, DİRENİŞ KOMİTELERİ ve DY'NİN "MİLYONLARCA" EMEKÇİSİ

"Genel Olarak İç Savaş"

Spot: ÜLKEMİZDE FAŞİSTLERİN SİVİL ÖRGÜTLENLERE GİTMESİ VE TABAN KAZANMASI: SİLAHLI PROPAGANDAYA *TAKTİK* HEDEFLER KAZANDIRMAKTADIR. BUNUN DIŞINDA, FAŞİSTLERLE DEVRİMCİLER ARASINDAKİ MÜCADELE POLİTİK MÜCADELE İÇİNDE BİR *BİÇİM* OLARAK VARLIĞINI SÜRDÜRECEKTİR. BU YÜZDEN FAŞİSTLERLE HER ÇATIŞMAYI SİLAHLI PROPAGANDA OLARAK GÖRME "SOL" HATASINDAN VE DE FAŞİSTLERLE OLAN ÇATIŞMAYI "İÇ SAVAŞ" OLARAK GÖRÜP, SİLAHLI PROPAGANDADAN TAMAMEN VAZ GEÇME BİÇİMİNDEKİ SAĞ SAPMADAN TAMAMEN UZAKLAŞMALIYIZ.

Türkiye'de bir "iç savaş" tartışması vardır. Ve gerçekten de bu tartışma yapılmalıdır, ama bütün boyutlarıyla ve gereklerini de yerine getirerek. İç savaş korkusuyla, savaşa karşı çıkan oportünistlerden başka asıl korkması gerekenler, "iç savaş" çığırkanlığını elinden bırakmayan, pratikte "halkın direniş eğilimleri"nin arkasına sığınıp savaşın gereklerini yerine getirmeyen pasifistlerdir. Öte yandan, kendilerine "komünist", "ilerlemeci", " Enver Hoca'cı" vs. diyen revizyonist ve oportünistlerin faşizme -emperyalizme karşı uzun süreli silahlı mücadele diye bir sorunları yoktur. Onların tek sorunu proletaryayı örgütleyerek, genel bir ayaklanmayla büyük Şehirleri ele geçirip iktidara sahip olmaktır. (!).

Bilindiği gibi "savaş", politikanın başka araçlarla (yani şiddetle) devamıdır." Bu teorik tespit toplumların tarihindeki bir dizi devrimlerle, savaşlarla kanıtlanmıştır ve bu gün de kanıtlanmaktadır.

Hangi biçimde olursa olsun (ister "iç" ister "ulusal" olsun) savaş

belli sınıf ların politikalarına dayanır. Mao Zedung'un belirttiği gibi, "...savaş siyasettir ve savaşın kendisi siyasi bir eylemdir, eski zamanlardan bu yana siyasi nitelik taşımayan tek bir savaş görülmemiştir."

"Savaş, çelişmelerin çözülmesi için uygulanan, en yüksek mücadele biçimidir ve sınıflar, milletler, devletler veya siyasi gruplar arasında çelişmeler belli bir düzeye ulaştığı zaman ortaya çıkar, savaş, özel mülkiyet ile sınıfların ortaya çıkmasından beri olagelmıştır." (Seçme Eserler, Cilt 1, s.212)

Çağımız, üç tip savaş görmüştür:

1- Emperyalist buruva sınıf ları arasında sömürü çıkarlarına dayanan, emperyalist savaşlar. Birinci ve ikinci paylaşım savaşları, hiç bir haklı yanı olmayan emperyalist savaşlardır. Yani, iki tarafın da politikaları emperyalist politikaya dayanıyordu.

II-Emperyalizme karşı ulusal savaşlar. Bu savaşta, bir tarafta emperyalist emelleri için saldırgan bir politika izleyen emperyalist devletler, bir tarafta ise ülkelerinin bağımsızlığını kazanmaya çalışan halk vardır. Yani, ulusal savaş, emperyalizme karşı olduğu için haklı bir savaştır. Aslında ulusal savaş da, ezilen halklarla, emperyalist burjuvazi arasında sınıf mücadelesinin bir biçimidir.

III- İç savaşlar; Emperyalizme karşı ulusal savaş veren yarı sömürge ülkeler de dahil çeşitli ülkelerde, yerli gerici egemen sınıflarla, emekçi sınıflar arasındaki sınıf mücadelesinin en üst biçimidir. Emperyalist -kapitalist ülkeler de iç savaşı bekleyen ülkelerdir. Burjuvazi - proletarya arasındaki sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak iç savaşa varır. Yarı- sömürge ülkelerde, burjuva demokratik devrimi gerçekleşmemesi sonucu, iç savaşla ulusal savaş birlikte verilir.

Konumuza ilişkin olarak iç savaş üzerinde duralım:

Lenin şöyle diyor:

"...iç savaş da, öteki savaşlar gibi bir savaştır. Sınıf savaşımını kabul eden herkes, iç savaşı da kabul etmek zorundadır. Her sınıf ılı toplumda iç savaş doğal ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu her büyük devrimle doğrulanmıştır." (Sosyalizm ve Savaş, s.61)

İç savaş sınıf savaşımının şiddetlenmiş biçimidir. Savaşın genel yasalarından ayrı, iç savaşın da kendine özgü nitelikleri yasaları vardır. En genelde söylenecek şudur ki, iç savaş, belli bir ülke içinde ezilen sınıflarla, ezen sınıflar arasındaki silahlı mücadeledir (x).

İç savaşın da kendine özgü nitelikleri ve yasaları olması, bu güne kadarki deneylerle doğrulanmıştır. 1917 Sovyet Devrimi'ndeki iç savaş (ve gerekse devrimden sonra emperyalistlerin desteğinde gerçekleştirilmek istenen iç savaş) kendine özgüydü. En belirgin özellik, Sovyet iç savaşını ayaklanma biçiminde ve kısa süreli olmasıydı.

Daha sonra yarı sömürge ülkelerde ortaya çıkan iç savaşlar ise

yine kendine özgü niteliklere sahiptirler. Örneğin, Çin 1. ve 2. Devrimci iç savaş. Mao, Çin iç savaşının, Sovyet iç savaşını "kopye" etmesini isteyenlere şiddetle karşı çıkmıştır. Mao, "Çin devrimi bir çok bakımlardan onu Sovyetler birliğindeki iç savaştan ayıttan özelliklere sahiptir" diyordu. II. Dünya Savaşı sonrası, Kore, Küba devrimleri Latin Amerika gerilla hareketleri ve nihayet Afrika, Nikaragua gibi birçok devrimci savaş tecrübeleri bunu doğrulamıştır.

Bu açıdan, ülkemizde devrimci bir savaş yürütmek istiyorsak, uluslar arası devrim deneylerinin yanında ülkemizin durumunun, karşı devrim güçlerini, devrimci güçleri, halkın durumunu incelemeliyiz. Düşmanı ve kendimizi tanımak zorundayız.

ANTI-EMPERYALİST, ANTI -OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE İÇ SAVAŞ :

Bilindiği gibi yeni sömürge ülkelerde, emperyalizmin gizli işgalinden yani bizzat "ulusal" ordunun emperyalizmin işgal ordusu olmasından dolayı, sınıfsal ve ulusal savaş birbirinden ayrılamaz. Yani iç savaş ve ulusal savaş, emperyalizm- oligarşi blokuna karşı yürütülür. Fakat bundan iç ve ulusal savaşın, bir birinden ayrı özellikleri olmadığı sonucu çıkmaz. Emperyalizmin gizli işgalinin sürdüğü aşamada sınıfsal mücadele (yani iç savaş) ön plandadır.

Şimdi, önemli olan, iç savaşın nasıl bir biçimde sürdürüleceğidir. Bunu herşeyden önce devrim tecrübeleri ortaya çıkarır. Her ülkenin iç savaşı kendine özgü özelliklerini beraberinde taşır. Sovyetler'de Ekim 1917'deki iç savaş (proleter) kırmızı ordusuna dayanan kısa süreli bir ayaklanmaydı. Çin'deki 1924-27, 1927-36 devrimci iç savaşları ise kurtarılmış bölgelere dayanıyordu. İspanyol iç savaşı da, faşizme karşı her yerde süre giden, tüm anlamıyla bir cephe savaşıydı, ülke ikiye bölünmüştü.

Yeni-sömürge ülkelerde durum nedir?

Küba, Afrika, Nikaragua devrimlerinin gösterdiği gibi, iç savaş, Emperyalizmin gizli işgalinden dolayı öncü savaş biçiminde gelişecektir. Öncü savaş, iç savaşın yeni-sömürge ülkelerdeki biçimlenişidir. İç savaş aynı zamanda da ulusal nitelik taşır, buna karşın eğer emperyalizmin bizzat askerleriyle açık işgali olursa ulusal yan ağırlık kazanır. Bu durum, devrim sürecinde ortaya çıkan ve uluslararası koşullara bağlı olarak ortaya çıkar.(xx).

ABD emperyalizmi, 945'lerde geliştirdiği Marshall yardımı ve Truman Doktrinine dayanan politikası sonucu, yeni- sömürgecilik, yöntemleriyle, yeni- sömürge ülkelerde çarpık kapitalizmi geliştirdi,

esas olarak, tekelci sermayeye dayanarak, içsel olgu haline geldi. Yeni-sömürgeciliğin siyasal- askeri en önemli karakteristiği, Devletin vurucu gücü ordunun, emperyalizmin işgal ordusu haline gelmesidir. Yani, "ulusal" ordu iç savaş kurallarına göre örgütlenmektedir. Bu somut durum gerek uluslararası güç dengeleri açısından (yani II.Dünya Savaşı dönemi ve öncesi gibi emperyalizmin sömürge ülkelerini bizzat askeriyle işgal etmesi taktiğini zorunlu kalmadıkça uygulayamaması) gerekse de emperyalizmin içsel olgu haline gelmesine Çin-Vietnam devrim tecrübelerine dayanılarak, içteki gerilla güçlerinin bizzat "ulusal"ordu güçleri tarafından yenilgiye uğratılması biçiminde karşı-devrimci politikanın belirlenmesi bakımından önem kazanmaktadır. "ulusal" ordunun, karşı-devrimci güçlerin "gayri-nizami savaş" dedikleri, iç savaş kurallarına göre örgütlenmesi, yeni-sömürge ülkelerdeki iç savaşın biçimlenmesinin en önemli karakteristiğini vermektedir. Bu karakteristik, Küba, Afrika, Nikaragua devrimci deneylerinin gösterdiği gibi ikilidir.

İç savaş, oligarşiye karşı, gerilla savaşı aşamasından geçecektir. Ama bu gerilla savaşı, ne Çin-Vietnam'da olduğu gibi kurtarılmış bölgelere dayanan bir gerilla savaşı, ne de düzenli ordu savaşının tamamlayıcısı bir gerilla savaşıdır. Bu gerilla savaşı halkın devrim saflarına çekilmesi için politik amaçlarla verilen silahlı propagandadır.

- İç savaş aynı zamanda ulusal savaş olacaktır.

İÇ SAVAŞ VE DEVRİMCİ DURUM

İç savaş, sınıf mücadelesinin silahlı biçimidir. Sınıf mücadelesinin silahlı bir şekilde verilmesi ve devrimle sonuçlanması için ülkede devrimci durumun mevcudiyeti şarttır. Bir ülkede silahlı savaşın objektif şartları ancak devrim durumun varolmasıyla mümkün olabilir. *Ancak* devrimci durum olmadan, proletarya silaha başvuramaz mı? İç savaş olmaz mı? Elbette, sınıf mücadelesinin gelişimi, şiddetlenmesi irademizin dışındadır. Paris Komünü gibi, devrimci durumun *olmadığı* koşullarda iç savaş çıkabilir. Fakat *iç savaşın, bir devrimle sonuçlanması, devrimci bir durum temelinde gelişip gelişmediğine bağlıdır.* Gene aynı şekilde devrimci durumun olgunlaştığı koşullarda, subjektif koşulların yetersizliği vb şeyler yüzünden sınıf mücadelesi iç savaşa dönüşmeyebilir.

Yeni-sömürge ülkelerde durum budur. Devrimci durum olduğu halde, sınıf mücadelesi silahlı biçime dönüşmeyebiliyor. Bu da, ülkemizde halk ile oligarşi arasında suni bir dengenin olduğunu somut olarak doğrulamaktadır. Eğer, subjektif koşullar yaratılırsa, bizim gibi ülkelerde iç savaşın, yani silahlı mücadelenin objektif şartları vardır. Devrimcilerin iradi müdahalesiyle, devrimci durum derinleştirilebilir,

sinip mücadelesi silahlı biçimde sürdürülebilir.

Bugün ülkemizde devrimci durum gittikçe derinleşmektedir. Oligarşi, derinleşen bunalımına "çare" bulabilmek için azgınca, emekçi sınıfların üzerine silahla, tankla saldırıyor. Bizzat oligarşi, silahlı faşist milisleriyle, ordusuyla, polisiyle silaha başvurmuştur. Bu saldırı karşısında devrimciler savunma amacıyla silahlanmışlardır, yıllardır faşistlerle devrimciler arasında silahlı çatışmalar olmaktadır. Faşistlerin ve oligarşinin saldırılarına karşı yer yer hal da kendiliğinden tepkilerini göstermektedir. Örneğin son günlerdeki Tarih, Tekel vb. işçi hareketleri.

Bu ne demektir?

Bugün, devrimcilerin, faşistlerle çatışması ve kendiliğinden işçi hareketleri, devrimci durumun *irademizin dışında* derinleşmesinin doğrudan bir yansımasıdır. Oligarşinin, faşist örgütlenmelere gitmesi ve de halkın yıldırılmaya çalışılması, bunun karşısında da devrimcilerin silahlı savunma çizgisinde mücadeletmesi Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin kendine özgü özelliklerinden biridir. (Elbette sınıflı bütün toplumlarda gerici egemen sınıflar her zaman böylesine sivil örgütlenmelere başvurmuşlardır.) Bunu Amerika'nın CIA'nın ve de Oligarşinin taktiklerinden biri olarak görmek gerekiyor.

Sınıf savaşında politik mücadele biçimleri (ister silahlı, ister barışçıl) son derece çeşitlidir. Gelişen sınıf mücadelesi içinde de hergün yeni yeni mücadele biçimleri ortaya çıkmaktadır. Ülkemizin son yıllardaki pratik faşistlere karşı da mücadele politik mücadele biçimlerine çeşitlilik kazandırmıştır. Faşistlere karşı, misilleme-savunma, faşist mevzileri dağıtma v kazanılan mevzilerde devrimci faaliyet sürdürme gibi çeşitli mücadele biçimleri ortaya çıkmıştır. İşte bu ülkemizdeki sınıf mücadelesinin kendine özgü bir özelliğini göstermiştir.

Politik mücadele içinde, elbette *esas olan* faşistlerle-devrimciler arasındaki çalışma değildir. Temel olan mücadele biçimi, oligarşiye-emperyalizme karşı silahlı propagandadır. Esas olan budur.

Silahlı propaganda, oligarşiye ve emperyalizme karşı, gerilla savaşı aracılığıyla politik gerçeklerin açıklanmasıdır. Ülkemizde faşistlerin sivil örgütlenmelere gitmesi ve taban kazanması, silahlı propaganda *taktik* hedefler kazandırmaktadır. Bunun dışında, faşistlerle devrimciler arasındaki mücadele politik mücadele içinde bir *biçim* olarak varlığını sürdürecektir. Bu yüzden, faşistlerle her çatışması silahlı propaganda olarak görme "sol" hatasından ve de faşistlerle olan çatışmayı "iç savaş" olarak görüp, silahlı propagandadan tamamen vazgeçme biçimindeki sağ sapmadan tamamen uzaklaşmalıyız.

Ülkemizdeki bugünkü durum, herşeyden önce şunu göstermektedir: Ülkemizde silahlı mücadelenin objektif şartlarının koşullarının olması demektir. Hergün yaşanan gerçekler oligarşinin silaha

başvurması karşısında devrimcilerin savunma çizgisinde silaha başvurması bunu doğrulamaktadır. Fakat bunu "iç savaş veriyoruz" diye yorumlamak, yine insanın kendini aldatması olur. Çünkü bugünkü silahlı çatışmalar, parti öncülüğünde sürekliliği olmayan ve kitleleri devrimci saflara çeken sürekli, iktidara yönelik bir mücadele çizgisi izlemeyen savunma çizgisine dayanmaktadı. Bunu "iç savaş veriyoruz" diye yorumlamak, düşmanı ve kendimizi iyi tanımadığımızı doğrular; o kadar.

İç savaşın öncü savaşı biçiminde gelişmesi yanı gerilla savaşının, *iktidara yönelik olarak* sürekli, siyasi gerçekleri açıklayan halkı devrim saflarına çeken ve mevcut devrimci durumu daha da derinleştiren bir muhtevada olması demektir. İç savaşın, aynı zamanda öncü savaşı olması budur.

Şüphesiz, sınıf mücadelesi, devrimci durum, insanın iradesinin dışında gelişir. Yani, sınıf mücadelesinin gelişmesi hiçbir kişi veya partinin elinde değildir, hele devrimci durumun olduğu bir ülkede. Bu yüzden de sınıf savaşı, bilmeliyiz ki, devrimcilerin yıllar süren uyuşukluğunu, gevezeliğini beklemeden, kendiliğinden de olsa yürür gider, kendiliğinden patlamalar grevler, çatışmalar vs. olur. Ve de, devrimcilerin (bugünkü somut tecrübelerin gösterdiği gibi) faşistler karşısında silahlanmasını, çatışmaya girmesini bile beraberinde getirir. Bu gerçeği kafamıza iyi kazımalıyız. Aksi taktirde İran'daki gösterileri, politik devrimi hiç mi hiç anlayamayız. Elbetteki devrimci bir partinin önderliği olmadan, sınıf mücadelesi devrimle sonuçlanmaz. Ama şunu da bilmeliyiz ki, sınıf savaşı da, devrimcilerin önderlik yapması için "beklemez". Bu yüzden sınıf mücadelesinde, İran'da olduğu gibi, proletarya partisinin değil de, küçük-burjuva örgütlerin önderlik fonksiyonunu ele geçirmesine şaşmamalıyız. Tabii ki, küçük burjuva önderliği de devrime yol açmaz, ama proletarya devrimcilerinin, partilerinin beceriksizliğini gösterir.

Bu açıdan baktığımızda, Türkiye'de henüz kendiliğinden halk hareketi göremiyoruz. Bu ülkemizin (3. Bunalım Döneminde) kendisine özgü özelliklerinden biridir. Oligarşiyle halk arasında suni denge vardır. Çünkü ülkemizde devrimci durum vardı ve kitlelerin somut durumundan ötürü suni denge de vardır. Bu şöylesine bir yanlış anlayışı yaratmamalıdır. "Nasıl olsa suni denge var, devrimciler *olmadan* öncü savaşı olmadan kitlelerde hiçbir kıpırdama olmaz!" Ve böylece MLSPB, Acil vb. Gruplarda gördüğümüz gibi pasifizm teorisi yaratılmaktadır. Bu sınıf mücadelelerinin irademiz dışında gelişmesi gerçeğine ters düşer.

Evet ülkemizde bugün yer yer kendiliğinden halk hareketleri olsa da *esas olarak mücadele devrimcilerle faşistler arasında olmaktadır*. Bu da devrimci durumun varlığı, oligarşinin bizzat silaha başvurmaların-

dan doğmaktadır. İç savaşın koşulları vardır, ama bir iç savaştan bahsetmek mümkün değildir.

Ama Devrimci Yol'a göre durum böyle değildir.

DEVİRİMCİ YOL VE İÇ SAVAŞ:

"Bugün Türkiye'de günde ortalama 4-5 kişinin öldüğü küçük çaplı bir iç savaş yaşanmaktadır. Ve bugün ülkemizin birçok bölgesinde azımsanmayacak halk toplulukları, *güvenliklerini kendi aldıkları tedbirlere dayanarak* yaşamlarını sürdürmektedir" (D. Yol, sayı 30 s.8)

Eğer ülkede iç savaşın yaşandığından sözediliyorsa, bu şu demektir. Egemen sınıflara karşı devrimciler örgütlü güç olarak silahlı biçimde sınıf mücadelesine önderlik etmektedirler. Devrimci Yol, bugün bu mücadeleyi (iç savaş!) verdiğini iddia ediyorsa, bu üzerinde durulmayacak kadar mesnetsiz bir iddiadır. Savaşı yürütmek, savaşa uygun silahlı bir güç ister. Devrimci Yol'un silahlı güçleri nedir? Ne yapıyorlar? Direniş komiteleri mi? Kendiliğinden, halkı örgütleme çabasındaki direniş komiteleri bugün Türkiye'de iç savaş veriyor! Daha direniş ortada yok, adı yok, kavgası yok! İç savaş verdiklerini iddia ediyorlar ama partiyi ilan edecek cesaretleri bile yok!

Nedir Direniş Komiteleri?

DY, Türkiye orjinalitesinden "bulduğunu" iddia ettiği direniş komiteleri aslında Şili'den "çalma"dır. (DY'nin direniş komitelerinin teorisini Birikim de yapmaktadır. Birikim'e göre direniş komiteleri çok doğrudur. Ayrıca HK'nın da direniş komitelerini ufak-tefek değişikliklerle kabul ettiğini hatırlatalım.) Ama DY, büyük bir pişkinlikle direniş komitelerinin Türkiye'nin "somut" durumundan kaynaklandığı iddia etmektedir. Öyleyse Direniş Komitelerinin, bugün "somut" duruma ne denli "uyduğunu" pratikte nasıl "başarılı" olduğunu bilmeyen yoktur! "İç savaş" çığırkanlığı yaparak onun gereklerini yerine getirmek için "bulunan" Direniş Komiteleri, bugün sadece ve sadece komedi konusu olmuştur. Direniş Komiteleri birçok kılıftan geçmiştir, bugüne kadar D.K.'leri "dar kadro" örgütlenmesi olmuştur önce, sonra, geniş kitle örgütlenmesinin bir biçimi olmuştur. Daha sonra ise Sol'un birliğini sağlayan bir araç ve nihayet bugün de iktidara karşı "direniş cephesi"nin, "alt örgütlenmesi", "halk iktidarının nüvesi" olup çıkmıştır.

Böylesine "aşamalardan" geçen bir örgütlenme biçiminin sorunun hüsrana olacağını, legal örgütlenmenin bakatlığa saplanıp kalacağını, daha dünden söylemiştik. Ve bugün "DY militanları" ve "halk organı nüveler" bunu-eminiz ki- pratikte görmektedirler.

Daha bugünden"direniş cephesinin alt örgütlenmesi", "halk ikti-

darının nüveleri" nasıl kurulmaktadır? Hangi siyasi koşullarda ve nerelerde? Bu konuda DY'den tek ses yoktur! O sadece muğlak ve "teorik" laf salatalarıyla, "militanlarıyla" alay etmektedir.

DY, Türkiye'de "küçük çaplı iç savaş yaşanıyor" diyor. Peki, kim veriyor bu iç savaşı? Bir cephe olması lazımdır, askeri örgütlenme lazımdır vs. DY, direniş komiteleriyle herşeyi çözümlenmiştir. İşte DY'nin "cephesi":

"Direniş komiteleri bir *cephesel* örgütlenme biçimi olarak tanımlanmıştır.."

Ne yapacaktır bu "cephesel örgütlenme"? Devam ediyor DY:

"... Öyle ki kapsamına giren en geniş anti-faşist halk kesimlerini bağrında toplayabilmeli, bütün halk kesimlerinin faşizme karşı barışçı-kitlesele-silahlı vb her türlü eylem biçimlerini hayata geçirmeye elverişli bir örgütlenme yapısına sahip olmalıdır." (DY sa.30)

İşte Türkiye'de "küçük çaplı iç savaş"ı veren örgütlenme budur:

- Geniş halk kitlelerini bağrında toplayacak.
- Barışçı-kitlesele-silahlı mücadeleyi verecek!

Sorun, devrim anlayışı sorunudur. Daha parti ve onun savaşçı cephesi (ki başlangıçta cephe-parti ayrımı yapılmaz) oluşturulmadan, geniş halk yığınlarını bağrında toplayan ve iktidara karşı bir "barışçı-kitlesele-silahlı" mücadele veren "cephesel" örgütlenmeden bahsetmek için, revizyonist bir devrim anlayışını savunmaktan başka çıkar yol yoktur. İşte UDC işte Emeğin Birliği'nin anti-faşist cephesi. Ne farkı var?

Ama DY halk savaşını savunduğunu iddia etmektedir. Pekala! Halk savaşı teorisi açısından DY'nin savunduğu ve pratiğe uyguladığı Direniş Komitelerine bir bakalım.

Ne diyor DY?

"Halkın kendisi tarafından oluşturulmuş komiteler iktidar gücünü yavaş yavaş parça parça üstlenmeye, eski merkezi devlet yapısının *yanı başında* (abç) ve ona alternatif olarak yeni bir iktidar odağı haline gelmeye başlayacaktır." DY, sayı 30)

Bu satırlar, Mao'dan aktarmadık ayrıca bu satırlar devrim öncesi Çin şartları içinde söylenmiş değildir. Bu satırlar Türkiye için söylenmiştir. Halk savaşı teorisini "savunan" DY, bugün, Direniş komiteleri aracılığıyla "iktidar gücünü üstlenen" ve "iktidar odağı" haline gelen "kurtarılmış bölgeler"den mi bahsetmektedir? Başka bir anlamı olurmu yukarıdaki cümlelerin. Evet, DY bugün Türkiye'de "Kurtarılmış Bölgeler" yaratmıştır!

Sormaya hakkımız var sanıyoruz. Halk savaşı teorisine göre, kurtarılmış bölgeleri kurmak ve korumak için belirli şartlar aranmalıdır, o halde. Türkiye'deki "Kurtarılmış bölgeler" nerede kuruldu? Hem de şimdiki Merkezi devlet yapısının "yanıbaşında" nasıl kuruldu? Hangi

silahlı halk ordusuyla korunmaktadır? Mao Zedung Çin'inde bile, kurtarılmış bölgeler, egemen sınıflar ve emperyalist ülkeler arasındaki çatışmalar. Çin'in yarı-feodal yarı-sömürge olması, halk ordusunun olması vb şartlar bir araya geldikten *sonra* kurulmuş ve yaşayabilmiştir. Türkiye gibi emperyalizmin gizli işgali altındaki bir ülkede DY, direniş komiteleri *aracılığıyla* (Direniş Komiteleri aynı zamanda da halk ordusu rolünü görüyor galiba!) Kurtarılmış bölgeler nasıl "kurulmuştur?"

Bu sorunun cevabı komedidir. Ama DY, kendini kurtarılmış bölgelere öylesine kaptırmıştır ki, halk organlarının nasılışmesi gerektiğini bile söylüyor.

"Direniş Komiteleri içinde yeni bir demokrasi, halk demokrasisi kavramı geliştirilip uygulanmalıdır. Üst komitelerin oluşturulması "tepeden atama" şeklinde olmamalı, seçim yoluyla oluşturulması esas alınmalıdır" (DY sayı 30)

Evet, D. Komiteleri içinde "demokrasi", "seçim" "esas" alınmıştır gerçekten. Türkiye'de gizli faşizmin uygulandığını söyleyen DEVRİMCİ YOL, merkezi devlet yapısının "*Yanıbaşında*" kurtarılmış bölgeler oluşturmuş, bunları da *seçim* esasına göre örgütlemiştir. Türkiye'nin somut koşullarında bu öneriden çıkan sonuç nedir? Bu subjektif -ve saçma- "alternatif iktidar odağı"ndan çıkan tecrübe nedir? Bunu DY "militanları" çok iyi bilmektedir. Evet tam bir hezimet olduğunu çok iyi bilmektedir. Binlerce Devrimci Yol'cu seçim esasına dayanan, iktidar alternatifi odaklardan alınıp hapse gönderilmiştir. Merkezi devlet yapısının "*Yanıbaşında*" iktidar odağı oluşturmanın sonucu başka ne olabilirdi ki? Somut duruma uymayan subjektif öneriler pratikte daima iflas eder.

DY'nin Halk savaşı teorisine göre bu kadar saçma kurtarılmış bölgeler "Teorisini" neden ortaya atmış ve savunmuştur. Evet, bu denli halk savaşıylaştırmaktan uzak bir "cephe" anlayışının ardında, aslında revizyonist devrim anlayışı yatmaktadır. Halk savaşı teorisinin kavramlarıyla bezendirilmiş bir ayaklanma örgütlenmesi savunmaktadır DY. Başka çıkar yol yok. İktidarın "*Yanıbaşında*" kurtarılmış bölgelerin, halk organlarının uzan süreli halk savaşını savunan bir devrim anlayışına göre mümkün olamayacağı aslında gün gibi açıktır. O halde nedir? Kısa süreli bir örgütlenme, iktidarı hedefliyen, onun "*Yanıbaşında*" halk ayaklanması! Oligarşinin merkezi iktidarının "*Yanıbaşında*" var olacak ve aynı zamanda da iktidarı hedefleyecek bir örgütlenme ancak ve ancak ayaklanma teorisi olabilir.

Aksi taktirde halk savaşı teorisine göre Direniş Komitelerinin kurtarılmış bölge örgütlenmesi olmadığını, DY nasıl ispat edecektir? Yahut ta saçmaladığını nasıl kabul edecektir?

Evet, DY'nin Türkiye'de yaşanan "küçük çaplı iç savaş"ı veren örgütlenmesi işte budur. Sadece dergi sayfalarında yazılan ve pratikte

ise iflas eden bir örgütlenmenin, Türkiye'de iç savaşı verdiğini herhalde kimse iddia edemez!

O halde tekrar soralım. Türkiye'de "Küçük çaplı iç savaş"ı kim veriyor. Bu noktada DY, işin içinden sıyrılması için de açık kapı bırakmıştır kendisine. Eğer Direniş Komiteleri iç savaşı veremiyorsa, DY, sorumluluğu (ve de iç savaşı) halkın üzerine atacaktır. "İşte halk iç savaşı veriyor" diyecektir. Ve bunu "teorik" kılıfıyla söylemektedir.

"Halk toplulukları, güvenliklerini kendi aldıkları tedbirlere dayanarak yaşamlarını sürdürmektedirler."

Evet, DY'nin Direniş Komitelerini bir kenara bırakırsak, "Küçük çaplı iç savaş" dediği DY'nin işte budur. Halkın kendisini savunması iç savaş mıdır? Aslında bu soruyu artık DY'ye sormaya dahi gerek yoktur. Çünkü DY "küçük çaplı iç savaş" diyerek, "iç savaş" çığırtkanlığı yapmaktadır, ama pratikte tamamen artçıdır, saçma öneriler ve örgütlenmelerle vakit geçirmektedir. Nerede kaldı önderlik? Ortada yok. Sadece DY'nin iç savaş çığırtkanlığı var. O halde DY'nin halkın savunma eğilimlerinin "iç savaş" diye nitelemesini bir kenara bırakalım, konuşmaya dahi hakkı yoktur.

Ama DY gevezeliği, "atıp tutmayı" elden bırakacak bir dürüst siyaset değildir. Kadrolarını avutmaya ve kandırmaya ihtiyacı olduğu için gevezeliğe devam edecektir.

24 Aralık'taki Direniş Harektlerini, Silahlı Eylemleri kendine "mal etmek" için elinden gelen hokkabazlığı yapacak, kadrolarını avutmaya devam edecektir. Daha da ileri gidecektir. Çünkü buna her zamankinden çok ihtiyacı vardır. Direniş komiteleri iflas etmiş. Devrimci Yol'un kof bir örgütlenmesi olduğu ortaya çıkmıştır.

Başlayaaktır, dergi sayfalarında "atıp-tutmaya".

"23-24 Aralık'ta örgütlenen MARAŞ DİRENİŞİ hükümetin, sıkıyönetimin suratına bir şamar gibi patladı. Ayağa kalkan *milyonlarca* (abç) işçi, köylü, öğretmen, memur ve genç faşizme karşı yeni bir direniş destanı yazdı" (XXX) (DY, sayı 34 s.3)

İnsan biraz mütevazi olur. Ne fayda?

Sorun mütevazilik sorunu (.?.) korku, bir telaş. Kadroların (.?.)larını elde tutmanın telaşı içinde (.?.) dolan! İşte sorun bu!

Yukarıdaki DY'nin satırlarını okuyan Türkiye dışındaki bir kimse devrimcilerin iktidarı ele geçirme aşamasında olduklarını sanır. Kendi kendisini kandıran DY'nin yakasını elbette, Türkiye'de kendisine sol diyen kimse bırakmamalıdır. DY'un, Maraş direnişinin bütün eylemlerine, kitlesine vs sahip çıkmasını ve kendisine "mal etme"sini bir kenara bırakalım.

Bizce daha önemli bir sorun var.

Türkiye'de yaşanan "küçük çaplı iç savaş"a bu kitleler de "direnişleriyle" katılmaktadırlar herhalde. O halde "milyonlarca"

emekçiyi peşinden sürükleyen bir hareket nedeniktidara yürümektedir? Dile kolay, "Milyonlarca" emekçi, öğrenci, memur, köylü ... Evet neden?

Devrimci Yol, bu noktada (eğer yalancı olduğunu yayın organında yazmadığı sürece) "milyonlarca" emekçinin enerjisini, Türkiye'de yaşanan "küçük çaplı iç savaş'a rağmen (ki aslında "küçük" değil, büyük çaplı iç savaş olması gerekir) boşa harcıyorsa, bir *ihanet* siyasetinden başka birşey değildir.

Bunun şakası yok! Silahlı propagandaya, 12 Mart'ta "Zorunlu verildi" diyordu DY. İnsaf, şimdi "milyonlarca" emekçiyi, peşinden sürükleyen bir siyaset iktidara yürümek için kendinde hiç "zorlama" duymuyor mu acaba? Halk DY'nin yukarıdaki satırlarını okuyunca şöyle diyecektir: "Meğer biz ne yapıyormuşuz da haberimiz yok?" Tıpkı DY'nin HK'ya attığı gibi!...

DY, tıpkı 978'lerde, PDA'cıların "işçi, köylü" gazetesinde attığı palavralar gibi utanmazca palavra atmaktadır. Ve tıpkı gene PDA gibi "nasıl olsa savaşacak olan halktır" deyip kenarda pişkince oturmaktadır.

Türkiye'de siyasi durumun değerlendirmesini yapmak için DY gibi palavracı olmaya hiç gerek yoktur.

Özetlersek, Türkiye'de Oligarşi, halkı pasifize etmek için meperyalist yayından militarizme bürokrasiye kadar herşeyden yararlanmaktadır, diğer yandan da sivil faşist örgütler halkın karşısına çıkarılmıştır. Türkiye'de gelişcek olan iç savaşın biçimlenişi, karşıdevrim cephesinin bu durumuna göre öncü savaşı olaaktır. Bugün iç savaşın devrimci durumun derinleşmesi, oligarşinin gün be gün vahşice saldırması ve devrimcilerin savunma durumunda mücadele etmesi, vb nedenlerin de gösterdiği gibi objektif koşulları vardır. Ama oligarşiye karşı savaşan bir siyasal-askeri güç olmadığı için bir "iç savaş"tan bahsetmek, aldatmaca olur. (Diğer taraftan, halkın kendiliğinden patlamaları ve bunun silahlı biçime dönüşen ayaklanmalarının var olduğunu herhalde kimse iddia edemez). İç savaşın maddi koşulları vardır. Eksik olan subjektif örgütlenmedir.

Bugün devrimcilerin oturup öncü savaşının verilmesini beklemesi de gerekmez. Sınıf mücadelesinin, bugünkü şartlar da siyasal görevlerini yerine getirmek zorundayız. Aksi halde sınıf savaşı, siyasal görevlerini yerine getirmeyenleri, gevezeleri, hayalcileri ezip geçecek kadar acımasızdır.

(X) Her iç savaş (veya ulusal savaş) kendi orjinalitesine uygun özellikler taşımasına karşın, şu değişmez. Bir savaşta (bu ister "iç" ister "ulusal", isterse "devletler" arasında olsun) daima iki taraf vardır. İki

tarafın yani sınıfın-politikaları savaşı yönlendirirler. Bir iç savaşta gerici egemen sınıfların politikası, halkı sömürmek ve baskı altına almak için devrimci güçleri yok etmektir, devrimcilerin politikası ise ülkesinin-bağımsızlığı- ve sömürüden baskıdan kurtulması için egemen sınıfları yok etmektir. Bu değişmez!

Bu anlayışımızı ortaya koymak için (Dev-Genç 2. sayısında) iç savaşta gerici ve devrimci iki taraf olduğunu yazmıştık. Ancak çeşitli oportünist gruplar bu genel anlayışımızı istismar ettiler. Örneğin Devrimci Yol, "Bir yanlışlıklar bildirgesine cevap"ta, bizim iç savaş tamamen, bütünüyle "gerici" olarak gördüğümüzü dahi iddia etti. Halbuki biz, bir iç savaşta burjuvazinin gerici politikasını vurgulamaya çalışıyorduk, yani iç savaşta *bir tarafın* politikasını gösterkiyrdük. Mao Zedung'a bile benzer kavramlara rastlamak mümkündür. "... milli karşı-devrimci savaşa, milli devrimci savaşla karşı çıkmak ve karşı-devrimci sınıf savaşına devrimci sınıf savaşıyla karşı çıkmaktır" (Seçme Eserler, C.I, s.215). Evet, Mao şimdi "karşı devrimci sınıf savaşı" derken sınıf savaşının bütününe "karşı devrimci"olarak mı ilan ediyor? Hayır! Ama Devrimci Yol'a göre, Mao burada sınıf savaşı "karşı devrimcidir" demek istiyor olmalı herhalde!

Devrimci Yol'un bir gafleti de, burjuvazinin gerici politikasını belirten, "burjuvazinin gerici bir iç savaştan yana olması" kavramını, Aydınlik'ın "gerici iç savaş" kavramıyla *aynı* göstermesidir. Bu da tam bir demagojidir. Çünkü Aydınlik milliyetçileri sınıf savaşına karşıdır, onlara göre bugün sınıf savaşının bir tarafında ABD, bir tarafında SB vardır. Sınıf savaşının *iki* tarafının da gerici olması yüzünden "gerici iç savaş" kavramını kullanmaktadırlar.

Bu DY'nin sahtekarlığından başka birşey değildir.

(XX) İç savaş aynı zamanda da ulusal savaştır. Bunu örneğin Nikaragua devrimi kesinlikle doğrulamıştır. Somoza rejiminin iç savaş *sonrası* devrilmesi, aynı zamanda da, emperyalizmin Nikaragua'dan kovulması demektir. Nikaragua devrimi, ayrıca emperyalizmin bizzat askerleriyle bir ülkeyi işgal etmesinin bugün artık kolay birşey olmadığını, uluslararası durumun sosyalist ülkelerin gücünün bunu engelleyici faktör olduğunu göstermiştir. Bu yüzden ulusal savaş durumu, ülkemizin o günkü somut koşullarına yakından bağlıdır.

(XXX) DY, milyonlarca insanın sınıflara göre tasnifini de şöyle yapmaktadır. "... Direnişlere 500.000 öğrenci, 30.000'i aşkın öğretmen, yüzbinlerce işçi, köylü, esnaf, binlerce memur, teknik eleman katıldı." (DY sayı 34)

"Devrimci Yol'un genel direniş çağrısı 23-24 Aralık günlerinde izinli, izinsiz sayısız miting-yürüyüş, boykot, gösteri ve forum ve toplantılarla yankılandı..."

Desene DY 23-24'ünde kazara çağrı (!) yapmamış olsaydı Maraş katliamı yıldönümünde hiç kimse birşey yapmayacaktı. Ve DY çağrı yaptığı içinde tüm grup ve siyasetler DY'nin çağrısını *desteklemişler* ve böylece milyonlarca emekçiyi DY ayaklandırmış oluyor. Bravo doğrusu. Milyonlarca emekçiyi ve bir dizi devrimci grup ve siyaseti peşinden sürükleyen DY "partisi" ve "cephesi"ne (!)

DY'nin yaptığı, lafazanlıktan başka bir şey değildir. Lenin şöyle diyor:

"Devrimci laf, devrimci cinsten sıradan kelimelerin, nesnel durumlara, yaşanan günün içinde bulunan anın olaylarının damgasını vurduğu değişimlere bakmaksızın tekrarlanmasıdır. Şahane düzeyinde sürükleyen ve sarhoş eden, fakat sağlam bir temelden yoksun, sıradan gözükkenler, devrimci lafazanlığın özü budur." (Devrimci Lafazanlık Üzerine)

Devrimci Yol, devrimci lafazanlığa, sahtekarlığı da ekleyerek "siyaset" yapmakta, çığırtkanlık etmektedir.

TEMEL ÇELİŞME, BAŞ ÇELİME ve KESİNTİSİZ DEVRİM (II)

İKİ DEVRİM, YANİ BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİM İLE SO-SYALİST DEVRİMİN TEK BİR SÜREÇ İÇİNDE VERİLMESİ, PROLE-TARYANIN ÖNDERLİĞİNDE, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ DEMEKTİR. ÇÜNKÜ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİ ALTINDA GERÇEK-LEŞTİRİLMESİNDEN ÖTÜRÜ, İKİ DEVRİMİN DE GÖREVLERİNİ DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ YERİNE GETİRMEKLE YÜKÜMLÜDÜR. DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ "TEK BİR SÜREÇ"İN YANİ BİRBİRİNE GEÇMİŞ ZİNCİRİN İKİ HALKASININ BİRLEŞME NOKTASIDIR.

Yazının I. Bölümünde, temel çelişki, baş çelişki kavramlarının genel olarak ve ayrıca Mao Zedung'ta ne anlama geldiğini izah etmeye çalıştık.

Temel çelişki, toplumların tarihinde, üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkidir. Bu tespit şimdiye kadarki toplumların

tarihi için olduğu kadar, günümüz toplumları için de geçerlidir.

Baş çelişki ise, bir toplumsal sürecin aşamasını karakterize eden (ve çoğu kere temel çelişkinin şiddetlenmiş ifadesi olarak ön plana çıkan) çelişkidir.

Bu genel tesbitler ışığında, günümüz dünyasının çelişkilerini irdelemeye çalışalım.

ÇAĞIMIZDA DÜNYA ÇAPINDA TEMEL ÇELİŞKİ, EMEK-SERMAYE (KAPİTALİZM İLE SOSYALİZM GÜÇLERİ) ARASINDAKİ ÇELİŞKİDİR.

Leninizme göre, çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu tesbit, aynı zamanda çağımızın temel çelişkisini de ifade etmektedir kanımızca. Bir yanda emek cephesi, diğer yanda burjuvazi cephesi. İşte *çağımızın* süreci ve onu belirleyen çelişki budur. Günümüzde tek tek ülkelerde süregiden sınıf mücadeleleri, bu sürecin içindeki aşamaları karakterize eder. Emek-Sermaye arasında cereyan eden mücadeleleri içeren *SÜREÇ*, ancak, Emek Cephesinin egemen hale gelmesiyle, yani temel çelişkinin çözülmesiyle son bulacaktır.

Elbette, dünya çapında, temel çelişkinin çözümlenmesine *hizmet eden* bir dizi değişiklikler olmuştur. I. Dünya Savaşı aşamasında, yine temel çelişki, emek-sermaye arasında idi. Ama emek cephesi kapitalist ülkelerdeki proletarya mücadelesi ve sömürge ülkelerdeki -proletarya öncülüğünde- ulusal mücadeleleri içermektedir. Sovyet Rusya'nın kurulmasıyla birlikte, sosyalizm cephesinde değişiklikler oldu, emek cephesi yeni mevziler kazandı. Keza II. Dünya Savaşı aşamasında, yine emek cephesi, Avrupa ülkelerinde gerçekleştirilen demokratik devrimlerle ve Uzak Asya'daki milli demokratik mücadelelerle yeni mevziler kazandı. Bu aşamada emek cephesi, sosyalist ülkeleri, kapitalist ülkelerdeki proletaryanın kavgasını ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki ulusal-sınıfsal mücadeleleri içermektedir.

Günümüzdeki durum da emek cephesinin K.Kore, Küba, Vietnam, Mozambik, Gine-Bissau, Angola, G. Yemen, Kamboçya, Laos, Nikaragua gibi ülkelerde devrimin gerçekleşmesi sonucu güçlenmesini geliştirdi, ama temel çelişki mevcudiyetini korudu. Sadece, temel çelişkinin çözümüne hizmet eden, yeni yeni mevziler kazanılıyordu. Ama çağımız yine emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır.

Bu noktada ortaya değişik görüşler çıkmaktadır.

Revizyonist kamp, dünya ölçüsünde "temel çelişki"yi (Revizyonistler "temel çelişki" kavramını kullanmasalar da, "belirleyici" olarak gördükleri) sosyalist ülkelerle, kapitalizm arasında, yani Sovyetler Birliği ile Kapitalizm arasında görmektedir.

"... Artık bir kapitalist dünya sistemi, bir de sosyalist dünya sistemi vardır. Temel çelişki bu iki sistem arasındadır." (TİP, Program s.3)

"... Sosyalizmle kapitalizm arasında savaşta başını Sovyetler Birliği'nin çektiği Sosyalist ülkeler topluluğu yeni yeni başarılar kazanıyor" (TKP, Konferans Belgeleri)

"Temel çelişki", revizyonistlere göre Sovyetler Birliği ile emperyalizm arasındadır. Bu yüzden de, ulusal kurtuluş hareketleri Sovyetler Birliği'nin desteğiyle başarıya ulaşır. S.B.'nin de politikası "Barış içinde bir arada yaşama", "detant" vs olduğundan, emperyalizme bağımlı her ülkenin devrimi bu politikaya göre belirlenmelidir (!).

Temel çelişkinin, dünya çapında, bu çelişkideki tesbiti, ilkönce emek cephesini bir "*bütün*" olarak ele almadığı için yanlıştır. Emek-sermaye temel çelişmesinde, emek cephesi, sosyalist ülkelerin varlığı, ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalist ülkelerdeki proletaryanın hareketi olarak kabul edilmelidir. Aksi taktirde *dünya çapında* bir temel çelişmeden değil, özel bir çelişmeden bahsetmek gerekir. Revizyonistlerin bu noktayı gözardı etmeleri elbette tesadüf değildir, kendi "devrim" anlayışlarının bir yansımasıdır.

Diğer bir nokta da şudur. Emek sermaye çelişmesinin bir yoğunlaşmış -şiddetlenmiş- ifadesi olarak baş çelişme tesbiti ne olmalıdır? Revizyonistler temel-baş çelişmeyi birbirine karıştırıp, herşeyi SB'nin belirleyiciliğe terketmelerini bir kenara bırakırsak şu ortaya çıkar. Revizyonistlerin "baş çelişme" diye bir tesbitlerinin olmamasına karşılık, pratikteki durum, temel-baş çelişme olarak, SB'yle-emperyalizm tesbiti yapmış olmaları biçimindedir. Soruna bu açıdan yaklaştığımızda bile yine revizyonistlerin kendi gücüne yani devrime güvenmeyen görüşleri ortadadır. *Dünya çapında baş çelişme emperyalizm ile ezilen halklar arasındadır.* Ancak bu çelişmenin çözüm aşaması geçtikten sonradır ki sosyalist sistem ile emperyalizm, kapitalizm arasındaki, çelişme baş çelişme olacaktır. Bu tespit devrim mücadelesi sürecinde, sosyalist ülkelerin diğer ezilen, kurtuluş mücadelesi veren ülkelerin, ve emperyalist ülkelerdeki proletarya hareketinin *desteğini* kesinlikle inkar etmez. Zaten, proletarya partisi ülke içinde ve uluslararası platformda doğru bir *ittifaklar* politikasıyla, devrim mücadelesinin desteklerini genişletmedikçe başarıya ulaşamaz. Ama belirleyici etmen iç mücadeledir.

Temel çelişmenin dünya çapında tespitinin yanında, özgül durumdaki çelişmeleri de doğru bir şekilde tahlil etmek gerekir. Her ülke özgülünde temel ve baş çelişme tespiti, devrimin strateji ve taktikleriyle, hedefleriyle ayrılmaz bir öneme sahiptir.

LENİNİST KESİNTİSİZ DEVRİM TEORİSİ VE TEMEL ÇELİŞME :

Temel ve baş çelişme tesbiti yapan siyasi grupların, ülkemiz özgülünde bunu nasıl uyguladıkları aslında "teorik" olarak tam bir karışıklık arz etmektedir. Çoğu siyaset ise bu konuda ya susmakta ya da muğlak ifadelerle sorunu geçiştirmektedir. Bu yüzden; ülkemizde temel çelişkiyi "burjuvazi-proletarya" çelişmesi olarak görüp baş çelişmeyi de "halkla emperyalizm veya faşizm veya feodalizm arasında" gören anlayışları eleştirir muhtevada, görüşlerimizi açıklayacağız. Aslında bu konudaki tartışma farklı devrim anlayışları arasındaki tartışmanın kendisidir. Çünkü temel çelişkinin tesbiti, devrimin muhtevası ve hedefleriyle çok yakından ilgilidir.

Leninist Kesintisiz Devrim Teorisi, emperyalist dönemde, burjuva demokratik devrimi gerçekleştirememiş ülkelerde proletaryanın köylülüğü yanına alarak demokratik devrimin öncülüğünü yapması demektir. Bu teori Marks-Engels tarafından Almanya için önerilmiş, daha sonra Lenin tarafından geliştirilmiştir. Leninist Kesintisiz Devrim Teorisi, günümüze kadar, Çin, Avrupa-Balkan ülkeleri, Vietnam, Küba gibi devrimini gerçekleştirmiş ülkelerin pratiklerinde gelişmiş ve zenginleşmiştir. Ama teorinin özü asla değişmemiştir.

Kesintisiz devrim ile temel çelişki arasındaki bağlantının anlaşılabilmesi için konuyu biraz daha açalım:

"... Leninist Kesintisiz Devrim teorisinin özü, emperyalist dönemde, burjuva demokratik devrimini tamamlamamış bir ülkenin sosyalistlerinin, karakterleriyle, hedefleriyle ve ittifaklarıyla tamamen birbirinden farklı iki devrimin savaşını tek bir süreç içinde vermesine dayanmaktadır." (B.Y. s.322 Dip not)

Stalin'in de deyişiyle "burjuva demokratik devrimiyle sosyalist devrimi bir tek zincirin iki halkası olarak, bir tek tablo olarak" ele almak gerekir.

Önemli olan, burada "tek bir süreç"i, iki devrimin "tek bir tablo" olarak ele alınmasını kavramaktır. "Tek bir süreç"ten ne kastediliyor? Çünkü "süreç" sorununun açıklığa kavuşması aynı zamanda da, temel çelişkinin açıklığa kavuşması demektir.

iki devrimin "tek bir süreç" içinde verilmesi tezinin karşılığında iki "farklı" tez ileri sürülmüştür, bugüne kadar.

Birincisi, burjuva devrimiyle, sosyalist devrim birbirinden *tamamen* ayrı iki sürece tekabül eder, önce burjuva devrimini yaparsın sonra sosyalist devrime geçersin! (Bu görüş Mihri Belli'nin "ünlü" MDD tezinde savunulmaktadır.)

İkincisi, iki devrimin "tek bir süreç"ini, zincirin birbirine geçmiş iki halkası olarak değil, *tek halka* olarak görüp "sosyalist devrim" gerçekleşene *kadar* uzatmak. Yani, demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasını gözardı edip, ancak sosyalist devrim gerçekleşince "süreç"i

biteceğini iddia etmek. (Bu görüş de şimdi, bütün revizyonist gruplar, Kurtuluş ve "genel geçer" siyasi görüş olarak sasyolist çevrelerde savunulmaktadır.)

"Tek bir süreç" kavramından bu iki sağ anlayışın da çıkartılamayacağı açıktır. Çünkü, bu iki sağ anlayış da sonuçta, demokratik halk diktatörlüğünün inkarına, devrimi yokuşa sürmeye dayanmaktadır.

İki devrimin, yani burjuva demokratik devrim ile sosyalist devrimin, tek bir süreç içinde verilmesi, proletaryanın önderliğinde Demokratik Halk Devriminin gerçekleştirilmesi demektir. Çünkü, *demokratik halk devriminin proletaryanın önderliği altında gerçekleştirilmesinden ötürü, iki devrimin de görevlerini, demokratik halk diktatörlüğü yerine getirmekle yükümlüdür.* Demokratik Halk Diktatörlüğü, "tek bir süreç" in yani birbirine geçmiş zincirin iki halkasının birleşme noktasıdır. Proletaryanın önderliğindeki, demokratik halk devrimi, emperyalizmin kovulması, devlet mekanizmasının parçalanması ve oligarşinin tüm mülkiyetine el konulmasıyla gerçekleşir. Mevcut devlet mekanizmasının parçalanarak ele geçirilmesi, demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Proletaryanın önderliğindeki demokratik halk devriminin "demokratik" muhtevalı "birinci" devrim görevi budur. İktidarın ele geçirilmesiyle yarı yolda mı durulacaktır? Elbette hayır! Proletarya devrimi sürekli kılacak, bir yanda direnen gerici güçlere karşı, proletaryanın hakimiyetini sağlarken, diğer yandan da, durmaksızın, sosyalist üretim ilişkilerinin örgütlenmesine geçecektir. Bunu yaparken elbette proletarya sekte olmayacak, orta köylüyü, özel mülkiyet sahiplerinin durumunu, küçük üreticinin durumu gözетerek hareket edecektir.

İşte, demokratik halk devriminin (diktatörlüğünün) ikinci görevi de budur. Yeri gelmişken belirtelim ki, demokratik halk devriminden sonra sosyalist devriminin gerçekleştirilmesi (yani sosyalist üretim ilişkilerinin örgütlenmesi) çeşitli ülkelerin tarihsel, sosyal, ekonomik ve siyasi durumlarına göre *biçimsel* farklılıklar içerebilir. Demokratik halk devriminden sosyalizme geçiş evresi olarak da bu durum ifade edilebilir.

Burjuva demokratik devrimle sosyalist devrimi zincirin birbirine geçmiş iki halkası değil, birbirinden kopuk iki ayrı halka olarak ele alanlar, elbetteki, demokratik halk diktatörlüğünün "ikinci" görevine itiraz edeceklerdir. İktidarı burjuvaziye terk edeceklerdir, sosyalist devrim için daha beklemekten sözedeceklerdir. Bu görüşlerin, artık günümüzde bir önemi kalmadığı için üzerinde durmuyoruz.

Önemli olan "tek bir süreç" i, birbirine geçmiş iki halka gibi değil de "*tek halka*" gibi görüp "sosyalist devrim" e kadar uzatanların (yani temel çelişmeyi, burjuvazi-proletarya çelişmesi olarak görenlerin) görüşleridir.

Konu üzerinde duralım;

"Tek bir süreç'i, "sosyalist devrim"e kadar uzatanlar önce şunu cevaplamalıdır. "Sosyalist devrim"e kadar, "süreç" uzuyorsa, demokratik halk devriminin gerçekleşmesinden *sonra*, iktidarda "kim" vardır? iki halkanın kesişme noktasında ne vardır? Bu soruyu sorma hakkına sahibiz, çünkü "süreç"in uzatılması demek temel çelişmenin çözülmemiş olması yani iktidarın hala oligarşinin elinde olması demektir. Bir başka sorun da "süreç"i uzattıkları "sosyalist devrim" nasıl gerçekleşecek? ve "süreç" nasıl çözüme kavuşacaktır? demokratik halk devrimi, "süreç"in *çözüm*e ulaştırması olarak görülmediğinden, tıpkı Fransa, Almanya vs. gibi bir "sosyalist devrim"mi önerilmektedir?

Sorunun düğüm noktası "süreç"ten ne anlaşıldığı ve sürecin nasıl nerede çözümlendiğidir. Eğer, "burjuvazi - proletarya temel çelişmesi " deyip, "süreç, ancak o zaman çözümlenir" diye ekledin mi, işte o zaman ya saçmaladığını kabul edersin ya da "sosyalist devrimi" savunursun !

Belirli bir toplumsal süreç, çözüme ulaşana kadar, kendine özgü çelişkilerini; karakterini muhafaza eder. Temel çelişki de belirli bir süreci belirleyen çelişkidir. "Burjuvazi - proletarya temel çelişmesi"nin Türkiye'ye özgü olarak tespit edilmesi herkesin anlayabileceği gibi şu demektir : Burjuvazi - Proletarya çelişmesi çözümlenmeden, yani sosyalist devrim yapılmadan süreç bitmez ! Bu kadar basit. Ama, işte o zaman demokratik halk devrimi ne olacaktır? Sosyalist devrim nasıl yapılacaktır? Bu soruların cevabını önce "tek bir süreç'i, "sosyalist devrim"e kadar uzatanlar bulmaya çalışsın; bunun nasıl gerçekleşeceğine (!) dair varsayım bile yürütmek zor (!) Sadece tek yol var: Sosyalist devrimi savunmak (!) ama, demokratik halk devriminin üzerinden Troçkivari atlıyarak ... (1).

Sorunun özü, demokratik halk devriminin görevlerinin ne olduğudur. Yani, "devrim"in ne olup olmadığının kavranması, sorunu tam anlamıyla çözecektir.

Devrim nedir?

"Marksist devrim anlayışı, sürekli ve kesintisiz bir ihtilal sürecini öngörmektedir. Devrim, halkın devrimci girişimiyle -aşağıdan yukarı-mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla -yukarıdan aşağıya- daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir" (B.Y, s.276).

Devrim, üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki zıtlığın çözüme ulaşmasıdır. Bir başka deyişle, devrim temel çelişmenin çözülmesidir.

"Proletaryanın yönetimi ele geçirebilmesi için, üretim ilişkileri ile üretici güçlerin arasındaki çelişkinin antagonizm kazanması, son had-dine ulaşması gerekmektedir (1). Proletarya, daha doğrusu öncü

müfrezesi bu zıtlığı çözümlemek için devrimci sınıfları kendi tarafına çekerek... devrimi sürekli kılar" (B.Y., s.275)

Dip Not : (1) Devrim kavramı burada proletarya devrimi ve proletaryanın hegemonyasında demokratik devrim anlamında kullanılmaktadır" (s. 276).

Demek oluyor ki, demokratik halk devrimi, yani emperyalizm ve oligarşinin yıkılması, gerçek anlamıyla proletaryanın önderliğinde bir devrimdir. Yönetimi ele geçiren demokratik halk diktatörlüğünün görevi, yukarıdan aşağıya sosyalist üretim ilişkilerini örgütlemektir. Başka açıdan soruna bakarsak, demokratik halk devrimi, üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin çözüme ulaştırılmasıdır.

"Tek bir süreç"i, (demokratik halk devriminin üzerinden troçkivari atlıyarak) "sosyalist devrim"e kadar uzatanlar, şimdi ne diyeceklerdir? Bu bizce merak konusudur.

- Demokratik halk devrimi, üretim güçleriyle, üretim ilişkileri arasındaki temel çelişkinin çözüm platformu değil midir?

- Demokratik halk devrimi, yukarıdan aşağıya sosyalist üretim ilişkilerini inşa etmez mi? Eğer, demokratik halk devrimi bu görevi yerine getirmeye yönelmiyorsa, ya sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağıya değil de -bir başka türlü- inşa edilmesi söz konusudur, ya da demokratik halk devrimi değil, direkt, "sosyalist devrim" savunulmaktadır.

- Bizim yukarıda anlatmaya çalıştığımız "devrim" tanımı yanlıştır. Demokratik halk devrimi olsa *bile* burjuvazi -proletarya temel çelişmesi çözülmez vs.

Evet, "tek bir süreç"i, proletarya-burjuvazi arasında "temel çelişki" tesbiti yapıp, "sosyalist devrim"e kadar uzatan siyasal eğilimlerin başka yolu yoktur !

Demokratik halk devriminin gerçekleşmesiyle elbette bütün sorunlar çelişkiler çözülmez... Fakat Leninizm açıkça göstermiştir ki, iktidarın ele geçirilmesi, temel bir başlangıçtır. Temel çelişmenin çözümlendiği, sürecin bütün özelliklerinin değiştiği bir başlangıç. Artık iktidarda emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri değil, halk vardır. Zaten sosyalist üretim ilişkileri de ancak, proletaryanın önderliğindeki devlet aracılığıyla kurulabilir, başka yol olamaz. Demokratik halk devrimi, elbette "sosyalist devrim" değildir; ama böyle diye gökten ayrıca bir "sosyalist devrim" inmeyecektir. Demokratik halk devrimi, proletaryanın hegemonyasından ötürü, sosyalizme *yönelmek* zorundadır ve sosyalizme geçiş, çeşitli ülkelerde değişik biçimlerde, kanlı, barışçı, uzun veya kısa bir zamanda demokratik halk devrimi *aracılığıyla* olacaktır. İşte, iki devrimin tek bir süreç içinde gerçekleştirilmesinden bu anlaşılmalıdır. Yoksa iktidarın ele geçirilmesi *her şeyin* çözümü değildir. "Yani demokratik devrimin önderi sadece pro-

letarya olabilir. Ve de emperyalist dönemde burjuva demokratik devrimi yapan bir ülkede şartlar ne olursa olsun sosyalizme gider " (B.Y., s. 323)

Mao Zedung da şöyle diyor:

"Yeni demokratik devrim, proletarya önderliğindeki geniş halk kitlelerinin anti-emperyalist ve anti-feodal devrimidir. Çin toplumu sosyalizme ancak böyle bir devrim ile geçebilir." (Seçme Eserler s.327)

Meselenin özü şudur: Proletarya önderliğinde demokratik devrimin yapılıp yönetimin ele geçirilmesi ve bu devlet aracılığıyla sosyalizme yönelinmesi.

Bu sonuçtan hiçbir zaman "proletarya-burjuvazi çelişmesi çözümlenmedi" sonucu çıkmaz. Çünkü, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmeyi demokratik halk devriminden sonra "aramak" herşeyden önce şu demektir: Burjuvazi hala iktidardadır (!). Evet başka bir sonuç çıkarmak Leninizme aykırıdır. Çünkü "her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur." Temel çelişmenin demokratik halk devrimi gerçekleştikten sonra çözümlenmediğini iddia etmek, düpedüz Leninizmin devrim anlayışını inkar etmektir.

Peki o halde neden bu "görüş" savunulmaktadır.

Sorunun ana kaynağı, emperyalist-kapitalist ülkelerle, yarı-sömürge, sömürge ülkelerin çelişkilerini, özelliklerini birbirine-tarihsel ve siyasal olarak- karıştırmaktır.

Fransa, Almanya, ABD gibi emperyalist-kapitalist ülkeler burjuva demokratik devrimlerini tamamlamışlardır. İktidarda burjuvazi vardır. Bu yüzden temel-baş çelişme burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmedir. (2) Bu tip ülkelerin önündeki adım da, demokratik değil, sosyalist devrimdir.

Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ise durum farklıdır. İlk önce bu tip ülkelerde kendi iç dinamiğiyle gelişen bir kapitalizm yoktur ve burjuva demokratik devrim tamamlanmamıştır. Ancak emperyalizme bağımlı kapitalist üretim ilişkileri geliştirilmektedir. İktidarı emperyalistlerin en sadık müttefiki tekelci sermaye ve toprak ağaları elinde tutar. Bu açıdan bu tip ülkelerin proletaryasının görevleri ülkeden emperyalizmi kovmak, oligarşiyi iktidardan alaşağı etmek olduğundan devrimci adım, demokratik devrimdir. Demokratik halk devrimiyle iktidarı ele geçiren proletarya (ve onun komünist partisi) karşı-devrimci güçleri tasfiye ederek, sosyalist üretim ilişkilerini inşa etmeye çalışır. Yarı-sömürge, sömürge ülkelerde demokratik halk devriminden sonra, sosyalizme *geçiş aşaması* yaşanır. Bu geçiş aşaması, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin çözümlenmediği anlamına mı gelir? Herşeyden önce, kendi iç dinamiğiyle bir kapitalizmin gelişmesi söz konusu olmadığından -burjuvazi- proletarya çelişmesi olarak -tıpkı Fransa-Almanya'da olduğu gibi, bir çelişme aramak mümkün değildir.

Burjuvazi aranıyorsa, sömürge ülkelerin iç-özü- yapısından ötürü oligarşi içinde aranmalıdır. Öte taraftan, devrimden sonra, söz konusu olan, tekelci sermayedarların fabrikaları, bankaları, toprak ağalarının büyük toprakları millileştirileceğinden, geriye kalan özel mülkiyeti, küçük imalat fabrikalarını vs.yi "işte burjuvazi" diye yorumlamak da saçmalıktır. Çünkü herşeyden önce iktidarda halk diktatörlüğü vardır. Demokratik halk devriminin yönlendiricisi proletarya, bir anda sosyalist üretim ilişkilerini inşa edemez, özel mülkiyeti, burjuva kalıntıları yok edemez. Belli bir süreç gerekir. Bu da sosyalizme geçiş sürecidir.

Temel çelişmenin, kendine özgü bir şekilde, ülkedeki sınıf ilişkilerine bağlı olarak çözümlenmesi örneğini veren sömürge, yarı sömürge ülkelerde "klasik" bir temel çelişme (yani proletarya-burjuvazi temel çelişmesi) aramak, tarihsel olarak toplumların gelişimini kavrayamamaktır.

TÜRKİYE'DE TEMEL ÇELİŞME, "BURJUVAZİ-PROLETARYA ÇELİŞMESİ" DEĞİL, EMPERYALİZM VE OLİGARŞİ BLOKUyla, HALK ARASINDAKİ ÇELİŞMEDİR:

Yukarıda anlatmaya çalıştığımız genel bilgiler ışığında, Türkiye'de temel çelişmenin tesbiti zor olmayacaktır.

Ülkemizde burjuva demokratik devrim yapılmamıştır. Feodal Osmanlı İmparatorluğunun yıkılmasından sonra küçük-burjuva sol kemalistlerin önderliğinde yürütülen emperyalizme karşı mücadele içinde kurulan yeni Türk Devleti, feodalizmi tasfiye etmedi; kapitalist üretim ilişkilerinin kurulmasını amaçlayan kemalistler, iktidarı toprak ağalarıyla paylaşmak durumundaydılar. Toprak devrimi de gerçekleştirilmedi. 1945'lerden sonra yeni-sömürgecilik ilişkileriyle birlikte, emperyalizme bağımlı kapitalizm de gelişmeye başladı. Bu bir anlamda yukarıdan aşağı feodal ilişkilerin çözülmesi demektir. Fakat unutmamak gerekir ki, bunun aşağıdan yukarıya bir burjuva demokratik devrimi olmamasından ötürü, büyük toprak ağaları gene iktidarı paylaşıyordu, geniş köylü yığınları topraksızdı.

Özellikle 1960'lardan sonra emperyalist üretim ilişkileri en ücra köye kadar ulaştı. Çarpık kapitalizm egemen üretim biçimi oldu. Bu süreç günümüze değin, irademizin dışında giderek gelişen kapitalist ilişkilere sahne olmaktadır.

Böylesi bir gelişim olmasına karşın önümüzdeki devrimci adım, burjuva demokratik muhtevalı devrimdir. Çünkü, ne üst yapıda demokrasi kurulmuş (yani Türkiye faşizmle idare edilmiş) ne geniş köylü yığınları toprağa kavuşmuş, ne de Kürt Ulusal Sorunu çözümlenmiştir. Fakat günümüz yeni-sömürge ülkelerin burjuva demokratik devrimlerinin II. Bunalım Dönemi burjuva demokratik devrimlerinden farkları

vardır:

Bunu iki başlıkta toplayabiliriz:

- Feodal üretim ilişkilerinin değil, Emperyalist üretim ilişkilerinin hakim olması,

- Tekelci sermayenin oligarşi içinde egemen olmasından ötürü feodallerin ve komprador burjuvaların gerici yönetiminin değil, faşizmin söz konusu olması.

Kısaca ülkemizin, ekonomik, sosyal, politik, gelişimi muhtevada demokratik adımı ortadan kaldırmamasına karşın, sınıfsal birtakım değişiklikleri de beraberinde getirmiştir. Burjuva demokratik devrimimizin niteliği, anti-emperyalist, anti-feodal değil, anti-emperyalist, anti faşisttir. Toprak sorunu, ulusal sorun, buna bağlı olarak çözümlenecektir. Yani, tekelci sermayenin hakimiyetinden dolayı, anti-feodal devrim, yerini anti-faşist devrime bırakmıştır. Bu, feodal kalıntıların ve toprak sorununun varlığını kesinlikle reddetmez.(3)

Bu çerçeve içinde temel çelişme nedir?

Revizyonist gruplar, ülkemizde çarpık kapitalizmin egemen oluşundan ötürü, temel çelişmeyi, burjuvazi-proletarya çelişmesi olarak görmektedir. Bazı gruplar da emperyalizmi baş çelişme olarak getirmektedirler.

Bu son derece saçmadır. Çünkü, emperyalizmle çarpık kapitalizmi birbirinden ayırmak mümkün değildir, zaten ülkemizdeki tekelci sermaye de baştan beri emperyalizmle bütünleşmiştir. Bu yüzden, emperyalizm ve oligarşiyi bir ve ayrılmaz bir *blok* içinde görmek hiç de yanlış değildir. O halde emperyalizmden ayrı bir tekelci burjuvazi düşünmek mümkün değildir; bunu herşeyden önce tekelci sermayenin sözcüleri sık sık belirtmektedir. Başka bir deyişle, kendi iç dinamiğiyle gelişen bir burjuvaziden söz etmek objektiflikten uzaklaşmaktır. Bu noktada açıktır ki, burjuvazi-proletarya temel çelişmesinden bahsetmek, Türkiye'yi II. Dünya Savaşı Fransa'sına (Nazi Almanyası'ya yerine ABD'yi koyarak) benzetmekten başka bir şey değildir. Temel çelişme burjuvazi-proletarya çelişmesidir demek sürecin, sosyalist devrim süreci olması demektir. Aksi takdirde, ülkemizde, emperyalizm ve oligarşinin düzeninin yıkılmasından sonra kurulan demokratik halk devrimini, bir sürecin temel çelişmesini çözen bir devrim olarak göremeyiz. Bu noktada, daha önce belirttiğimiz gibi tartışma "devrim nedir?" tartışmasıdır.

Emperyalizmi ve oligarşiyi birbirinden ayrı ele almak mümkün olmadığına göre, devrimin niteliği ne olur? Emperyalizmi ve Faşizmi yıkan, toprak sorununu çözümleyen, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanıyan bir devrim, elbetteki sosyalist değil, demokratik devrimdir. İktidarda, proletaryanın yönlendiriciliği olmasına karşın,

bütün halk katmanları vardır. Devrime niteliğini veren iktidardaki sınıfların niteliğidir. iktidardan emperyalizmin tekelci sermayedarların toprak ağaların alaşağı edilmesi, sosyalist değil, demokratik devrimin niteliğini ortaya çıkarmaktadır. Elbette, eğer devrim, belli bir sürecin çözümlenme metodu ise, burjuvazi-proletarya temel çelişmesinden demokratik halk devrimi sürecinden bahsetmek mümkün değildir.

Temel çelişme, belli bir sürece damgasını vurur, üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişmeyi yansıtır. Demokratik halk devrimi, üretim güçleri önünde engel teşkil eden emperyalist üretim ilişkilerinin (sınıfsal planda emperyalizm ve oligarşinin) tasfiye edilmesi demektir.

Bu çerçeveden baktığımızda temel çelişmenin Türkiye'de emperyalizm ve oligarşi blokuyla halk arasında olduğunu görürüz. Mahir Çayan'ın da görüşleri, bu fikrimizi kesinlikle doğrulamaktadır.

"Stratejik hedef, bilindiği gibi, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki temel çelişkinin, ideolojik, politik, sosyal ve ekonomik çözüm platformudur.

Ülkemizdeki tekelci kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden ve de yerli tekelci burjuvazi, baştan emperyalizmle bütünleşmiş olarak doğduğundan stratejik hedefimiz anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrimdir" (Bütün Yazılar, s. 419)

Mahir Çayan burada ne demek istiyor acaba? Temel çelişmenin ne demek olduğunu kavrayamayanlar elbette bu soruyu sormaktan kendini alamazlar!

Halbuki M.Çayan'ın söyledikleri açıktır!

- Tekelci kapitalizm kendi iç dinamiğiyle gelişmediğinden anti-emperyalist, anti-oligarşik, demokratik halk devrimi gereklidir.

- Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejik hedeftir; stratejik hedef ise temel çelişmenin çözüm platformudur.

Temel çelişmeyi burjuvazi-proletarya arasında görenlerin kaçınılmaz sonu "sosyalist devrim" savunuculuğudur. (!?) Demokratik halk devrimi üzerinden atlayarak sosyalist devrimi "savunmak" ise devrim kaçınılığından başka birşey değildir.

TÜRKİYE'DE BUGÜN BAŞ ÇELİŞKİ NEDİR?

Baş çelişki bilindiği gibi, temel çelişmenin yoğunlaşmış-şiddetlenmiş- hali olarak, temel çelişmeden bağımsız bir şey değildir.

Bilindiği gibi, emperyalizm ile oligarşiyi, gizli işgalden ötürü, birbirinden ayırmak mümkün değildir. Sınıfsal ve ulusal savaşın, bu yüzden, birbirinden ayrılması da olanaksızdır. Fakat, bu, demokratik halk devrimi süreci içinde, sınıfsal ve ulusal savaşın belli aşamalarda ağırlık kazanmaması demek değildir. İşte baş çelişki bu *ağırlığı* ifade

etmektedir. Mahir Çayan'ın bu konudaki deyişleri açıktır: "... ülke-mizdeki yerli hakim sınıflarla, Amerikan Emperyalizmini kalın çizgilerle ayırmak fiilen imkansızdır.

Ülkemizdeki baş çelişki oligarşi ile halkımız arasındadır. Oligarşi içinde bizzat emperyalizm yer aldığı için devrimci savaş sadece sınıfsal planda yürümeyecektir. *Savaş, sınıfsal ve ulusal planda* yürünecektir. Şüphesiz oligarşik devlet cihazının militarize gücü yeter-siz kalıp, Amerikan ordularının açıkça savaş içinde yer almasına kadar, sınıfsal yan ağır basacaktır." (Bütün yazılar, S.421)

İşte baş çelişme sınıfsal yanın ağır bastığı aşamada ortaya çıkar. İşte, Oligarşiye karşı mücadelenin yoğunlaştığı (yani temel çelişmenin bu şekilde yoğunlaşması) aşamada oligarşiyle - halk arasındaki çelişme baş çelişmedir. Gizli işgal altındaki Türkiye'de, emperyalistler açık işgale başvurduklarında ise, emperyalizm ile halk arasındaki çelişme baş çelişme olur.

Çin devriminde de durum muhteva olarak budur. Belli aşama-larda feodaller, belli aşamalarda emperyalizm baş çelişme olur. Baş çelişmenin çözümü aynı zamanda da temel çelişmenin çözümüdür. Bu açıdan "nasıl oluyor oligarşi hem baş, hem temel çelişme oluyor" diye sormak, temel çelişme ile baş çelişmeyi mekanik olarak birbirinden ayırmaktır. Halbuki, bilinmelidir ki, baş çelişme temel çelişmenin yoğunlaşmasıdır. Yani baş çelişmeyi, temel çelişmeden ayırmak mümkün değildir. Ülkemizde de baş çelişmeyi, temel çelişmeden ayırdeden özellik, sınıfsal ve ulusal plandaki demokratik halk devrimi mücadelesinde, sınıfsal yanın ağırlık kazanmasıdır. Bu da gösteriyor ki, baş çelişmenin çözümü aynı zamanda da temel çelişmenin çözümünü içermektedir.

(1) Bilindiği gibi, TİP kendisini Türkiye proletaryasının öncüsü olarak görmekte, sosyalistliği kimseye bırakmamaktadır. Bu açıdan TİP'in, Troçkizm'le hiçbir bağının olamayacağı düşünülebilir. Ama Troçkistlerin "sosyalist devrim" ve "demokratik görevlerin yerine getirilmesi" anlayışıyla, TİP'in anlayışı, aynı şeydir. Troçkistler şöyle diyor:

"Ancak ülkemizde tarım devrimi ve ulusal sorun ile belirlenen burjuva demokratik devrimin görevleri tümüyle yerine getirilmiş değildir."

"Ülkemizi emperyalizmden bağımsızlaştıracak tarım devrimini yerine getirebilecek ve ulusal sorunu halledebilecek yegane güç pro-letarya diktatörlüğüdür, yani sosyalist devrimdir." (İşçi Cephesi, sayı 1, s.5)

TİP şöyle diyor:

"... Toprak sorunu ve milli meselenin çözülmemiş olması, ülkede

devlet biçiminin burjuva demokratik olması için bir engel değildir." (Genç Öncü, sayı 1)

"Türkiye kapitalist aşamaya kesinlikle geçmiş, burjuva demokratik devrimini esas itibariyle yapmış olduğundan, artık onun için bir milli demokratik devrim sözkonusu değildir. Bundan böyle devrim gündeme geldiğinde bu, sosyalist devrim olacaktır." (TİP Program ve Tüzüğü, s.16)

Acaba, TİP'mi Troçkistleşti, yoksa Troçkistler TİP'li mi oldu?!

(2) M. Çayan'ın yazılarında belirttiği gibi, örneğin II. Paylaşım Savaşı sırasında gelişen durum Fransız halkı ile Hitler faşizmi arasındaki çelişmeyi, baş çelişme haline getirebilir. Yani değişen sınıf ilişkileri, temel ve aynı zamanda baş çelişme olan burjuvazi-proletarya çelişmesini ikincil plana itip, yeni bir baş çelişmeyi ön plana çıkarabilir. Elbette burjuvazi-proletarya çelişmesi temel çelişme olarak mevcudiyetini korur.

(3) Demokratik devrim konusunda, Türkiye'de ilginç teorik tezler savunanlar vardır. Örneğin, Emeğin Birliği, "anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-kapitalist demokratik devrim"i savunmaktadır. Doğrudur, Türkiye'de demokratik devrimin iki hedefi emperyalizm ve faşizmdir. Fakat, "anti-faşist" kavramı, muhteva olarak demokratik devrimi ifade etmesine rağmen, "eksik" kalmaktadır. Çünkü, faşizmin yok edilmesinin yanında, toprak sorunu çözümlenmesi, ulusların kaderlerinin tayin hakkının tanınması da gerekir. Bu açıdan "anti-oligarşik" kavramını kullanmak, demokratik devrimin muhtevasını tam olarak ifade etmektedir.

Emeğin Birliği bu terimi tesadüfen mi kullanmıştır? Hayır! Görüşlerini vurgulamak istercesine devam ediyor;

"... Anti-kapitalist demokratik devrim". Elbette demokratik devrim, emperyalist üretim ilişkilerini de parçalayacak, tekelci sermayedarların mallarına, fabrikalarına el koyacak, büyük toprak sahiplerinin toprakları kamulaştırılacaktır. Anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik devrim, zaten bu muhtevayı açıkça belirtmektedir. O halde neden bir de "anti-kapitalist demokratik devrim"? Kavram olarak, anti-kapitalizm, iktidarda burjuvazinin olduğu, burjuva demokratik devrimin yapıldığı ülkeleri ifade eder; yani sosyalist devrimi. Yarı-sömürge, sömürge ülkelerin çarpık kapitalizmini ise, kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden, anti-emperyalist, anti-oligarşik kavramı kesinlikle ifade eder. Emeğin Birliği, bu kavramı da tesadüfen kullanmamıştır. Çünkü E.B.'ne göre, Türkiye'de feodal kalıntıların temizlenmesi, toprak sorununun çözümlenmesi gibi "sorun" yoktur! "...günümüze kadar feodalizm tasfiye edilmiştir." "...anti-feodal dönüşümleri burjuvazi kendi

bildiği yoldan zaten gerçekleştirmiştir. Zaten proletaryanın ve yoksul köylülüğün de böylesi bir derdi kalmamıştır" (Faşizm ve Faşizme Karşı Mücadele, E.B. yay. s.174)

Emeğin Birliği, özellikle Kürdistan'da köylülerin % 40-50'ye varan kesiminin topraksız olduğunu bir kenara bırakarak "anti-kapitalist demokratik devrim" yapacak! Evet, bugün demokratik devrimin özü anti-faşist olmalıdır. Ama bu, tali de olsa toprak sorununa gözlerimizi kapamamızı gerektirmez. Bu açıkça devrimin ittifakları konusunda sekte terlik olur. Ve de devrim kaçınılığının bir mazereti...

Emeğin Birliği bunu çoktan göze almıştır.

"... feodalizme ve emperyalizme karşı gerçekleştirilen ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadele ve devrimin temel müttefiki köylülüktür..."

"Faşizme, emperyalizme ve tekelci kapitalizme karşı gerçekleşen demokratik devrimlerde bu genel işçi-köylü ittifakı sözkonusu değildir. Çünkü böylesi ülkelerde köylülük parçalanmış, çeşitli sınıfsal katmanlara ayrılmıştır... İşçi sınıfı yoksul köylülüğün temel ittifakı üzerine köy ve şehir küçük burjuvazisini içeren bir anti-faşist halk cephesinin kurulması sözkonusudur." (Demokratik devrimde iki ayrı sınıfsal iktidar, s.91-92)

Bu saçmalıkların üzerinde durmak gerçekten zor! "Genel işçi-köylü ittifakı söz konusu değil"miş! "Çünkü böylesi ülkelerde köylülük parçalanmış"mış!? Daha neler!

Emperyalizme karşı mücadeleden bahsedilen ülkelerde, zaten köylülük parçalanmaya yüz tutmuş, yani feodalizm çözülmeğe başlamıştır. Aksi taktirde emperyalistler ne yapmaya gelirler bu ülkelere? Yani köylülüğün parçalanması günümüze özgü bir "olay" değildir. Gerek Vietnam gerek Çin yarı-feodal ülkelerdir. Bu ne demektir? Köylülüğün parçalanması, yani kır proletaryasının, yoksul köylülüğün, orta köylülüğün ve kır kapitalistlerinin ortaya çıkması demek değil midir? Mao Zedung'un kitapları bu tahlillerle doludur. Köylülüğün toprak sorununu inkar etmek için bu kadar saçmalığa ne gerek var?

Daha sonra da "işçi sınıfı yoksul köylülüğün temel ittifakı" deniyor! Peki Çin'in Vietnam'ın temel ittifakı "zengin köylülükle mi" yani? Yukarıda söylediği "genel işçi-köylü ittifakı" bir cümle aşağıda "işte biz böyle savunuyoruz" diye tekrar etmek nedir acaba?

Mao şöyle diyor:

"Hiç toprağı olmayan ya da yetersiz toprağı sahip olan geniş köylü kitleleri, köylülük bölgelerin yarı-proletaryası Çin devriminin en büyük itici gücü proletaryanın tabii ve en güvenilir müttefiki"dir. (Seçme Eserler s. 323)

Emeğin Birliği yazarı, bizim gibi yeni sömürge ülkeleri, II. Bunalım Döneminin yarı-sömürge ülkelerinden ayırdetmek için, genel

işçi-köylü ittifakını reddetmiş, sonuçta da saçmalamıştır. E.B. demokratik devrimi sınıflar ittifakları ve görevleri açısından tamamen orjinal bir hale sokmuştur. Halbuki Dimitrov "kapitalistlerle toprak ağalarının egemenliğinin" yıkılmasından bahseder. E.B. orjinal demokratik devrimiyle neden direkt sosyalist devrimi savunmuyor, bu merak konusudur.

Son olarak E.B.'nin saçmalıklarla dolu "teorik" kitaplarının birinde (konumuzla ilgili) bir "kelime" yanlışlığını göstermekte yarar var. Çünkü o zaman E.B.'nin "teorik" saçmalıkları daha yakından görülecektir.

E.B. Dimitrov'dan bir alıntı yapıyor:

"Toprağın millileştirilmesine gelince, bu sorunun bizim şartlarımız içinde emek tarım kooperatif işletmelerinin gelişmesi için, pratik bir önem taşımayacağı görüşündeyiz; yani toprağın millileştirilmesi için mutlak bir şart olarak belirmiyor". (a.g.e. s.275)

E.B. şimdi bu alıntıyı yorumluyor:

"... Bulgaristan'da tarım kesiminde kamulaştırmanın millileştirmeden önce ve birinci planda geldiği... kolayca anlaşılır".(D.D.'de iki ayrı sınıfsal iktidar. s.97-98)

Pek öyle kolay anlaşılacak şeyler yok bu satırlarda. Millileştirmeye -kamulaştırma arasında "kelime" olarak fark dışında ne fark var ki, E.B. kamulaştırmanın millileştirmeden önce geldiğini söylüyor. E.B. "kolay anlaşılır" diyor ama, biz bundan saçmalığın dışında birşey anlamadık! Nitekim, Ser Yayınevi tarafından çıkarılan Seçme Eserler'de ise sözkonusu alıntı şöyledir:

"Toprağın kamulaştırılmasına gelince, bizim koşullarımızda ve kooperatif çiftliklerinin geliştirilmesiyle bunun pratik bir önem taşımayacağı görüşündeyiz, yani tarımımızın kalkınması ve makinalaşması için toprağın kamulaştırılmasını bir ön koşul olarak görmüyoruz." (Ser Yayınları, Seçme Eserler, Dimitrov, ikinci kitap s.218-219)

E.B.'nin önünde şimdi tek yol var: Millileştirme ile kamulaştırmanın Türkçe'de aynı şeyler olmadığını kanıtlayarak, yukarıdaki alıntının çeviri yanlışlığı olduğunu göstermek!

6. MİGROS KAMYONUNUN YİYECEKLERİ HALKA DAĞITILDI.

Geçtiğimiz Şubat ayında, Bayrampaşa'daki 6. Migros kamyonu

Devrimci Sol tarafından kaçırıldı ve yiyecekleri gecekondu bölgelerindeki halka dağıtıldı.

Eylemin amacı, pahalılığa, yokluğa karşı protesto sesini yükseltmek, zamların sorumlusu Vehbi Koç'a ait olan Migros'un yiyeceklerini yoksul halkımıza dağıtmaktı.

Gecekondu bölgelerinde, devrimcilerin önderliğinde halk yiyecekleri paylaştı. Daha sonra hırçına dönen oligarşi gecekondu bölgelerinde, ordu ve polis birlikleri vasıtasıyla, terör estirdi. Yoksul halkın evlerini tek tek aradı, evlerinde yiyecek bulundurma "suçunu" işleyen emekçiler gözaltına alındı.

Bu oligarşinin en küçük bir olay karşısında ne denli hırçınlaştığını ve halka karşı saldırıya geçtiğini gösteriyordu.

Devrimci Şiddet eylemleri halkın örgütlü gücüyle birleştiği zaman tam anlamıyla amacına ulaşabilir. Propaganda, ajitasyon, halkın dolaylı olarak eylemin propaganda alanında çekilmesi, devrimci şiddetin başarıya ulaşması için şarttır. Migros eylemi bunun bir örneğidir.

HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞMİŞ DEVRİMCİ
ŞİDDET YENİLMEZ

AFGANİSTAN, "Nüfuz Alanları Teorisi" ve "Sosyal Emperyalizm"

AFGANİSTAN ÜZERİNE EMPERYALİZMİN DEMAGOJİLERİ

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a müdahalesi, dünya çapında olduğu gibi, Türkiye'de de gerici güçlerin karşı-devrimci propagandalarını yoğunlaştırması için bir "vesile" oldu. ABD emperyalistleri, AET emperyalistleri ve Japon emperyalistleri, kendi işgalci-emperyalist politikalarını, işgal altında tuttukları ülkeleri, askeri müdahalelerini gözardı etmek için, birden "barışsever" oldular, "ulusların iç işlerine karışılmasını" dillerinden düşürmemeye başladılar. Elbetteki, emperyalist ülkeler, kendi işgali altındaki ülkeleri "hür", işgalleri altındaki ülkeleri de "işgal altında" veya "dikta rejimi" olarak yorumlamaktan tabii ne ola-

bilir? Barış havarisi demeçlerin arkasında yatan politika, emperyalist-işgalci politikadır. Pakistan'dan, Türkiye'ye, Mısır'a, Suudi Arabistan'a, Afrika ülkelerine, Latin Amerika ülkelerine kadar, onlarca ülkeyi gizli işgali altında tutan ABD'nin, Afganistan'daki Sovyet müdahalesine karşı "barışsever"kesilmesi, aslında, emperyalist politikasını Afgani-
stan'da uygulayamamasına dayanmaktadır. Daha dün, Şah'ın İran'ı - ABD'ye göre- "hür"dü, bugün ise Sovyet tehdidi altındadır, diktayla yönetilmektedir!

Bunlar herkesin bildiği gerçeklerdir. ülkemizde de, ABD'nin uşakları, AP'si, MHP'si, ordusu, tekelci sermayedarları, TRT'si, ülkemizin ABD'nin gizli işgali altında olmasını, yüzlerce üs altında bulunmasını bir kenara iterek "Sovyet işgali"ne karşı çıktılar, ulusların iç işlerine karışılmamasını istediler. Tıpkı ABD gibi, onun yerli uşakları da "Sovyet tehdidi", "işte Türkiye'de de böyle yapılacak" gibi boş hayali aldatmacalarla, ülkemizin ABD'nin sultası altında olmasının ne kadar "iyi" olacağını propagandasını yaptılar. ABD'nin, Nato'nun varlığının, sultanının "gerekli" olduğunu vurgulayıp durdular. ABD'nin ve emperyalistlerin uşaklarından başka bir şey beklemek elbette mümkün olamazdı, onlar köpekliklerinin gereğini yapmaktaydılar.

Bizim burada üzerinde durmak istediğimiz genel olarak Sol'un tavrıdır. Afganistan olayı vesilesiyle, bazı grupların dünyaya bakış açılarına, dünya çapında izledikleri politikalara değinmek yararlı olacaktır.

TKP VE YANDAŞLARININ "DEVİRİM" ANLAYIŞLARININ ÖRNEĞİ: AFGANİSTAN

Devrim'in gerçekleşmesini Sovyetler Birliği'ne bağlayan TKP ve yandaşları, Afganistan'daki iç darbeyi ve müdahaleyi, "devrim", "devrimin yeni aşaması", "proleter enternasyonalizmi" vb. olarak yorumlamışlardır.

Afganistan'da 1978'de gerçekleştirilen "Teraki darbesi" bir "devrim" miydi? Daha sonra bürokrasi ve orduya dayanan sivil askeri kesimin iç-klikler arası çatışmalarının bir yansıması olan Amin ve son olarak Karmal darbeleri bir "devrim" yahut ta "devrimin aşamaları" mıydı?

Eğer, aşağıdan yukarı halk hareketiyle, devlet mekanizmasının arçalanarak devrimin gerçekleştirilmesini savunan Leninizmin önderliğini kabul ediyorsak, böylesi bir "devrim" anlayışı, elbette savunulamaz. Biz bu "devrim" anlayışını "cuntasal devrim" yani, yukarıdan aşağıya, halka dayanmayan, belirli bir asker-sivil bürokrat kesime dayanan bir revizyonist "devrim modeli" diyoruz. Böylesi bir "cuntasal devrim" anlayışı, burjuva devlet mekanizmasını parçalayamaz. Sadece

bazı öğelerini değiştirir o kadar. "Cuntasal devrim" bu yüzden başarıya ulaşamaz, yeni emperyalistlerin komplolarına gebedir. Zayıftır, emperyalist müdahaleye karşı koyamaz.

TKP ve yandaşlarının Sovyetler Birliğinin bu politikasına bel bağlamaları, devrime olan inançsızlıklarını, oportünist yüzlerini açığa vurmaktadır. TKP bu politikaya bağlı olarak, sadece ve sadece SB'nin borozanlığını yapmakta, ordu ve bürokrasi içinde hazırlık çalışmaları yapmakta, ne zaman yapılacağı belli olmayan ayaklanma teorilerinin çığırtkanlıkları yapılmaktadır. Ayaklanma teorileriyle, SB'nin müdahalesine bel bağlama teorisi arasında sıkı bir bağ vardır. Ayaklanma ancak Sovyet desteğiyle gerçekleştirilebilecek birşeydir, TKP için, Türkiye'nin somut durumuna uygun uzun süreli silahlı halk savaşından kaçmak için, kendi gücüne güvensizliğin bir yansıması olarak, devrimi bir "yılarca bekleme" sürecine erteleyen "ayaklanma teorisi"nin, Sovyetler Birliğinin "cuntasal devrimi"ne bel bağlamaması elbette olanaksızdır. Kendi gücüne güvenmeyen, silahlı mücadeleden korkan siyasal gruplar, daima kendilerine güven verici bir güç bulmuşlardır. Kemalizm kuyrukçuluğu, ordu içinde kemalist cuntalar peşinde koşma, hep bu tip devrim anlayışlarının bir yansımasıydı. Bugün kendi gücüne güvensizliğin tipik örneğini TKP veriyor. SB'den gelecek "devrim"i bekliyerek, ayaklanma teorileriyle kendini avutarak...

Böylesine bir anlayışın Afganistan'daki "cuntasal devrim"i alkışlamasından tabii birşey olamaz. TKP'de öyle yapmaktadır. Tabii ki, yandaşları TİP, TSİP vs. de...

DEVRİMCİ YOL VE "NÜFUZ ALANLARI TEORİSİ"

Devrimci Yol'a göre, Afganistan'a SB'nin yaptığı müdahale, SB'nin revizyonist devrim anlayışının bir yansıması değildir; sorun daha ciddidir. Afganistan olayı, Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki nüfuz alanları çatışmasının bir yansımasıdır. SB ile ABD dünyayı kendi nüfuz alanlarını "genişletme" uğruna paylaşmaktadırlar. Afganistan olayı bu politikaların bir sonucudur. Sorunun, anti-emperyalizmle bir ilişkisi hiç mi hiç yoktur.

DY, bu görüşlerini, birkaç ay önce, Kürt hareketini incelerken açıklamıştı. Afganistan olayı bu görüşlerini "kanıtlayan" bir olay olmuştur.

Savunulan bu görüşlerin HK, HY gibi oportünist grupların görüşlerinden farklı bir yanı yoktur (Tek "fark", "sosyal emperyalizm" kavramıdır; D.Yol bu kavramın yerine, şimdilik, "nüfuz alanlarını

genişletme" kavramını kullanmaktadır).

Devrimci Yol'a göre SB ile ABD arasında savunduğu politika açısından hiçbir fark yoktur. Bu görüşünü kuvvetlendirmek için, DY, Mısır'ı örnek vermektedir.

"Enver Sedat, Mısır'ı Sovyet nüfuz alanından çıkarıp ABD nüfuz alanına rahatlıkla sokabilmiştir. İlerici, devrimci diye lanse edilen Mısır yöneticileri... hiç bir ciddi güçlükle karşılaşmadan gerici ve ABD yanlısı olabilmişlerdir." (DY, sayı 34)

D. Yol'un, burada söz konusu ettiği "ilerici" ve "devrimci"ler Nasır yanlılarıdır ve ona göre Nasır yanlıları ile (Sovyet yanlıları ile) Enver Sedat arasında bir fark yoktur. Öyle ki, zaten bu "ilericiler" hemen ABD yanlısı olmuşlardır.

"Sovyet yanlısı Nasır 'Sosyalizm'inin ABD yanlısı Sedat kapitalizminden hiç de farklı olmadığı..." (aynı yer)

Evet, Sovyetler Birliği'nin politikasının ABD politikasından bir farkı olmadığını anladık! Ama D.Yol, burada çok ileri gitmiş ve artık, Sovyetler Birliği ve ABD arasındaki nüfuz alınları çatışmasını izah ederken içteki sınıfsal değişimleri bile görmezlikten gelmektedir. Daha doğrusu, savunduğu politika, onu böylesi bir noktaya getirmiştir.

"Nasır ile Sedat arasında fark yokmuş"! Çünkü biri Sovyet yanlısı, biri de ABD yanlısı.

Nasır, Mısır'da küçük-burjuva radikal hareketinin önderidir; ve onun uyguladığı ekonomi-politika da, küçük burjuva sol milliyetçi politikaydı. Bu çıkmaz küçük-burjuva politikasını ve gücünü, gelişip güçlenen ve ABD'yle i içe olan Mısır tekelci burjuvazisi, Enver Sedat'ın başkan olmasıyla tasfiye etti, kırdı. Böylece Mısır, ABD'nin etki alanına girdi, yeni sömürge bir ülke oldu. Nasır ile Sedat arasında "fark bulmamak" için, ancak herşeyi iki nüfuz alanı için mücadele eden devletin politikasıyla açıklayan bir kafaya sahip olmak gerekirdi. Devrimci Yol'da artık tam bu kafadadır. Sormak gerekir, HK, HY farklı ne savunuyor? Yine sormak gerekir, Türkiye'de M. Kemal ile Adnan Menderes veya Demirel arasında bir fark yok mudur? Devrimci Yol'a göre olamaz! (Bir farkla, M.Kemal zamanında Sovyet nüfuz alanı politikasından sözedilemez). Aynı mantık, sorunlara bakış yönteminin, M. Kemal ile Menderes'i aynı kefeye koymak gibi bir sonuca varmasından başka yol yoktur.

Devrimci Yol'a göre, "ha SSCB olmuş, ha ABD" ne farkederek?

Afganistan olayında, bizi D.Yol'dan, HK'dan, HY'dan ayıran nokta işte buradadır. Bizim politikamız, hiçbir zaman, SSCB ile ABD'yi aynı kefeye koymaz. S. Birliği, revizyonist devrim anlayışındadır, bu görüşünü

-Örneğin Afganistan'da- hayata geçirmeye çalışmaktadır. Ama buna karşın SSCB, dünya çapında emperyalizm ve sosyalizm cepheleri

açısından, soruna bakıldığında sosyalizm tarafındadır. Bu yüzden, Afganistan olayını ABD ile SSCB arasındaki nüfuz alanı mücadelesi olarak yorumlamak, "ha SSCB, ha ABD" demek mümkün değildir; çünkü, nüfuz alanı mücadelesi, ancak ve ancak gerici-savunduğu politika ve içinde yer aldığı kamp itibarıyla- güçler arasında cereyan edebilir. Emperyalistler arası I. ve II. paylaşım savaşı, nüfuz alanlarını paylaşma savaşıydı. Bugün aynı şeyi, ABD ve SSCB için söylemek, herşeyden önce, SSCB'nin artık emperyalist kampta yer aldığını kabul etmek anlamına gelir. (*)

Dünyaya bakış açısı bakımından sorunun önemi buradadır. Bu yüzden D. Yol, tavrını açık koymuştur. SSCB'yi "nüfuz alanları" peşinde koşan bir ülke olarak gerici kampa sokmuş ve oportünistlerin safında yerini almıştır. D. Yol'un yeri, Halkın Kurtuluşu'nun, Halkın Yolu'nun yanıdır. Tek fark, DY'nin bugün "sosyal emperyalizm" kavramını söylemek için prova yapmasıdır. Üçüncü bir yol DY için artık kapanmıştır.

Oportünist saflardaki DY'nin Afganistan'ı bu mantığa göre yorumlaması çok doğaldır. Afganistan olayı, DY için SSCB ile ABD arasındaki nüfuz alanları kavgasıdır.

"Müdahale, Afgan halkları ve Afganistan toprakları üzerindeki SSCB ile ABD nüfuz alanı çatışmasının bir sonucudur."

Sorun bu şekilde ele alınamaz. S.B'nin revizyonist politikası, elbette, sonuna kadar eleştirilmeli ve bu politika teşhir edilmelidir. Ama, sorunu iki gerici güç arasında nüfuz alanları mücadelesi biçiminde yorumlamak, en genelde sosyalist saflar arasındaki, daha doğrusu emperyalizme karşı güçler arasındaki tartışmanın dışında ele almak demektir. Afganistan özeli değerlendirilirken, SB'nin politikasını eleştireyim diye, ABD'nin safına geçmeyi nasıl engelleyeceksin? D. Yol'a göre zaten bunun önemi kalmamıştır. İki gerici güç arasında mücadele vardır. Sorun böyle yorumlanamaz. SB'nin politikası eleştirilirken, en genelde, yani dünya çapında, emperyalizm ve anti-emperyalizm kamplaşmasının birinde yer almak lazımdır. SB'ni, bütün revizyonist politikasına karşın, anti-emperyalizm safında görmek ve eleştirmek, dünya çapındaki, anti-emperyalizm ve emperyalizm cepheleşmesi gerçeğine uygundur. Ama, SSCB'yi iki gerici-nüfuz alanı mücadelesi veren ülkelerden biri olarak görmek hangi gerçeğe uygundur?

Sorunun özü, dünya çapındaki güçler dengesini değerlendirmekteki farklılıklardadır. Devrimci Yol, tamamen oportünistlerin saflarından seslenmektedir. Geriye sadece, Küba'yı, Vietnam'ı, Angola'yı, Mozambik'i, G.Yemen'i, Filistin hareketini vb. Sovyet güdümünde "sosyal faşist" olarak nitelendirmek kalmıştır.

Devrimci Yol'un bu görüşleri, elbette kendi başına ortaya attığı

görüşler değildir; Birikim'den, Halkın Yolu'ndan, Halkın Kurtuluşu'ndan ödünç alınmadır.

Birikim şöyle diyor:

"SSCB devletinin Afganista'na doğrudan askeri müdahalesi onun izlediği "büyük güç" politikasının *mantiki sonucu, ürünüdür.*"

"Bir 'büyük devlet' politikası olarak ele alınıp yargılandığında, SSCB'nin tavrının öteki "büyük güç"lerinkinden -ABD'ninkinden, güçlü Avrupa devletlerinkinden, Japonya'ninkinden, Çin Halk Cumhuriyeti'ninkinden- hiç de farklı olmadığı görülecektir."

"Böyle bir 'büyük güç' olmanın ise birtakım gerekleri vardır... *Etki nüfuz alanını* mümkün olduğunca genişletmek" (Birikim, özel sayı:3)

Görüldüğü gibi, Devrimci Yol, tıki Birikim gibi düşünmektedir. Dünya "büyük güç"ler arasında paylaşılmaktadır. Ve SSCB bu paylaşmanın içindedir.

Devrimci Yol ve Birikim bu görüşlerinde yalnız değillerdir. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu'da yeni yolun yolcusudurlar.

"Bugün sosyal-emperyalistlerin Afganistan'a giriştikleri askeri işgal, onların bu siyasetlerinin bir devamı ve yeni bir örneğidir".

"Sovyetler Birliği'nin ABD'den hiçbir farkı yoktur. Her ikisi de halkla köleleştirmek, nüfuz alanlarını genişletmek için birbirleriyle yarışmakta, azgınca rekabet etmektedirler". (Parti Bayrağı, sayı 23)

Halkın Yolu ise 95. sayısında şöyle diyor:

"Sovyet Sosyal-Emperyalistlerinin Afganistan'da yaptıkları ve bugünkü işgalci konumlarıyla... Sosyal emeryalist bir ülkenin dış politikasının bütün açıklığıyla göstermektedir."

Şüphesiz, bu kervana daha bir çok oportünist grup dahil edilebilir. Fakat bu kadar yeterli sanıyoruz. Bu arada bütün çıplaklığıyla görüldüğü gibi, SSBC'nin ABD'den farkı olmadığı nüfus alanları için ABD ile bir mücadele içinde olduğu DY, Birikim, HY, HK, tarafından kabul edilmektedir. Tek biçimsel "fark" vardır: Aydınlik'ın D.Y.'a dost nasihatı olarak dediğı gibi, "adına koymak lazımdır" Ama durun bakalım, belki Devrimci Yol "fark"ını koymak için başka bir ad bulacak belki de!

*Mahir Çayan, Sosyalist Bloku, devrim ittifakları açısından do-laysız yedekler arasında sayar. Sosyalist blok bugün değişikliğe uğramıştır; Çin sosyalist blokun dışına çıkmıştır. Ama büyük S. Birliğı, sosyalist güçleri arasında yer almaktadır.

Tariş Direniş, Revizyonistlerin ve Reformistlerin Teslimiyetçi Yüzü

Faşist Demirel hükümeti, TARİŞ, Ant-Birlik gibi kooperatif birliklerini, tekelci sermayenin emrine vermek ve tamamen faşist askeri kışla fabrikaları haline getirmek için, kademeli planını Ocak ayının sonunda uygulamaya soktu.

22 Ocak'ta polis, "arama" yapmak bahanesiyle Tariş birliklerine saldırıya geçti. Arama sırasında karşılaştığı direniş bahane ederek, yüzlerce işçiyi gözaltına aldı. Bu saldırıdan amaç, işçileri işten atmak için bir bahane yaratmaktır.

23 Ocak'ta, TKP, Devrimci Yol, Devrimci Sendika Muhalefeti (HK ve HY), Devrimci Sol, Kurtuluş, TİP SGB gibi tüm siyasetlerin katılımıyla, Birliklere işçiler tarafından sahip çıkıldı. Direniş devam ederken ilk teslimiyetçi tavır DİSK yöneticilerinden geldi. Rıza Güven ve Rıdvan Budak, "25 Ocak'ta yapılan DİSK'in mitingiyle direnişin noktalandığını, ileride daha geniş çaplı direniş ve genel grev yapılacağını" söyleyerek, işçilerin direnişini kırmaya çalıştı. Bu iki reformist teslimiyetçi hakettiği dersi aldı. Fakat ilginç olan, reformistlerin bu direniş kırıcı çağrısına TKP'nin uymasındır. CHP ve TKP yanlıları böylece fabrikayı terketmeye başladılar. Daha sonra genel örgütsüzlükten, hiçbir grubun gerekli insiyatifi sağlayamamasından dolayı, *kendiliğinden* başlayan direniş sona erdi.

Devrimci Sol'un tavrı, gözaltına alınan işçiler serbest bırakılınca ve hiçbir işçinin işten atılmaması güvencesi alınana kadar direniş devam etmesi şeklindeydi.

Direnişin bu şekilde sona ermesi süresi içinde, İzmir'de korsan gösteriler, polis ekiplerine saldırma, karakol bombalama, kahve konuşmaları biçiminde eylemler Devrimci Sol tarafından gerçekleştirildi.

Bundan sonra hükümet ve işveren planının ikinci kısmını sahneye koydu. İşyerlerinin onarılması bahanesiyle, tüm işçilerin işyerlerini boşaltması duyurusu yapıldı. İşveren 1. direniş sırasında, işçilerin üretim aletlerini parçaladığı yalanını atarken, DİSK ve Tekstil'in tavrı, işçileri kesinlikle kendi başına bırakmak, teslimiyete çağırarak biçiminde olmuştur.

Birlik'lerde, örgütsüzlüğe rağmen, kendiliğinden de olsa, Şubat başında direniş başlatıldı. İşçilerin, Birlik'lerden çıkartılması Oligarşinin planının hayata geçmesi demektir.

Bu arada direnişe katılan diğer Sol gruplardaki ana tavır; kendi gruplarına siyasi prestij sağlamak biçiminde olmuştur. Bu tavır örgütsüzlüğün, direnişin zayıflamasının da ana nedenidir.

Birlik'lerin boşaltılması yani polisin, ordunun saldıracağı gün gibi açık olduğu için, Çimentepe halkı, Çiğli İpliğe giden yolu barikatlarla kapattı. Aynı şekilde diğer Birlik'lerin de çevresi var olan siyasetlerin gücü oranında tutuldu.

Polis, Ordu, tüm birlikleri bir anda ele geçiremeyeceğini anlayınca, tek tek birliklere saldırıp ele geçirme taktiği uyguladı. Ve bunu hayata geçirdi. Bornova 2 nolu üzüm, Alsancak 1 nolu üzüm fabrikalarında direniş kırılarak polisin eline geçti. Bu arada polisin gücünü bölmek için, İzmir'in sokaklarında, caddelerinde korsan, pankart, kahve konuşmaları, kepenk indirme gibi tüm siyasetlerin katıldığı eylemler yapılıyordu. AP İl binası baskını, şehir içinde yapılan eylemlerden biriydi. Ama ne yazık ki "Demokrat" bu eylemi, "düşündürücü" olarak yorumlayıp, kamuoyuna aktardı. Bu Devrimci Yol'un dar grup bağnazlığının bir örneğiydi.

Aynı günlerde Gültepe'de de, polisle sokak çatışmaları oluyor, belediye vasıtasıyla hoparlörlerle propaganda yapılıyordu.

Çiğli İplik, direnişin son halkasıydı. Ordu-Polis diğer vilayetlerden de getirdiği birlikleriyle tank, havan, roketatar vb. silahlarla Birlik'i sardı. İşçilere "teslim ol" çağrıları yapıldı.

DİSK'in reformist yöneticileri oligarşiyle aynı çağrıyı paylaştılar. Onlar da işçilere "teslim ol" çağrıları yaptı. DİSK'in bu çağrısına yine 500 kişilik TKP ve CHP'li işçi uydu. TKP, bu tavrıyla, bütün "direniş yapıyorum" çılgınlıklarına karşın pratikte, reformistlerin, CHP'nin kuyruğunda olduğunu pratikte gösteriyordu. TKP; eylem içinde, reformist, teslimiyetçi yüzünü açıkça ortaya koymuş ve oligarşiye beyaz bayrak çekmiştir. Bu, TKP'nin devrim anlayışını, pek güzel ortaya seren bir örnektir.

Fabrikada Devrimci Sol, Halkın Kurtuluş ve DK yanlıları di-rendiler. Sonuçta 1000'den fazla işçi gözaltına alındı, işkenceye çekildi.

Bundan sonraki günlerde ise, polis-ordu Çimentepe ve Gültepe'yi sardı, ev ev arama yaptı.

Tariş direnişi, devrimcilere zengin dersler vermektedir.

İlkönce şunu belirtmek gerekir ki, devrimcilerin örgütlülüğü, bu tip direnişlerde önderliği, inisiyatif ele geçirecek bir *esneklikte*, hareketlilikte olmalıdır. Tariş direnişi, hantal, hareketsiz örgütlenmenin, pratikte önderliği, inisiyatif sağlayamayacağını göstermiştir.

Tariş direnişi, sendika yönetimlerini elinde tutan reformist CHP'li ve de TKP'li yöneticilerin, sınıf uzlaşmacısı olduğunu, pratikte, egemen sınıflardan yana davrandığını ortaya koymuştur. Sendikalar, bu reformist ve revizyonistlerin elinde kaldığı sürece işçi sınıfı hareketi, bundan çok zarar görecektir ve gelişmesi önünde bir engel teşkil edecektir.

Tariş direniş, direnişe katılan HK, DY gibi grupların, kendi dar gruplarının propagandasını yapmak amacıyla hareket etmelerinin, hiçbir yarar sağlamadığını, tersine, direnişin gücünü böldüğünü de ortaya çıkarmıştır. "İşte kendi grubumun propagandası için fırsat" mantığıyla hareket eden DY, HK, aslında, kendi pasifizmlerini örtbas etmek sevdasındaaydılar.

İzmir'de sivil faşistlerin gücünün arttırılması, mahallelerin faşistlerin eline verilmesi düşünülmektedir. Sıkıyönetim ilan edilmesi, bu planı uygulamakta kolaylık sağlayacaktır.

Devrimcilerin görevleri asıl bundan sonra başlıyor.

İZMİR DEVRİMCİ SOL

ANT-BİRLİK

Direniş Yenilmeyecek!

Faşist Demirel yönetimi Ant-Birlik'i faşistleştirmek için ilk iş olarak faşist bir genel müdür atamıştır. Bu genel müdür, Ant-Birlik'teki yetkili sendikaların (Tekstil, Sos. İş, T. Gıda İş) işverenle imzaladıkları toplu sözleşme hükmlerini hiçe sayarak işe başlamış; bir tek boş kadrosu olmamasına rağmen 60-70 kişilik bir faşist grubu silahlandırarak "sivil savunma görevlisi" adı altında genel müdürlükte işe başlatarak, ilerici demokrat işçiler üzerine baskıyı terörü arttırmış hatta 1 işçinin ölümüne 3 işçinin de yaralanmasına neden olmuştur.

Bu faşist uygulamalar sonucu genel müdürlükte çalışan işçiler "iş ve can güvenliği" kalmadığı için genel müdürölük binasını işgal etmişler ve arkasından demokrat, yurtsever güçlerin de desteğiyle Ant-Birliğin tüm işyerlerinde direnişe geçilmiştir.

Ve "İş ve can güvenliği için toplu işçi kıyımlarına karşı" işverenin toplu sözleşmeleri tek taraflı bozmasından dolayı, Ant-Birliğin faşistleştirilmesine karşı Ant-Birlik işçilerinin başlattığı direniş 2 aya yaklaşmasına rağmen bin bir zorlukla hala sürüyor.

Direniş uzadıkça özellikle işçilerin maddi sıkıntısı da artmakta, bunu bilen oligarşi Tariş deneyinden aldığı bir takım derslerle, bir saldırıyla direniş kırımak yerine üretimin düşürölmesi, milli servetin çarçur edilmesi pahasına görüşmelere yanaşmayarak, direnişin kendiliğinden bu zorluklar karşısında kırılacağını amaçlamaktadır.

Bunun yanında oligarşi işçilerle Ant-Birlik'e ham madde veren

köylüler arasında kin ve nifak tohumları ekmeyi amaçlamaktadır. Tüm devrimci ve yurtsever güçler oligarşinin bu uzun vadeli hain ve sinsî politikasına karşı uyanık olmalı bu karşı-devrimci politikayı deşifre etmelidir.

Biz Devrimci Sol ve Devrimci İşçi Hareketi olarak direnişin başından bu yana bir takım eksikliklerimizle beraber en aktif bir biçimde yer aldık ve direniş süresince de direnişin yanında olacağız.

Kurtuluş'un Ant-Birlik'teki tavrı ise oldukça ilginçtir. "Antalya'da biz güçlüyüz direnişi biz götürüyoruz" mantığından hareketle pratiğe ilişkin bir takım önerilere sürekli kayıtsız kalma gibi bağınaz güç tavrını devam ettirmiş, birlik konusundaki samimiyetsizliğini ortaya koymuştur.

YAŞASIN ANT-BİRLİK İŞÇİLERİNİN YİĞİT DİRENİŞİ

ANT-BİRLİK İŞÇİLERİ

Tekel direnişi ve devrimci grupların tavrı

Cibali Tütün Fabrikasında işyeri temsilcisi Sebahattin Çakmak'ın faşistlerce katledilmesi üzerine, can güvenliğinin sağlanması ve faşistlerin işyerinden atılması için on bin Cevizli Sigara ve Maltepe Ambalaj işçisi direnişe başladı. Direniş devrimci işçilerin öncülüğünde sürdürüldü. Cevizli Sigara Fabrikası ve Maltepe Ambalaj işçileri bu direniş sırasında sivil faşistlerin saldırılarına uğradılar. 100 kadar Tekel işçisinin iş akdi feshedildi.

DİSK yöneticileri Tekel direnişi karşısında da teslimiyetçi, reformist yüzlerini gösterdiler. Direnişi bir an evvel sona erdirmeye, işverenle uzlaştırmaya çalıştılar. Bugüne kadar işçi sınıfına ekonomik istemli, yasalarla sınırlanmış mücadelelerin ötesinde birşey önermeyen DİSK'ten ancak bu beklenebilirdi.

Direnişin kendi inisiyatifinden çıktığını gören DİSK, mücadeleyi götüren devrimci işçilerin kendileri için korkulu rüya olmadan işten atılabilmesi için bir an önce direnişi bitirmeliydi. Onun için Tekel işçilerine Zafer kazanmışçasına "tamam uzlaştık, direnişi kaldırıyoruz" dediler. Ancak uzlaşılan, kabul edilen bir şey yoktu ortada. Tekel işçilerinin haklı isteklerinin hiçbirisi kabul edilmemişti. Devrimci işçiler buna karşı çıktılar. Ancak "Tekel direnişi bin yaşasın" diyen Kurtuluş; DİSK'in bu kararına uyarak Maltepe Sigara Ambalaj ve Cevizli Sigara

Fabrikalarında direnişini bitirdiler. Tekel işçilerinin yükselttiği anti-faşist direnişte DİSK'in kuyruğuna takılan Kurtuluş devrimcilerinin önerdiği eylem birliğine katılmasına rağmen, bu birlik içinde hep tavırsız ve ürkek davranmıştı.

Sonuçta, Tekel işçi direnişi, DİSK'in teslimiyetçi kararlarına boyun eğerek başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Tekel işçilerini, hiçbir talebini karşılamayan Tekel direnişinin başarısızlığının ana nedeni, önderliğin devrimci işçilerin *tamamıyla* elinde olmaması, çeşitli devrimci gruplar tarafından mücadelenin parçalanmış olarak sürdürülmesidir. Öyleki, Devrimci Yol, Kurtuluş, HK. vs. gruplar Tekel direnişine hep, kendi propagandaları açısından yaklaşmışlardır. Tekel işçi direnişi, bu nedenlerden ötürü yani devrimci önderliğin örgütsüzlüğü ve insiyatifi elinde tutamamasından ötürü başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

YAŞASIN TEKEL İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

'FHKC - askeri strateji'

FHKC, Marksist - Leninist bir örgüt olarak, silahlı mücadeleyi, halk savaşı (askeri) stratejisinin parçası olarak kabul etmektedir. Bu strateji, Filistinli kitlelerin karşı karşıya olduğu üçlü düşmanın (emperyalizm, siyonizm "İsrail" - Arap gericiliği) doğasını anlamamızdan doğmaktadır. Kitlelerimiz yarım yüzyıl boyunca bu düşmana karşı savaştı ve onun çıkarları ve amaçlarıyla aşına oldu. Halkımızın deneyiminden ve diğer devrimlerin özellikle Çin Hindi ve Küba, deneyimlerinden, Filistin'i kurtaracak olan savaşın yalnızca silahlı halk mücadelesiyle olabileceğini vurguladık. Bu mücadele, tüm arap kitlelerin, özellikle Filistin'e komşu olan Arap ülkelerindeki kitlelerin, seferberliğiyle desteklenen, işgal edilmiş toprakların içinde veya dışındaki Filistinli kitlelerin seferber edilmesine bağlıdır.

Uzun süreli halk savaşının nasıl olacağı ve Filistin ve Arap kitlelerin nasıl seferber edileceği konusundaki anlayışımıza daha açık bir bakış tarzı vermek için açık bir politik strateji çizilmek zorundadır. Bu strateji, düşman kampını dostlar kampından açıkça ayırmak ve bu temelde, askeri ve politik mücadelenin iki paralel saha olması gerektiğinden dolayı, politik stratejiye uygun açık bir askeri strateji oluşturmalıdır.

İdeolojik ve politik çizgilerimizi uzun süre önce tanımladık ve bundan dolayı, burada bu konuya girmeyeceğiz, bunun yerine, askeri

strateji konusuna bağlı kalacağız. Bizim açımızdan savaş, devrimin en st noktasıdır. Savaş, "politikanın küçük bir uzantısı" (1) ve "politika, sınıflar arası ilişkiler" (2) olduğuna göre, sınıf savaşı, sınıf mücadelesinin ve ayrıca ulusal mücadelenin de nihai sonucudur. Filistin davası açısından mücadele, dahil oldukları sınıflara bağlı olmaksızın bütün Filistin halkına karşı, Filistin'in Siyonistler tarafından işgalinin sonucu olarak ulusal mücadele biçimini almaktadır. Sınıf mücadelesi, Filistin'in kurtuluşu için verilen mücadelenin bir parçası olmakla birlikte bu aşamada ikincil bir rolü almaktadır.

Bu noktada düşmanın yeteneklerini tanımlayabilir ve mücadeleyi kazanmada büyük bir rol oynayan Filistin ve Arap yeteneklerini seferber etmede izlenecek yolu çizebiliriz.

İSRAİL ASKERİ STRATEJİSİ :

"İsrail"in emperyalist sistemin bir parçası olarak, subjektif koşullara hazırlanmaya yarayan kendi politik stratejisi vardır; ki, bundan sonra, politik amaçlarına ulaşmak için askeri stratejisini kullanır. Bir rnek olarak, İsrail'in Mart 1978'de Güney Lübnan'ı işgalini gösterebiliriz ki, bu Mısır ve "İsrail" arasında ayrı "barış" görüşmelerini izlemiştir.

İsrail askeri stratejisi, ABD tarafından nderliği yapılan emperyalist kamptan aldığı politik, malzeme ve mali yardıma son derece bağımlıdır. Emperyalizm tarafından "İsrail"e verilen bu yardım ikisi (emperyalizm ve İsrail .N.) arasındaki ilişkileri güçlendirmekte ve kapitalist ekonomi için hayati olarak nitelendirilen bölgede emperyalist çıkarları korumada İsrail'in rolünün önemini arttırmaktadır. Bu yardım 1967 savaşı esnasında ve 1973'de (yani ABD'nin "İsrail"e silah cephane ve en önemlisi "İsrail" için savaşmak amacıyla askere alınan Amerikalıları ulaştırabilmesi için bir hava köprüsü kurduğu dönemde) daha da açık bir şekilde gözler önüne serildi.

"İsrail", her zaman kendi lehine olan güçler dengesini koruma politikası izlemektedir. Bu, saldırı silahlarındaki sürekli gelişimle bütünleşmektedir ; uçaklar, tanklar, özel ordular, askeri önderliğinin ve erlerinin askeri verimliliğinin artması, son model teknik ve askeri yöntemleri ve son model silahları kullanması.

"İsrail", bir cephede teknolojik üstünlüğünü kullanırken, diğer cephelerde savunma yöntemleri oluşturarak ve ana cephede kazandıktan sonra ordularını hızla diğer cephelere naklederek gerekli darbeleri yapma yöntemini uygulamaktadır. 4 Arap- İsrail savaşı boyunca "İsrail" hiçbir zaman kendi bölgesinde savaşmadı, fakat savaşı rakibinin toprağına nakletme tekniğini kullandı. Bu yöntemin 2 işlevi vardır; birincisi, İsrail'in insani ve ekonomik kayıplarını azaltır,

ikincisi ordunun moralini yükseltir.

İsrail askeri stratejisinin amacı, Siyonist mevcudiyetin korunmasını başarmaktır. Bugüne kadar "İsrail", hesaplı genişleme ile ve militarize bir toplum yaratarak bu amaca ulaşmaya çalıştı. Bu, tüm ekonomik ve bilimsel faaliyetlerin, savaş gereksinimleri doğrultusunda olmasını zorunlu kıldı. Siyonist güçler ekonomiyi koruyabildiler, ama onu, belirli bir noktadan öteye götüremediler, çünkü bu, kendi ürünlerinin bu ülkelerdeki pazarını güçlendirmek ve genişletmek için komşu Arap ülkeleriyle bir "barış" anlaşmasını zorunlu kılmaktaydı. "İsrail" emperyalist blokun bir parçası ve o bölgede onun en güçlü aleti olarak, bölgede herhangi bir devrimci gücün gelişimine, özellikle halk savaşının gelişimine karşı koyacak olan güçtür. Halk savaşının gelişmesi bölgedeki dengesizliği artırır, ki bu da "İsrail'e daha az göç ve askeri gücünü koruyabilmesi için daha az ekonomik güç demektir.

Bu, Güney Lübnan Halkı'na ve Lübnanlı Yurtsever Hareket güçlerine karşı yapılan saldırıları açıklamaktadır; çünkü bunlar (Güney Lübnan halkı ve Lübnanlı Yurtsever Hareket güçleri - Ç.N.), Filistin Direnişi'nin halk savaşının gelişmesi için verimli bir temel oluşturmaktadır.

HALK SAVAŞI

Yukarıda bahsedilenlerden, Direnişin temel askeri gücü ülke dışında gelişirken, Filistin Direnişinin, kendisinden daha iyi donanmış, daha güçlü ve en önemlisi ülkeyi (Filistin'i) işgal eden bir düşmanla karşı karşıya olduğunu görüyoruz. Bu düşmana nasıl karşı konacağı ve düşmanın nasıl yenileceği şimdi tartışacağımız konudur.

"İsrail", çok sınırlı bir insan gücüne sahip ve coğrafi açıdan küçük olan bir ülkedir. Bu, onun uzun süreli bir halk savaşına karşı koymasını olanaksız kılar, çünkü böyle bir savaş onun ekonomik ve askeri mukavemetini yok edecektir. Yani uzun süreli bir halk savaşı, Filistin Direnişinin izlemesi gereken doğru yoldur. Fakat, zafere ulaşmış herhangi bir kurtuluş hareketinin stratejisini kopya etmek tehlikelidir. Çünkü bu, mevcut durumun özgül koşullarına uygunluk teşkil etmesi gerektiğinden dolayı, halk savaşının gerçek ilkelerinin tamamen gözardı edilmesi demektir. Bundan ziyade ilk adım, herhangi bir ulusal kurtuluş savaşının objektif ve subjektif gereklilikleriyle aşına olmalıdır. Filistin Devrimi için bu gereklilikler şunlardır :

- Proleter ideolojisiyle bir parti önderliğinde ortak düşmana karşı Birleşik Ulusal Cephe'yi oluşturmak,

- Kitleleri toptan bir halk devrimi için seferber etmek. Bu, "kitleler içinde en büyük gücü oluşturan savaş kazanacağı" (3) için sömürgecilere karşı silahlı mücadele vermenin ön koşuludur.

- Tüm kurtuluş hareketleri, işçi sınıfı partileri ve sosyalist ülkel-

erle, düşmana karşı geniş bir mücadele ittifakı oluşturmak.

Bu koşullar geneldir. Fakat Filistin Devrimi için özel bir önem taşımaktadırlar. Bu, direniş'in ana mevcudiyetinin Filistin'in dışında olması gerçeğinden ve bunun sonuçlarından, özellikle sürekli Arap gerici baskısına vuracağı darbeden ötürüdür.

Halk savaşı 3 aşamadan geçer. Birincisi düşmanın stratejik saldırısı ve saldırıya uğrayanın stratejik savunmasıdır. Filistin halkı için bu aşama, Filistin'in sömürgeleştirilmesi ile gerçekleşmiştir, fakat düşmanın, diğer Arap ülkelerine, en son olarak Lübnan'a doğru ilerlemesi gerçekte durmamıştır. Filistin'e komşu Arap ülkelerinden birisinde yurtsever bir rejimin kurulması durumunda "İsrail", Filistin direnişine stratejik bir müttefik olabilecek olan gelişen devrimi yoketmek için, Lübnan'a olduğu gibi, bu ülkeye de saldıracaktır. Bu durumda direniş, sabit konulu savaş gibi diğer biçimler ikincil dereceye düşerken hareketli (seyyar) savaş vasıtasıyla kendini koruyabilir ve saldırıyı göğüsleyebilir.

Bu aşamada Birleşik Ulusal Cephe'nin oluşturulması, son derece önemlidir, çünkü halk savaşı, kitlelerin seferber edilmesine ve bilinçlerinin, verdikleri mücadelenin doğasını kavrayacak düzeye yükseltilmesine bağlıdır. Devrimde çıkarı olan tüm güçler ortak düşmana karşı savaşa katıldıkları takdirde, bu tip bir seferberliğe ulaşılması olanaksız olacaktır. Devrimci güçlerin düşmana karşı koymak için ortak bir politik ve askeri çizgi ile bir cephe içinde birliği, kitlelerin seferber edilmesi amacıyla sarf ettikleri gayreti yönlendirmek için önkoşuldur. Devrimci güçler, düşmanın teknolojik üstünlüğüne, bilinçli kitlelerle karşı koymalı ve bundan sonra "savaşa girebilecek durumda olmalıdır, çünkü kitleler niçin savaştıklarını artık biliyorlardır. (4).

Halk savaşının ikinci aşaması, güçlerin dengelenmesi aşamasıdır. Bu aşamada düşman, sınırlı sayıdaki ordularından ve karşılaştığı direnişten dolayı, saldırılarını durdurmaya ve işgal bölgelerindeki otoritesini yeniden güçlendirme aşamasına geçmeye zorlanacaktır. Bu aşamada devrimci güçler stratejik saldırı için hazırlık yapmaktadır. Bu aşama, stratejik yerleşim dönemi olarak da adlandırılabilir.

Düşman, işgal edilmiş bölgelerin kaynaklarını ve ekonomik faydalarını çalma ve sömürme işini basitleştirmek amacıyla bu bölgelerde çeşitli tipte otoriteler kurmak ve suni sınırlar yaratmak için tavırlarını deneyecek ve güçlendirecektir. Diğer yandan devrimci güçler, kendi kontrolleri ve işgal edilmiş bölgelerdeki güçlerini seferber etmek, düşmana karşı mücadeleyi yükseltmek ve üslerini yeniden kurmak için denge durumundan azami derecede faydalanacaktır. Önceden tayin edilemeyen uzun bir dönem olan halk savaşının bu aşamasında devrimci güçler, düşman bölgelerin en ücra köşelerine kadar girerek,

geri çekilmeye zorlayarak, çeşitli katmanları arasında karışıklık yaratarak ve moralini zayıflatarak, düşman ordularına karşı gerilla savaşını yürütecektir. Bu aşamada devrimci güçler, kurtarılmış bölgeleri korumak ve gerilla savaşını desteklemek için düzenli bir ordu oluşturabilirler. Bu aşamada ülke 3 kısma bölünecektir. Düşman tarafından kontrol edilen bölgeler, devrimci güçler tarafından kontrol edilen bölgeler ve üzerinde her iki tarafın da savaştığı bölgeler. Birleşik Ulusal Cephe'nin rolü bu aşamada büyük önem taşıyacaktır, ki bu dönem zafer yolunda en önemli, hassas ve hazırlık dönemi olarak nitelendirilir. Yaygın ve derin bir politik seferberlik olmaksızın ve Birleşik Ulusal Cephe'yi, sadece politik partilerin üyeleri ve komiteler için değil fakat tüm ordu ve tüm halk için bir cephe yapmaksızın savaşı kazanmak olanaksız olacağından dolayı, devrimci güçler büyük bir görevi üstleneceklerdir.

Üçüncü aşama, düşmanın stratejik savunma, devrim güçlerinin ise stratejik saldırıda olduğu aşamadır. Bu aşamada gerilla savaşı, içteki üslerini cepheye dönüştürmek ve durmaksızın savaşmak için düşman tarafından işgal edilmiş tüm bölgelerde hızla gelişir. Savaşın görünüşü gerilla savaşıdan hareketli savaşa doğru hızla değişir, fakat bu kez birinci aşamadakinden çok daha büyük bir alanda cereyan eder. Gerilla savaşının hareketli savaşa doğru gelişmesi, gerilla savaşının terkedileceği anlamına gelmez, tam tersine, hareketli savaşın önceliği olmasına rağmen, bu iki metod birbirini destekleyecek şekilde kullanılır. Aynı zamanda ordu, kurtarılmış bölgelerdeki devrimci otoriteyi güçlendirmek ve korumak ve saldıran gerilla birimleri ile hareketli güçlerin birimlerini desteklemek için kullanılır.

FİLİSTİN MÜCADELESİ

Bununla şunu söyleyebiliriz ki, doğru politik ve askeri çizgi, kesinlikle devrimi zafere ulaştıracaktır. Geriye kalanlar, Filistin mücadelesine önderlik etmek veya onun analizini yapmak isteyen bir kişi tarafından anlaşılması ve açığa kavuşturulması gereken özgül konulardır. Filistin'in kurtuluşu için verilen halk savaşı, işgalci düşman "İsrail"in genişlemesi henüz kontrol altına alınamadığından dolayı, hala birinci aşamadadır. Diğer yandan Filistin Direnişi, halk savaşının ikinci aşamasının başlangıç safhası için, gerilla savaşının taktiksel bir saldırı özelliğinde geliştirmiştir. Bu, devrimimizin durumunun özgüllüğünden dolayıdır. Özelde, hali hazırda Filistin Direnişinin silahlı mevcudiyetinin ağırlıklı olarak Filistin dışında olduğunu gözönünde tutarak, işgal edilmiş toprakların içinden ve dışından düşmana karşı nasıl silahlı mücadele verileceği sorunuyla uğraşmalıyız.

Komşu Arap ülkelerinden Siyonist mevcudiyete karşı sürekli bir

savaş verilmelidir. Bu, Filistin halkının hakkıdır ve tartışma ve pazarlık konusu edilemez. Tarihsel olarak Arap gericiliği, Ürdün'de ve son olarak Lübnan'daki mevcudiyetimize son vermeyi amaçlayan faşist girişimlerde Arap gericiliği bu hakkımızı engellemek için çalıştı. Filistin Devrimi'nin bu hakkı askeri olarak kullanma olasılığı siyonist düşmana karşı bölgeyi bir savaş alanına döndürme isteğinde olan Arap kitlelerle ve onların ilerici güçleriyle yapılacak bir politik ittifaka bağlıdır.

Anavatanımızın dışındaki silahlı bir direniş olarak bizler, mücadelemizi sadece bu düşmanla savaşma yöntemiyle sınırlandıramayız. Bundan ziyade savaşın ağırlığını işgal edilmiş toprakların içine kaydırmalı ve Filistin'deki kasaba ve şehirlerin içinde silahlı mücadele ilkelerini geliştirmeliyiz. Bu, İsrail ordusunun ve polis-inin güvenlik önlemlerine sızma yeteneği gerektirir ki, bu belirli bir noktaya kadar Filistin Direnişi tarafından başarılmıştır. Diğer zorunluluk devrimin ihtiyaçlarını ve onun kitleler arasında uzun vadeli desteğini oluşturmak için Filistin dağlarında üsler bulmak ve işgal edilmiş topraklardaki kitlelerle sağlam ilişkiler kurmaktır. Devrim, bir yanda kitleleri seferber edebilen diğer yanda kendi gerilla gruplarını oluşturabilen kadroları yaratmalıdır.

Böylece, Filistin'in tam kurtuluşu yolunda izlenmesi gereken ve izlenecek olan yol konusundaki anlayışımızı neticelendirebiliriz. Bu aşamada Filistin mücadelesini değerlendirirken, 1965'de yeniden doğan Direniş'in çok kritik bir aşamadan geçmekte olduğunu ve en tehlikeli ihanetle karşı karşıya olduğunu söyleyebiliriz. Siyonist düşman, ABD'nin nezareti altında Sedat resmiyle yaptığı anlaşma vasıtasıyla, Filistin Direnişi'ni tasfiye etme amacı için politik hazırlıklar yapmıştır. Güney Lübnan'a yapılan saldırıların artması onun askeri düzeydeki planlarının ciddiyetinin önemini göstermektedir.

Bundan gerekli kitle seferberliğini gerçekleştirmek bu aşamayı göğüsleyecek tek bir birleşik askeri taktik çizmek için, pratikte Filistin Ulusal Birliğinin önemini görebiliriz. Lübnan'da Siyonist saldırılarla tehdit edilen kitlelerin toplu seferberliği, bizim Lübnan Yurtsever Hareketiyle işbirliğimizi gerektirmektedir ki bu Lübnan'daki mücadelede Lübnan Yurtsever hareketi'nin önder güç olması ve bunun ağırlıklı olarak Filistin Direnişi tarafından desteklenmesi anlayışına dayanmalıdır. Bu ittifak, Filistinli ve Lübnanlı kitlelerin, kendi mevcudiyetlerine kasteden bu planları reddetmeleri ve karşı koymaları için gerekli koşulları yaratacaktır.

(1) Lenin, Toplu eserler, Fransızca baskı, cilt 22, sayfa 222

(2) a.g.e. cilt 32, sayfa 238

(3) Lenin, Kasım 1919

(4) Lenin, cilt 29 a.g.e. sayfa 62

DEMİR DÖKÜMDE DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ GELİŞİYOR

Şube seçimlerinde Devrimci İşçi Hareketi olarak başkanlık seçimlerinde boş oy kullanıp bağımsız yönetim kurulu adayları gösterdik. Çünkü seçime katılan iki listede faydacı anlayışla oluşturulmuştu ve biz, sus payı verilerek kendi tutarsızlıklarına ortak edilmeye çalışılıyorduk. Seçimleri CHP'lilerin önderliğinde hazırlanan liste kazandı.

Kongrede Aydınlık Gazetesinden gelen muhabirin söz hakkı istemesi karşısında yapılan oylamada bir tek olumlu oy alamaması ve başkanlık seçimlerinin son turunda boş oyların artması ve TEK YOL DEVRİM yazılı pusulalar şekline dönüşmesi dikkat çekiciydi.

Demir Döküm'de yapılan seçimlerden Devrimci İşçi Hareketi güçlenerek çıkmıştır ve süreç içerisinde eksikliklerini tamamlayarak daha da güçlenecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM !

YAŞASIN DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ !

KASIMPAŞA'DA İKİ DEVİRİMCİNİN DÖVÜLMESİ VE OLİGARŞİNİN İĞRENÇ DEMOGOJİSİ

Şubat ayı içinde, Kasımpaşa'da iki devrimcinin "halk" tarafından dövüldüğü, hatta polis yetişmese linç edileceği biçiminde tüm burjuva gazetelerinde büyük manşetli haberler yer aldı. Olayın nedeni ise, bir nalburdan "zorla" boya alınmak istemesi imiş!

Evet, iki devrimci, Nalburcudada bulunan 6 gerici tarafından dövülmüştür; ama bu devrimcilerin "halk" tarafından linç edilmesi olayı değildir. Sadece gericilerin devrimcileri dövmesi olayıdır. Devrimciler buna rağmen gerici dahi olsa, bunları silahla etkisizleştirmemişlerdir. Bu şekildeki bir olay, oligarşinin gazeteleri tarafından çarpıtılarak verilmiştir. Bunun amacı ortadadır. Devrimcileri, halktan soyutlamak, halkı

devrimcilere karşı gerici tarzda şartlandırmak.

Bu yüzden devrimciler, bağış toplama, yardım alma biçimindeki çalışmalarda son derece dikkatli olmalı, oligarşinin iğrenç demogoji alanına girmemek için titiz davranmalıdırlar. Şu iyi bilinmelidir ki, devrimciler hiçbir zaman orta kesimden (gerici dahi olsa) gasp yoluyla para veya mal alma gibi eylemlerden yana değillerdir. Bu konudaki çalışmalarda gasp yolu değil, gönüllü olarak yardım etme yolu devrimcilerin temel yöntemidir

Devrimcilerin bu tavrı bilindiği halde, oligarşi, herhangi bir olayı bahane ederek, devrimcileri, "zor"la haraç toplayan gangasterler durumuna düşürmek istemektedir. Kasımpaşa'daki olay da işte bunun tipik örneğidir. Devrimciler, Kasımpaşa'daki olaydan gerekli dersleri çıkartarak, "bağış toplama" çalışmalarında titiz olmalı ve karşı devrimcilerin oyununa gelmemelidirler.

Gericiler, devrimcilere karşı olan bağınaz tutumlarından ötürü affedilmeyecektir.

HALK EKMEK DİRENİŞİ BAŞARIYA ULAŞTI

Halk Ekmek Fabrikası İstanbul Belediyesine bağlı bir işyeridir. Halk Ekmek'te çalışan 350 işçi İstanbul'un ekmek ihtiyacının önemli bir kesimini karşılar. Dolayısıyla Halk Ekmek Fabrikası'nın varlığı büyük fırın sahiplerini rahatsız eder. İşte bu nedenle Halk Ekmek Fabrikası üzerine bir takım oyunlar sürekli olarak tezgahlanmaya çalışılır.

Halk Ekmek Fabrikası işçileri Şubat ayının başlarına kadar gerek işverenle ve gerekse DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasının Makina Sanayi Şubesi yöneticileriyle olan ilişkilerinde bir takım istekler ileri sürmüşlerdir. Neydi bu istekler? halk Ekmek işçileri İstanbul Belediyesi ile Genel-İş arasında yapılan toplu iş sözleşmesinde belediye işçilerine sağlanan hakların aynen kendilerine de tanınmasını istiyorlardı. Bu nedenle Devrimci İşçi Hareketi önderliğinde, Halk Ekmek işçileri 1 Şubat'ta direnişe geçtiler. Sendika yöneticileri ilgilenmese bile işçilerin devrimci önderlikle neler yapabileceğini Halk ekmek işçileri bir kere daha gösterdi.

Bir hafta süren direniş sonucunda Halk ekmek işçileri taleplerini kabul ettirdiler ve direniş sona erdi.

Tam kapasite ile çalıştığı takdirde İstanbul'un ekmek ihtiyacının yarısını karşılayabilecek nitelikte olan Halk Ekmek Fabrikası üzerinde

büyük fırın sahipleri adına işveren tarafından oyun oynanmaya devam ediliyor.

MÜCADELEMİZ SÜRECEKTİR !
DEVRİMCİ HALK EKMEK İŞÇİLERİ

DAVUTPAŞA ASKERİ CEZAEVİNDE SİYASİ TUTUKLULAR İNSANLIK DIŞI YAŞAM KOŞULLARI ALTINDA TUTULUYOR

Bizler Davutpaşa tutukevinde bulunan siyasi tutuklularız. Selimiye askeri tutukevinde her türlü sağlık koşullarından yoksun, salgın hastalıklı, havasız ve rutubetli ortamın düzeltilmesi, bize yapılan insanlık dışı muamelenin düzeltilmesi amacıyla açlık grevine ve katılmayan yüzlerce kişiyi yıldırım amacıyla Selimiye tutukeviden buraya sürgün edildik. Buraya geldiğimizde karşımıza çıkan manzara hiç de Selimiye'den farklı değildi, hatta birçok hakkımız da kasıtlı olarak elimizden alınmıştır.

İçinde bulunduğumuz ortam şudur:

Koşuşlar elli kişi olup tüm yataklar yerde betonun üzerindedir, üstünde çarşaf, battaniye, yastık, nevresim olmadığı gibi camlar kırık kalorifer yanmamaktadır. Tavan akmaktadır. Yaralı ve hasta arkadaşlar kasıtlı olarak bakılmamakta (Burada mı yaralandı, bizmi yaraladık?) gibi sözler cezaevi yetkilileri tarafından söylenmekte ve arkadaşlar ölüme terk edilmektedir.

Koşuşumuzda her türlü salgın hastalık (bit, uyuz, tüberküloz) ve her türlü haşere mevcuttur. Su verilmediğinden dolayı bırakalım banyo yapmayı elimizi yüzümüzü yıkıyamıyor, tuvaletler tıkalı olduğundan ihtiyacımızı gideremiyoruz. Zaten buna pek gereksinmemiz yok. Çünkü kişi başına günde bir asker tayını bile düşmüyor. Yemekler soğuk ve sağlık kuralına aykırıdır. Bu sorunlarımızı tutukevi yönetimine ilettiğimizde, hakarete maruz kalmaktayız. Yani kısacası burada kamuoyunun ilgisinden yoksun insanlıkla bağdaşmayan bir yaşam sürmekteyiz.

Halkımızın ve kamuoyunun bilgisine sunarız.

Davutpaşa Askeri Tutukevi Siyasi Tutukluları

OLİGARŞİ "ARAMA" PARAVANASI ALTINDA HALKA SALDIRIYOR

5 Mart 1980 günü banka soygununun yapıldığı 9.30'dan sonra Uğur Gür ve diğer I. Şube ekipleri tüm Tahtakale, Eminönü, Mercan'da arama yaparken, çok miktarda "sivil", Süleymaniye'deki kahvelerde tertibat aldılar. Şehzadebaşında akşama kadar askeri reolar içlerinde askerlerle, giderek artan sayılarıyla yığınak yaptılar. Akşam 18'e doğru süleymaniye ve Tahtakale 'nin tüm giriş ve çıkışları piyade askeri birliklerince tutuldu. Süleymaniye kesimine giriş serbest, çıkış yasaktı. İsrarla çıkmak isteyenler, bilhassa çocuklar dövülmeye başlandı. Önceden üstlerine "dolduruşa getirmiş " mavi bereli birlikler de aramayı yürütüyorlardı. Önce kahveleri bastılar. Öz Zafer Kıraathanesinin masa, sandalye ve diğer eşyaları kırılıp dökülerek yola atıldı. İçerdeki yaşlı halk dahil herkes, çılgına dönmüş mavi berelilerin "tüfeklere mermi vererek" psikolojik baskısıyla saatlerce ayakta, elleri kaflarında bekletildi. Kahve aranması sırasından kahevcinin paraları askerlerce yağma edildi. Ayakta bekletilen halka dipçik, tekme, yumruk ile meydan dayaağı atılarak cami duvarına dizildi. Bu arada kimlikler ceketinin ya da paltosunun cebinde kalmış ve paltoları kahvede olanların bu eşyalarını almalarına izin verilmedi ve kimliksizler diye fazladan dayak yediler. Yaşlılar ağıza alınmayacak küfürlerle hakarete uğradılar.

Yine cami karşısındaki sırada bulunan bir lokantanın kapısı açılmıyor gerekçesiyle camları kırılarak içeri girildi. İçerdeki eşyaları tahrip edildi ve kasadaki 7.000 lira askerlerce yağma edildi. Lokanta toplam 25.000 liralık maddi hasar gördü. İki gün tamirat dolayısıyla iş yapamadı.

Bekar hanlarının aranmasında içerde insan olmayan tüm odalara kapıları ve penceleri kırılarak girildi. Tüm bekar odalarındaki yatak ve eşyalar talan edilerek binlerce liralık maddi hasara yol açtılar. Bekar hanlarında kim varsa (genç, yaşlı, çocuk) herkes önce mavi bereli dipçikleriyle kovalanarak cami önüne koşturuldu. Burada ki meydan dayaağı ve küfürlerden sonra bekletilmeye başladı. Bu dayaklar sırasında dipçiklerle birçok kişinin kafası yarıldı, sırt, kolları, bacakları yaralandı. Bir gencin ağzındaki dişleri kırıldı. Gözü kör olma tehlikesi atlattı. bir gencin tekmelerle bacakları kırıldı.

Süleymaniye'deki aile evleri de sadistçe basıldı. Genç kadınlar yerlerde sürünerek reolarar dolduruldu. Yaşlı kadın ve ufak çocukların dışında aileler karı-koca binbaşıya yalvararak evde 1 yaşında hasta çocuklarının olduğunu, bırakmaları gerektiğini, suzsuz, olduklarını

söyleyince, binbaşı "Biz suçluları bulmak için bunu yapıyoruz, siz de devlete yardımcı olun" cevabını verdi. kadın feryat etti "siz ne zaman suçluları bulmak için bunu yapıyorsunuz, allah topununuzun belasını versin". Karı- koca bu hareketleriyle dayak yiyorlar fazladan.

Toplama işlemi gece 12'ye kadar devam etti. Gece çalışan işyerlerindeki işçiler de sorgusuz sualsiz sille tokat gözaltına alındı. Uykuda olanlar pijama ve donlarıyla reolra dolduruldu.

500 Evler dolu kışlaya getirilen toplam 8.000 Süleymaniyeli alanlara balık istifi dolduruldu. Getirilene kadar yenilen dayak ve hakaret devam ediyordu. Sakallı olanların sakalları makasla kesiliyordu. Ayağında şalvar olan erkeklerin şalvarı makasla önden ve arkadan kesilerek gülünç durumlar yaratılıyordu. Aynı gece saat 03.00'de sorgulaması biten 4-5 bin kişi "500 Evlerden" salıverme işlemi devam etti. En son 2 bin kişi gözzaltında tutulmaya devam edildi. Bir gün sonra onlar da bırakıldı. İçerde 91 kişi kaldı. onların da 9'u tutuklanarak diğerleri bırakıldı.

Arama yapılacağı gün Eekip otolarıyla dolaşan polis halkı muhbirliğe ve anarşistleri teslim etmeye çağırdı. Anarşistlerin Süleymaniyede saklandıkları anons edildi, eşkalleri tarif edilerek teslim edilmeleri istendi.

Aynı anda Galata Köprüsü saatlerce trafiğe kesildi ve yoldan geçen otobüslerdeki tüm genç kızlar anarşist eşkaline uyduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Sefere çıkan ada ve Kadıköy Üsküdar vapurları alıkondur, yolcular saatlerce gözaltında tutuldu.

Aramalar sonrası günlerce ağızdan düşmeyen acı bir anı oldu, halka, 7'den 70'e herkes günlerce oligarşinin bu hayasızca saldırı ve tahakkümünü lanetledi her oturduğu yerde, her konuşmada. Bütün bu baskılara rağmen devrimcileri ihbar eden bir tek kişiye rastlanılmadı. Bilhassa bazı yayın, kitap, bildiri vs. bulunmasından sonra dayak atarak devrimci arayan askerler halktan bir kelime dahi alamadılar.

Gültepe'de ordu-polis genel arama yaptı

18 Mart günü, İstanbul Gültepe'de, oligarşi halka karşı sürdürdüğü saldırı kampanyasını, sokağa çıkma yasağı ilan ederek genel aramayla sürdürdü. Daha öncede yoksul halkın oturduğu bu gecekondu bölgesi defalarca aranmıştı. Bu aramalarda polis tedirginliğinden ve korkusundan dolayı birbirini silahla yaralaması gibi olaylar

da olmuş ama bunlar kamuoyuna "polise saldırı oldu" biçiminde yansıtılmış polisin, jandarmanın korkaklığı gizlenmeye çalışmıştır. Polis ve jandarmalar saldırı kampanyası gereği, sokakta yürüyen emekçileri, istediği zaman "şüpheli şahıs" diye arıyor, kahvelere baskın üzerine baskın düzenleyip, rastgele emekçi gençler, karakollara, I. şubeye, askeri cezaevlerine götürülüyordu. Bu saldırı halen, istanbul'un bütün gecekondu semtlerinde olduğu gibi, Gültepe 'de de devam etmektedir.

İşte, Gültepe'deki "genel arama" bunun en son örneklerinden biridir. oligarşi arama "yapmanın" gerekçesini hazırlamak için, polise, orduya silahlı saldırı yapıldığı gibi yalan haberler yaydı. Polislerin rastgele saldırıları, "polise müdahale edildi" gibi, kamuoyunda yansıttı. Sonunda, operasyon sahneye kondu.

Akşam saatlerinden itibaren sokağa çıkma yasağı konulmuştur jandarmalar, askerler, polisler, evleri talan edercesine aramalar yapmış kadınlara sarkıntılıklar, yaşlı- çocuk demeden hırpalamalar dövmeler olmuştur.

Ordunun polisin bu aramasının emperyalist bir işgal ordusundan ne farkı vardır? Gültepe araması gösteriyor ki, ordu bir işgal ordusudur.

Sabah saat 10'a kadar süren aramalar sonucu hiçbirşey yani "suç" kampanyasına girecek hiçbirşey ele geçirilmemiştir.

İşgal kuvvetleri, halkı sabah işine bile göndertmemiş, saatlerce bekletmiştir.

Bu türden genel aramalar, saldırılar karşısında halk ordusunun-polisin ne olduğunu daha iyi anlıyor. Devrimcilerin halktan yana kavgasını daha yakından kavıyor.

OLİGARŞİNİN SALDIRILARI SÖKMECEKTİR!

BURSA'DA OLİGARŞİNİN "OPERASYONU" VE GERÇEKLER

Bursa'da Şubat ayı sonunda, 20'nin üzerinde "Dev Sol"cunun yakaladığı, oligarşi tarafından büyük bir şamatayla açıklandı. Yakalanan devrimciler gizli örgüt üyesi olarak, çeşitli siyasi olayların "falili" olarak lanse edildi.

Oysa gerçek böyle değil!

Bursa'da, oligarşi yükselen devrimci mücadeleyi durdu-

rabilmek amacıyla, devrimciler, ilericiler ve tüm halk üzerinde yoğun bir saldırıya geçti. Rastgele devrimcileri, ilercileri gözaltına aldı. Odalarda, Bursa Tüm- Der'e sendikalarda terör estirdi, mahallelerde kahveleri, evleri bastı. Bunların tümü topyekün bir saldırı biçimindeydi. Bir örgütün ortaya çıkarılması paravanası altında, tüm devrimci ve ilericilerin pasifize edilmesine yönelik bir terör kampanyasıydı.

İşte 20'nin üzerinde devrimcinin, gözaltına alınması bu planın bir sonucudur. Saldırı planı uyarınca genellikle sendika yönetimindeki işçiler dahi "gizli örgüt" sanığı olarak gözaltına alındı. Devrimcilere bursa'da işkence yapıldı. Düzmece ifadeler imzalatılmak istendi. İşkenceleri İstanbul I. Şube'de de devam etti. Gözaltı süresi 15 gün olmasına rağmen, 1 ay kadar devrimciler işkencehanelerde tutuldu.

Oligarşinin bursa'da ve yurdun diğer yörelerinde, halkımıza ve özel olarak da Devrimci sol hareketine yönelttiği saldırı kampanyası başarısızlığa uğratılacaktır.

**FAŞİST SALDIRILAR MÜCADELEMİZİ DURDURMAYA
YETMEYECEK!**

DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİNİ DİRENİŞLER, İŞGALLER VE GREVLER İÇİNDE GELİŞTİRELİM

Bugün binlerce tekstil ve metalurju işçisi grev kararı uygulamaktadır. Daha birçok işyerinde grev kararı almak üzeredir. Grev kararı alan ve uygulamaya başlayan işyerlerini büyük çoğunluğu DİSK'e bağlı reformist ve revizyonistlerin yönetiminde olduğu Tekstil ve T. Maden- İş sendikasıdır. karşılarında ise tekелci partorların örgütü MESS ve Tekstil Sanayi işverenleri sendikası bulunmaktadır. İşçilerin bu mücadeleden kazançlı çıkabilmeleri için ezilen kesimler, işçiler, memurlar, emekçi halk tüm güçlerini birleştirmeli doğru devrimci eylem programı içerisinde tek hedefe yönelik mücadele etmelidir. Tabandaki devrimbirlik, yönetimdeki reformizmin ve revizyonizmin uzlaşmacı mücadele ve dar grupçu çıkar anlayışını yok etmelidir. Eylemler ülkede en genelde yürütölen silahlı kavgaya bağımlı kılınmalıdır. İşçilerin mücadelesi geniş halk kitlelerine hedef gösterilerek anlatmalı, tek tek grevler belirli bir koordinasyonla genel greve dönüştürölmelidir.

Konya devrimci mücadele ve örgütleme açısından baktığımızda fabrikalardaki devrimci işçi hareketi militanların önünde duran somut görev.

- İşyerlerinde, fabrikalarda yürütülen mücadeleyi ve örgütlenmeyi faşizmin saldırısına karşı hazırlıklı tutmak, tabandaki eylem birliğini sağlamak.

- Her türlü baskıya, işten atmaya karşı susmamak, direniş, boykot işgal , grev, protesto gibi mücadele biçimlerini uygulamak işçilerin mücadele tecrübesini artırmak.

- Sendikalar, fabrikalar işyerleri arasında eylem birliğini, dayanışmayı sağlamak deney ve tecrübeleri artırmak.

- Grev yerlerini o bölgedeki faşizme karşı mücadele merkezleri haline getirmek, tüm işçileri anti-faşist mücadele içerisine sokmak.

- Grev yerlerine sömürüye ve zulme karşı ajitasyon ve propaganda yükseltmek işçilerin, halkı mücadelesini geniş halk kitlelerine hedef göstermek anlatmak, yalnız olmadıklarını göstermek.

- Direnişçi, grevci işçilerle ilişkiler kurmak, fabrikalarda, şehirlerde yürütülen anti-faşist mücadele içerisine sokmak.

- Sendika yönetimlerindeki reformist ve revizyonistlerin uzlaşmacı mücadele anlayışlarına ve grev yerine sokmama gibi sekte davranışlarına karşı işçilerin eylem birliğini sağlayarak onları işçilerden tecrit etmek.

- Grevlerdeki gelişen eğitimi ülke çapındaki genel siyasi duruma dönüştürmek.

Bütün bunların üstesinden gelebilmek için okul, fabrika ve semtlerdeki devrimci güçlerimizi bir eylem programı içerisinde seferber etmekte gerçekleşir.

Bu çalışmalar ülke çapında yürütülen Devrimci Sol mücadeleye bağımlı kılınmalıdır.

DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİNİ

GENEL GREVLE YÜKSELTECEĞİZ

İŞTEN ATMALAR, LOKAVTLAR TEKSTİL VE METALURJU

İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ.

ÖNÜMÜZDEKİ GÖREV MÜCADELE

EYLEM BİRLİĞİ VE GENEL GREV.

DEVİRİM ŞEHİTLERİMİZİN KANI BAYRAĞIMIZI KIZILLAŞTIRIYOR!

MUSA ÖZNUR

Dev-Genç'in önder militanlarından Devrimci Sol'un kararlı savaşçısı örnek devrimci musa Öznur Yoldaşı 1 şubat günü faşizme ve

emperyalizme karşı savaşımızda kaybettik.

Musa Yoldaş, m¼cadelesi ve kom¼nist yaşantısıyla, kararlılığıyla unutulmayacaktır. M¼cadelesini O'nun bıraktığı yerden devam ettireceğiz.

MUSA YOLDAŞI M¼CADELEMİZDE YAŐATACAęIZ

MEHMET MARAŞ (1 Şubat 1980)

İnebolu Hakevi'nin bombalanması sonucu, faşistler tarafından 1 Şubat'ta katledilen Mehmet Yoldaşımızın anısını devrimci kavgamızda yaşatacağız

MEHMET MARAŞ'LAR ¼LMEZ!

BAHRİ MUTLU-CEMAL KARAPINAR (19 Ocak 1980)

Basın-İş üyesi iki işçi yoldaşımız, 19 Ocak g¼n¼ halk d¼řmanı karşı devrimciler tarafından katledildiler.

ANILARINI YAŐATACAęIZ!

CEMAL ¼REK (29 Şubat 1980)

29 Şubat g¼n¼ polisler tarafından İstanbul Etiler'de katledildi. Lise Dev-Genç içinde devrimci çalışmanın ¼rneklerini veren,

CEMAL YOLDAŐIMIZI M¼CADELEMİZDE YAŐATACAęIZ!

CEMAL YOLDAŞI KATLEDEN FAŞİST POLİSLER CEZASIZ BIRAKILMAYACAK!

KADRİ G¼LD¼

Liseli Dev-Genç'in kararlı bir militanı olan Kadri Yoldaşı, Kuştepe'de faşist jandarmalar kasten, dur ihtarı bile vermeye gerek duymadan katletti.

KADRİ YOLDAŐIN ANISINI M¼CADELEMİZDE

YAŐATACAęIZ!

KADRİ'Yİ KATLEDEN FAŞİST JANDARMALAR CEZASIZ KALMAYACAK !

16 MART 1978 KATLİAMI

16 Mart 1978 g¼n¼ İstanbul Beyazıt Meydanı'nda, Hukuk Fak¼ltesinden topluca dışarı çikan ¼ęrencilerden 7 devrimci ilerici ¼ęrenciler, Oligarşi tarafından tezgahlanan bir plan sonucu devrimci

mücadeleyi durdurmak, pasifize etmek için üzerlerine atılan güçlü bomba vasıtasıyla katledildiler.

16 Mart Katliamında kararlı yoldaşımız Hatice Özen'i de yitirdik.

16 Mart faşizmin ne denli iğrenç katliamlara girişebileceğinin bir örneğidir.

16 MART KATLİAMINI UNUTMADIK, OLİGGARŞİYİ DE UNUTTURMAYACAĞIZ !

16 MART'IN VE TÜM FAŞİST KATLİAMLAR CEZASIZ KALMAYACAK !

(30 MART-7 NİSAN) DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA HAFTASINDA, ÖNDERLERİMİZİ VE TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

Hüseyin CEVAHİR

Önderimiz, THKP-C'nin kararlı savaşçısı,HÜSEYİN CEVAHİR, 1 HAZİRAN 1971'de İstanbul-Maltepe'de,oligarşinin köpekleri tarafından katledildi.

Ulaş BARDAKÇI

Önderimiz,THKP-C'nin kararlı savaşçısı ULAŞ BARDAKÇI, 19 ŞUBAT 1972'de İstanbul-Arnavutköy'de oligarşinin köpekleri tarafından katledildi.

Koray DOĞAN

THKP-C'nin yılmaz savaşçısı KORAY DOĞAN 8 MART 1972'de Ankara-Kavaklıder'de katledildi.

Deniz GEZMİŞ Yusuf ASLAN

Hüseyin İNAN

THKO'nun önderleri, 6 Mayıs 1972'de oligarşi tarafından idam edildiler.

İbrahim KAYPAKKAYA

TKP-ML/TİKKO'nun kurucusu, 18 Mayıs 1973'de Diyarbakır'da işkenceciler tarafından katledildi.

Sinan CEMGİL Kadir MANGA

Alpaslan ÖZDOĞAN

THKO savaşçıları, 30 MAYIS 1971'de Nurhak dağları nda, oligarşı ta-
rafından katledildiler.

30 MART 1972

KIZILDERE

(RESİM)

Türkiye Halklarının

Bağımsızlık ve

Özgürlük Savaşı,

Kızıldere 1972'nin

Önderliğinde SÜRECEK!

